

Ο Μωυσής Ἡρώας Πίστεως

Ο **Μωυσής** είναι πασίγνωστος στην παγκόσμια ιστορία ως ο **Ελευθερωτής** του λαού **Ισραήλ** από την εξουσία των Αιγυπτίων και του Φαραώ. Γι' αυτό και κατέχει μια πολύ ξεχωριστή θέση στη λίστα των **Ηρώων της Πίστεως**.

Αξίζει να δούμε πώς ξεκίνησε τη λαμπρή πορεία του.

Ο λόγος του Θεού πρώτα μας περιγράφει, με τα πιο ζωντανά χρώματα, τη θαυματουργική σωτηρία του ενώ ακόμα ήταν μωρό, καταδικασμένος να πνιγεί.

Για όσους δεν ξέρουν, ο **Φαραώ** είχε διατάξει όλα τα

αρσενικά παιδιά των Εβραίων να θανατώνονται.

Διαβάζουμε ότι με **πίστη** οι γονείς του **Μωυσή** τον έκρυψαν επί *«τρεις μήνες, επειδή είδαν χαριτωμένο το παιδί· και δεν φοβήθηκαν το διάταγμα του βασιλιά.»*

Μετά τον τοποθέτησαν σ' ένα καλάθι, αφού το άλειψαν με πίσσα, και το έβαλαν σ' ένα ελώδες μέρος στην άκρη του ποταμού. Εκεί η **κόρη του**

Φαραώ βρήκε το μωρό, το

λυπήθηκε και το υιοθέτησε. (Εξ.2) Το ονόμασε **Μωυσή**, που σημαίνει **«βγαλμένο απ' το νερό»**.

Διαβάζουμε: *«Με πίστη ο Μωυσής, αφού μεγάλωσε, αρνήθηκε να λέγεται γιος της θυγατέρας τού Φαραώ, προκρίνοντας να κακουχείται με τον λαό τού Θεού, μάλλον, παρά να έχει πρόσκαιρη απόλαυση αμαρτίας· κρίνοντας τον **συνειδισμό τού Χριστού** μεγαλύτερο πλούτο παρά τούς θησαυρούς της Αιγύπτου· επειδή, απέβλεπε στη **μωσαποδοσία.**» (Εβρ.11:24-26)*

Σ' αυτά τα λόγια βλέπουμε το **πρώτο καθοριστικό βήμα πίστεως** που έκανε ο **Μωυσής** όταν μεγάλωσε και συνειδητοποίησε το κάλεσμά του ως Ισραηλίτης:

Αρνήθηκε όλη τη χλιδή και τη δόξα των ανακτόρων ως γιος της θυγατέρας του Φαραώ και διάλεξε το μονοπάτι του **Σταυρού** και των **παθημάτων του Χριστού**. Ήξερε ότι στο τέρμα τον περιμένει δόξα ασύλληπτη στη Βασιλεία του Θεού. Ο Μωυσής δεν πίστευε σε μια ουτοπία.

Ο Λουκάς περιγράφει μια **μικρογραφία εκείνης της Ουράνιας Βασιλείας** στο όρος

της Μεταμόρφωσης, όταν ο Μωυσής με τον Ηλία φάνηκαν με **θεία δόξα** κοντά στο Χριστό. (Λουκ.9:30-31)

Βλέπουμε ξανά ότι δεν μπορείς να γίνεις **Ήρωας Πίστεως**, χωρίς την απόφαση ν' ακολουθήσεις τον **Αμνό του Θεού** με **αυταπάρνηση**. Αυτό το **τίμημα** ισχύει για τον καθένα. Ισχύει για μένα και για σένα. Αλλά αξίζει.

Στην Αίγυπτο ο Μωυσής είχε διδαχθεί «*ολόκληρη τη σοφία των Αιγυπτίων και ήταν δυνατός σε λόγια και σε έργα.*» (Πράξ.7:22) Στην αρχή της σταδιοδρομίας του προσπάθησε με τις δικές του δυνάμεις να **ελευθερώσει** το λαό του από την καταδυνάστευση των Αιγυπτίων, αλλά απέτυχε, γι' αυτό αναγκάστηκε να φύγει στη γη **Μαδιάμ**.

Εκεί παντρεύτηκε και επί **40 χρόνια** έβοσκε τα πρόβατα του πεθερού του. **Τι περίεργο σχολείο!** Να βόσκεις πρόβατα για 40 χρόνια!

Προφανώς ο Θεός ήθελε να τον αδειάσει απ' όλη την **κοσμική σοφία** και **αυτοπεποίθηση** που είχε αποκτήσει στην Αίγυπτο. «*Αν κάποιος ανάμεσά σας*», λέει ο λόγος του Θεού,

«νομίζει ότι είναι σοφός μέσα σε τούτο τον κόσμο, ας γίνει μωρός, για να γίνει **σοφός**.» (1Κορινθ.3:18)

Αναρωτιόμαστε: Ποια η διαφορά μεταξύ της **σοφίας του κόσμου** και της **σοφίας του Θεού**; Η σοφία του κόσμου είναι «**επίγεια, ζωώδης, δαιμονική**» Η σοφία όμως του Θεού είναι «**καθαρή, ειρηνική, επιεικής, ευπειθής, πλήρης από έλεος και καλούς καρπούς, αμερόληπτη και ανυπόκριτη**.» (Ιακ.3:15-17)

Το ότι ο Θεός διάλεξε δύο πολύ **μορφωμένους**, το **Μωυσή** και τον **απ. Παύλο**, στο ασύλληπτα σοβαρό έργο που τους ανέθεσε, δείχνει, κατά τη γνώμη μου, ότι ο Θεός δεν περιφρονεί την **ανθρώπινη μόρφωση**, αρκεί να μην εμπνέεται και καθοδηγείται από την **ανθρώπινη σοφία**.

Τα **40 χρόνια στην έρημο** συνετέλεσαν να **αποτοξινωθεί**, θα λέγαμε, ο Μωυσής, απ' την **κοσμική του σοφία** και τον **κοσμικό τρόπο ζωής** του, ώστε να μάθει πρώτα τι σημαίνει να γίνει «ως **αδύναμος αμνός** που οδηγείται στη σφαγή», όπως ο Κύριός Του. Και αργότερα να μάθει πώς να γίνει **δυνατός σα λιοντάρι** και να πατάει με εξουσία πάνω στις δυνάμεις του Σατανά. Απαραίτητα μαθήματα για να γίνεις **δούλος Θεού**.

Καθώς διαβάζουμε λεπτομερώς τη ζωή του **Μωυσή** στο βιβλίο της **Εξόδου**, μένουμε εκστατικοί μπροστά στην **αφοσίωση** και την **υπακοή** του στο Θεό. Πόσο στενή **επικοινωνία** είχε μαζί Του! Δύο φορές έμεινε στο όρος Σινά από 40 μέρες για να πάρει τις **10 Εντολές του Θεού** καθώς και άλλα διατάγματα.

Μετά το Χριστό, είναι ο μόνος στη γη αυτή που είχε **τετ α τετ συνομιλία** με το Θεό, και ο πιο **πράος** άνθρωπος.

Για να μην πει όμως κανείς: «Εγώ δεν μπορώ να γίνω **Ήρωας Πίστewας**», ας δούμε πως και ο Μωυσής ένωθε το ίδιο στην αρχή, όταν τον κάλεσε ο Θεός.

Ας δούμε πώς αντέδρασε;

Διαβάζουμε: «Ο Θεός φώναξε σ' αυτόν μέσα από τη βάλτο, και είπε: **Μωυσή, Μωυσή...** Λύσε τα υποδήματά σου από τα πόδια σου· επειδή, ο τόπος επάνω στον οποίο στέκεσαι, είναι άγία γη. Και του είπε: Εγώ [είμαι] ο Θεός τού πατέρα σου, ο Θεός τού Αβραάμ... : **Είδα, είδα** την

ταλαιπωρία του λαού μου, που είναι στην Αίγυπτο, και **άκουσα την κραυγή** τους εξαιτίας των εργοδιωκτών τους· επειδή, **γνώρισα** την οδύνη τους· και **κατέβηκα** για να τους **ελευθερώσω**, από το χέρι των Αιγυπτίων, και να τους **ανεβάσω** από τη γη εκείνη, **σε γη καλή** και ευρύχωρη, σε γη που ρέει γάλα και μέλι... **έλα**, λοιπόν, τώρα, και **θα σε αποστείλω** στον Φαραώ, και **θα βγάλεις** τον λαό μου, τους γιους Ισραήλ, από την Αίγυπτο.»

Ο Μωυσής, αντί να χαρεί για την απόφαση του Θεού, **δείλιασε** και άρχισε να φέρνει ένα σωρό αντιρρήσεις:

«Ποιος είμαι εγώ;» «Δεν **θα πιστέψουν** σε μένα ούτε θα ακούσουν στη φωνή μου...» «Παρακαλώ, Κύριε... είμαι βραδυόσομος και βραδυγλωσσός.» «Απόστειλε όποιον άλλον έχεις να αποστείλεις.»

Σε κάθε εμπόδιο που έφερνε ο Μωυσής, ο Κύριος του απαντούσε με πολλή υπομονή και κατανόηση:

«Εγώ θα είμαι μαζί σου.» «Ποιος έδωσε στόμα στον άνθρωπο;» «Πήγανε, τώρα, κι **εγώ θα είμαι μαζί με το στόμα σου**, και θα σε διδάξω ό, τι πρόκειται να μιλήσεις.»

Του έδωσε επιπλέον ο Θεός και υπερφυσικές δυνάμεις με το **ραβδί** που κρατούσε. Μετά απ' όλα, τού έδωσε κι έναν συνεργό, τον αγαπητό του αδελφό, τον **Ααρών**, να μιλάει από μέρους του μπροστά στο Φαραώ.

Πριν 40 χρόνια ο Μωυσής ένωθε δυνατός, τώρα, που είχε αδειάσει απ' όλη την κοσμική σοφία και δύναμη, δίσταζε να αναλάβει μια τέτοια υψηλή αποστολή. Τελικά όμως **υποτάχθηκε και θριάμβευσε**. Να πώς άρχισε να γίνεται **Ήρωας Πίστεως**. (Σκέψεις από ομιλία του Απ. Προυσαέα).

Αργότερα, καθώς οδηγούσε το λαό του Θεού, έκανε κι άλλα βήματα ο Μωυσής, πολύ πιο σπουδαία:

«**Με πίστη** άφησε την Αίγυπτο, χωρίς να φοβηθεί τον θυμό του βασιλιά· επειδή, περίμενε υπομονετικά, σαν να έβλεπε τον αόρατο...

Με πίστη έκανε το **Πάσα** και την πρόσχυση του **αίματος**, για να μη τους αγγίξει αυτός που εξολόθρευε τα πρωτότοκα...

Με πίστη διάβηκαν την **Ερυθρά Θάλασσα** σαν διαμέσου ξηράς· που, όταν δοκίμασαν το [ίδιο και] οι

Αιγύπτιοι, καταποντίστηκαν...» (Εβρ.11:23-29)

Όλες τις ενέργειές του ο **Μωυσής** τις έκανε ασκώντας **πίστη** και **υποταγή** στο λόγο του Θεού. Χωρίς την οδηγία Του δεν έκανε τίποτα. Όπως ακριβώς και ο **Ιησούς Χριστός** ασκούσε **πίστη** και **υπακοή** στο θέλημα του Πατέρα Του.

«Δεν μπορώ εγώ να κάνω τίποτε από τον εαυτό μου» έλεγε, «επειδή, δεν ζητάω το δικό μου θέλημα, αλλά το θέλημα του Πατέρα, που με απέστειλε.» (Ιωάν.5:30)

Έτσι ο Μωυσής τελικά **έγινε** ένας ανεπανάληπτος **Ήρωας Πίστεως**. Δόξασε το Θεό με την **απόλυτη εξάρτησή του** από τον Κύριο. Μάλιστα θεωρείται **τύπος Χριστού**.

Είναι αξιοπρόσεκτο ότι σ' αυτόν ανέθεσε ο Θεός Πατέρας να αναγγείλει τον **ερχομό του Γιου Του** με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο: «**Προφήτην** ανάμεσα από τους αδελφούς τους θα

σηκώσω σ' αυτούς, **όπως εσένα**, και θα βάλω τα λόγια μου στο στόμα του, και θα τους μιλήσει όλα όσα εγώ τον προστάζω.» (Δευτ.18:18)

Παρ' όλη όμως την ξεχωριστά πετυχημένη του ζωή, ο **Μωυσής**, είχε κι αυτός μια **μαύρη σελίδα**, θα λέγαμε, όπως κι όλοι οι δούλοι του Θεού. Και μας κάνει καλό να ξέρουμε την εμπειρία του.

Εξάλλου ο μόνος **αναμάρτητος** ήταν ο **Ιησούς Χριστός**. Γι' αυτό είπε: «Ποιος με ελέγχει περί αμαρτίας;»

Ο Θεός δεν **κουκουλώνει** τα μελανά σημεία του χαρακτήρα μας. Αυτό μας βοηθάει να μην το πάρουμε πάνω μας ότι είμαστε άτρωτοι και ως εκ τούτου υπερηφανετούμε.

Ποια ήταν η αστοχία του Μωυσή; Διαβάζουμε: Συνέβηκε ο λαός Ισραήλ στην έρημο να γογγύσει ξανά εναντίον του Θεού γιατί δεν είχαν νερό. Και είπε ο Θεός στο Μωυσή και στον **Ααρών**: «**Μιλήστε** στην πέτρα μπροστά σ' αυτούς ... και θα τους βγάλεις νερό από την πέτρα...» Αντί όμως να μιλήσει στην πέτρα, όπως του είπε ο Κύριος, ο Μωυσής χτύπησε την πέτρα μάλιστα 2 φορές. Κι αυτή η **ανυπακοή** έγινε αιτία να μην μπουν στη γη Χαναάν, αυτός και ο Ααρών. (Αριθ.20:8-12)

Αλλού διαβάζουμε πιο καθαρά ότι ο λαός: «**παρόργισαν το πνεύμα του (Μωυσή)**, ώστε με τα **χειλή του μίλησε αστόχαστα.**» (Ψαλμ.106:32-33)

Εδώ μαθαίνουμε ότι όσο πιο πολύ αυξανόμαστε πνευματικά, οι απαιτήσεις του Θεού γίνονται μεγαλύτερες και οι συνέπειες της παρακοής πιο σοβαρές. Αν και δικαιολογημένα, θα λέγαμε, **αγανάκτησε** ο Μωυσής, αλλά το ότι **χτύπησε 2 φορές** την πέτρα αντί να **μιλήσει**, στα μάτια του Θεού ήταν ανεπίτρεπτη παρέκκλιση!

Γι' αυτό δεν μπήκε στη γη Χαναάν. Μόνο την είδε από μακριά! (Η γη Χαναάν δεν αντιπροσωπεύει τον Ουρανό).

Συμπέρασμα: Προσοχή! Προσοχή! Η εντολή: «**Αγρυπνείτε και προσεύχεστε, γιατί το πνεύμα είναι πρόθυμο, αλλά η σάρκα είναι αδύναμη**», ισχύει και για τον πιο πνευματικό πιστό. Μια μικρή βιασύνη, ένας μικρός φόβος ή εκνευρισμός ή πανικός ή σκνηρία, μπορεί να δώσει αφορμή στον Εχθρό να μας τουμπάρει.

Γι' αυτό μας προτρέπει ο λόγος του Κυρίου: «**Εγκρατευθείτε, αγρυπνήστε· επειδή, ο αντίδικός σας ο διάβολος περιτριγυρίζει, σαν ωρυόμενο λιοντάρι, ζητώντας ποιον να καταπιεί.**» (1Πετρ.5:8)

Κύριε,

*Τρέχω ξανά κάτω από το Σταυρό Σου. Σ' ευχαριστώ γιατί μου χτυπάς «τον κώδωνα του κινδύνου»! Πόσο εύκολα μπορεί να πάρω θάρρος και να ενεργώ **ανεξάρτητα**, χωρίς να Σε ρωτάω, χωρίς να σκέφτομαι συνετά τι πάω να κάνω ή να λέω! Βοήθα με να ενεργώ σύμφωνα με τις **αρχές του λόγου Σου**, ενωμένη μαζί Σου και με το φρόνημα ότι είμαι **σταυρωμένη και αναστημένη** μαζί Σου και **όχι όπως νιώθω**.*

«Με πίστη έπεσαν τα τείχη της Ιεριχώ» (Εβρ.11:30)

Η **Ιεριχώ** ήταν μια πόλη περιτειχισμένη. Η εντολή του Θεού στο λαό Του ήταν να την κατακτήσει. Το μεγάλο εμπόδιο ήταν τα **τείχη** της. Οι κατάσκοποι τα περιέγραψαν υψηλά «ως τον ουρανό». Κατά άνθρωπο ήταν αδύνατο να τα ανατινάξουν. Για το Θεό όμως δεν είναι τίποτα αδύνατο.

Όσο πλούσια φαντασία κι αν διαθέτει κανείς δε μπορεί να σκεφθεί τον τρόπο που επέλεξε ο Θεός να τα κατεδαφίσει. Ποιος ήταν ο τρόπος; Έπρεπε οι άνδρες του πολέμου να βαδίζουν γύρω απ' την πόλη μια φορά την ημέρα επί 7 μέρες. Επίσης, επτά ιερείς θα προπορεύονταν μπροστά από την κιβωτό βαστάζοντας επτά κεράτινες σάλπιγγες.

Την **έβδομη μέρα**, τους είπε: «Θα βαδίσετε γύρω από την πόλη **επτά φορές**: και οι **ιερείς** θα **σαλπίζουν** με τις σάλπιγγες. Και όταν σαλπίσουν με την κεράτινη σάλπιγγα παρατεταμένα, καθώς ακούσετε τον ήχο της σάλπιγγας, **ολόκληρος ο λαός** θα **αλαλάξει** [με] δυνατόν αλαλαγμό, και το

τείχος της πόλης θα **καταπέσει** από τη βάση του.»

Τελικά έκαναν όπως παρήγγειλε ο Θεός και πραγματικά τα

τείχη έπεσαν μόνα τους υπερφυσικά!

Στην απεριγράπτη **ηρωική** αυτή **ανατίναξη** δεν έλαβαν μέρος μόνο ο **στρατός** και οι **ιερείς** αλλά κι **όλος ο λαός**. Άνδρες, γυναίκες και παιδιά έγιναν **Ήρωες Πίστεως**. Πώς; Γιατί στο τέλος **όλοι αλάλαξαν**. Όλοι **πίστεψαν** ότι μετά τη **ζητωκραυγή** τους τα **τείχη** θα **πέσουν αυτομάτως**. Στηρίχτηκαν στην υπόσχεση του Θεού και έτσι **όλοι** έγιναν **Ήρωες Πίστεως**, μαζί με το σπουδαίο τους **αρχηγό**, τον **Ιησού του Ναυή**.

Δεν ήταν κάτω από συναισθηματική φόρτιση ο **αλαλαγμός** τους, αλλά με **πίστη** στο **ζωντανό Θεό**. Σ' Αυτόν που τους είχε βγάλει απ' την Αίγυπτο. Σ' Αυτόν που τους είχε ανοίξει την **Ερυθρά Θάλασσα** και τον **Ιορδάνη Ποταμό**. Άσκησαν **πίστη** στο **λόγο** του Παντοδύναμου Θεού.

Αγαπητέ αναγνώστη, ίσως αντιμετωπίζεις κι εσύ κάποια «**πελώρια τείχη**». Μόνο που τα βλέπεις σε πιάνει πανικός! Μη δίνεις σημασία στα συναισθήματά σου. Περικύκλωσε κι εσύ αυτά τα «**τείχη**» και **σαλπίζε** το σύνθημα του θριάμβου, με **προσευχή** και **υμνωδία**, αξιώνοντας **διά πίστεως** να πέσουν στο Όνομα του Χριστού. Επίμενε μέχρι να πέσουν.

Όταν ο **απ. Πέτρος** ήταν στη φυλακή αλυσοδεμένος περιμένοντας την επομένη να γίνει η δίκη του από το βασιλιά Ηρώδη, η **Εκκλησία** τι έκανε; «**Προσευχόταν ακατάπαυστα** προς το Θεό γι' αυτόν»! Και τι έγινε; Κανείς δε μπορεί ούτε να το ονειρευτεί:

*«**Άγγελος** του Κυρίου ήρθε ξαφνικά... χτύπησε το πλευρό τού Πέτρου, τον ξύπνησε, λέγοντας: Σήκω γρήγορα... Ζώσου, και βάλε τα σανδάλια σου... Φόρεσε το ιμάτιό σου, και ακολούθα με... Και αφού πέρασαν την πρώτη και τη δεύτερη φρουρά, ήρθαν στη **σιδερένια πύλη**, που οδηγεί στην πόλη, η οποία ανοίχτηκε σ' αυτούς από **μόνη της** και όταν βγήκαν... ο άγγελος αναχώρησε απ' αυτόν αμέσως.»* (Πραξ.12:7-10)

Ο απ. Πέτρος ήταν **ελεύθερος!**

Να πώς η Εκκλησία άνοιξε τις σιδερένιες πόρτες της φυλακής και ελευθέρωσε τον Πέτρο.

Ο **Αρχηγός** και ο **Τελειωτής** της **πίστης** μας τώρα είναι ο **Ιησούς Χριστός**. Αυτός εκπόρθησε όλα τα οχυρά του Σατανά και του πήρε όλα τα λάφυρα με τη θυσία Του πάνω στο **Σταυρό**. (Κολ.2:14-15). Τι φοβάσαι; Έχεις «όπλα δυνατά προς καθαίρεση οχυρωμάτων». **Αρνήσου** κάθε τόπο που έχεις δώσει στον Εχθρό στο παρελθόν. **Αντιστάσου** στις εισηγήσεις του Πονηρού, καλυμμένος κάτω από την εξαγνιστική δύναμη του **Αίματος του Χριστού**.

Ο λαός Ισραήλ, πριν πάνε να **κατακτήσουν την Ιερικώ**, είχαν ώρες **περισυλλογής** και **ετοιμασίας**. Έπρεπε να πάρουν κάποιες θέσεις που συμβολίζουν τη **θυσία του Σταυρού** και τη **σταυρωμένη ζωή**. Την ξεχωρισμένη ζωή από τον κόσμο: Έκαναν την **περιτομή** και μετά το **Πάσχα**.

Δεν μπορούμε να πάμε στη μάχη εναντίον του Σατανά με τον παλαιό άνθρωπο. Με κάποια Αμαρτία, κάποιο ανάθεμα. «Όσοι είναι του Χριστού **σταύρωσαν** τη σάρκα μαζί με τα πάθη και τις επιθυμίες», λέει ο λόγος του Θεού.

Αρχαιολογική πληροφόρηση για την πόλη Ιεριχώ

Η αρχαιολογική σκαπάνη μάς πληροφορεί ότι, σύμφωνα με τα αρχαιολογικά ευρήματα - που ανακαλύφθηκαν το 1929-1936 μ. Χ. - η πόλη καταστράφηκε το 1400 π. Χ.

Η χρονολογία συμπίπτει με την εποχή του **Ιησού του Ναυή**. Επίσης ότι τα **τείχη έπεσαν με σεισμό**.

Όλα επιβεβαιώνουν το αληθές αναφορικά με τη διήγηση του λόγου του Θεού για την καταστροφή της **Ιεριχώ**.

(Εγκυκλ. Χάλεϋ)

Ιησούς του Ναυή, Ήρωας Πίστεως

Ο **Ιησούς του Ναυή** από νέος ήταν αφιερωμένος στο Θεό. Υπηρετούσε αφανώς το Μωυσή παντού, όπου κι αν πήγαινε, επί 40 χρόνια, ακόμα και στο **όρος Σινά**. Ήταν ένας από τους **12 κατασκόπους**, ο οποίος μαζί με το **Χάλεβ** είπε: **«Μπορούμε να κατακτήσουμε τη γη»**.

Τελικά, αυτός **διαδέχθηκε το Μωυσή** και οδήγησε το λαό του Θεού στη γη **Χαναάν**. Απεδείχθη **γενναίος πολεμιστής και στρατηγός**. **Τρία** ιδιαίτερα γεγονότα τον **σημαδεύουν ως ήρωα πίστεως**.

1) Πριν ξεκινήσει τη μάχη για τη **κατάκτηση της Χαναάν**, του **φανερώθηκε ο Κύριος** με τη ρομφαία Του και του είπε: *«Εγώ είμαι ο **Αρχιστράτηγος** της δύναμης του Κυρίου ... Και ο Ιησούς έπεσε με το πρόσωπό του επάνω στη γη, και **προσκύνησε** και του είπε: **Τι προστάζει ο κύριός μου στον δούλο του; Και ο Αρχιστράτηγος της δύναμης του Κυρίου είπε στον Ιησού: **Λύσε το υπόδημά σου από τα πόδια σου· επειδή, ο τόπος, επάνω στον οποίο στέκεσαι, είναι άγιος.**»*** (Ιησ.5:13-15)

2) Σε μια μάχη ενάντια σε 4 βασιλείς διέταξε: **«Στάσου, ήλιε, επάνω στη Γαβαών**». Αυτό το έκανε για να ολοκληρώσει τη νίκη ενάντια στους εχθρούς εκείνη τη μέρα. Και πραγματικά, **«ο ήλιος στάθηκε στο μέσον τού ουρανού, και δεν έσπευσε να δύσει μέχρι μια ολόκληρη ημέρα. Και τέτοια ημέρα**

δεν υπήρξε ούτε πριν ούτε μετά, ώστε **ο Κύριος να ακούσει φωνή ανθρώπου.**» (Ιησ.10:12-14)

Και **3)** Προς το τέλος της ζωής του, κάλεσε όλους τους υπεύθυνους των φυλών Ισραήλ και αφού έκανε μια λεπτομερή ιστορική αναδρομή, υπενθυμίζοντάς τους όλα τα μεγαλεία του Θεού, τους έβαλε μπροστά σ' ένα κρίσιμο δίλημμα: **«Διαλέξτε σήμερα ποιον θέλετε να λατρεύετε...»**

«Εγώ, όμως, και η οικογένειά μου, θα λατρεύουμε τον Κύριο.»
(Ιησ.24:15)

Ποια είναι τα σπουδαία μαθήματα για νικηφόρο πορεία;

1) Απαραίτητα να έχουμε **προσωπική συνάντηση** με τον Κύριο, πριν ξεκινήσουμε για οποιαδήποτε αποστολή Του.

2) Να **απεκδυθούμε τον παλιό μας άνθρωπο.**

3) Να **στηριζόμαστε** στη συνέργεια του Κυρίου μέσω της **προσευχής** σε ό, τι κι αν κάνουμε.

4) Να παραιτηθούμε από του να ζούμε με **δύο φρονήματα.**

Δεν μπορούμε να δουλεύουμε και το Θεό και το Σατανά.

5) Να **πάρουμε σταθερή απόφαση να λατρεύουμε τον Κύριο** καθημερινά αν θέλουμε να ακούσουμε το: **«Εύγε δούλε αγαθέ και πιστέ μπες μέσα στη χαρά του Κυρίου.»**

.

Ο Χάλεβ Ήρωας Πίστεως

Με την ευκαιρία, εδώ ανακαλύπτουμε κι έναν άλλο **Ήρωα Πίστεως, το Χάλεβ.** Ο λόγος του Θεού δίνει την εξής χαρακτηριστική θαυμάσια μαρτυρία γι' αυτόν: **«Ο Χάλεβ ακολούθησε τον Κύριο ολοκληρωτικά.»**

Η ομολογία του είναι γραμμένη στο: (Ιησού14:6-15) .

Ήταν ένας ακάματος πολεμιστής και συνέβαλε ενεργά στην πραγματοποίηση των σχεδίων του Θεού. Όταν έγινε 85 χρονών, δεν είπε: «Είναι ώρα πια να ξεκουραστώ.» Αλλά με την ίδια γενναιότητα όπως όταν ήταν 40 χρονών, συνέχισε

τον καλόν αγώνα της πίστεως. Τι θαυμάσιο παράδειγμα!
«Το ζην δι εμέ είναι Χριστός και το αποθανείν κέρδος.»

Για όσους ενδιαφέρονται, μπορούν να προμηθευθούν δωρεάν το βιβλίο «**Η Νίκη της Χαναάν**» από τη διεύθυνση που αναφέρεται στο παρόν βιβλίο. Είναι ένα εξαιρετικά οικοδομητικό βιβλίο για πιστούς.

Η πόρνη Ραάβ, Ηρωίδα Πίστεως

Είναι δυνατόν μια **πόρνη** να λογίζεται **Ηρωίδα Πίστεως**; Αυτή, σύμφωνα με το Νόμο του Θεού, είναι άξια λιθοβολισμού. Η πιο περιθωριοποιημένη **αμαρτωλή**!

Ας μην όμως βιαστούμε. Ας θυμηθούμε εκείνη την **«αμαρτωλή»** που την έφεραν οι Φαρισαίοι μπροστά στον Ιησού Χριστό, προφανώς με τις πέτρες στα χέρια έτοιμοι να τη λιθοβολήσουν. Την είχαν πιάσει «επ' αυτοφώρω να διαπράττει μοιχεία». Στο τέλος όμως όλοι εξαφανίστηκαν ελεγχόμενοι από τη συνείδησή τους, όταν ο Κύριος είπε:

«Όποιος από σας είναι αναμάρτητος, ας ρίξει πρώτος την πέτρα εναντίον της».
(Ιωάν.8:7)

Αργότερα, στο σπίτι του **Σίμωνα του Φαρισαίου**, έλαβε χώρα μια συγκινητική σκηνή όταν ήρθε μια **«αμαρτωλή»** και *«άρχισε να βρέχει τα πόδια του (Χριστού) με τα δάκρυα, και τα σκούπιζε με τις τρίχες του κεφαλιού της, και καταφιλούσε τα πόδια του, και τα άλειψε με το μύρο.»* (Λουκ.7:37-38)

Πολύ πιθανόν να ήταν εκείνη η **«αμαρτωλή»**, που την είχαν φέρει στο Χριστό για να τη λιθοβολήσουν.

Κανείς δεν μπορεί να περιγράψει τη χαρά του Κυρίου! Γι' αυτήν είχε αφήσει το θρόνο Του στον Ουρανό κοντά στον Πατέρα και είχε κατεβεί στη γη για να τη βρει και να τη

σώσει! Γι' αυτήν, που αγάπησε πολύ το Σωτήρα της, γιατί συγχωρέθηκαν οι πολλές αμαρτίες της.

Ας πλησιάζουμε λοιπόν κι εμείς με το ίδιο πνεύμα του Χριστού, απέναντι στη **Ραάβ την πόρνη**. Ήταν μια αμαρτωλή, όμως τώρα **πιστή** του Θεού. Πού το ξέρουμε;

Διαβάζουμε: «**Με πίστη** η πόρνη Ραάβ δεν απολέστηκε μαζί μ' εκείνους που απείθησαν, επειδή δέχθηκε με ειρήνη τούς κατασκόπους.»

Πριν όμως ακούσουμε την ίδια να διηγείται την **ομολογία** της στους δύο πιστούς Ισραηλίτες κατασκόπους, που κατέλυσαν στο σπίτι της για να κρυφτούν, ας δούμε πώς τους φέρθηκε. Μπορούσε δύο πράγματα να κάνει: Ή να τους **προδώσει**, όταν ήρθαν οι «αστυνομικοί» ή να τους

φυλάξει με κίνδυνο της ζωής της. Αυτό έκανε. Τους **έκρυψε** στην ταράτσα και τους σκέπασε με λινοκάλαμο. Όταν έφυγαν άπρακτοι οι απεσταλμένοι του βασιλιά, τους κατέβασε με σχοινί

από το παράθυρο του σπιτιού της κρυφά για να φύγουν. Κι αφού τους έδωσε οδηγίες, τους είπε:

«**Γνωρίζω ότι ο Κύριος** σας έδωσε τη γη· και ότι ο τρόμος σας έπεσε επάνω μας... επειδή **ο Κύριος ο Θεός σας, αυτός είναι ο Θεός επάνω στον ουρανό, και κάτω στη γη**· και τώρα, ορκιστείτε μου, παρακαλώ, στον Κύριο, ότι, καθώς εγώ έκανα **έλεος** σε σας, θα κάνετε κι εσείς **έλεος** στην οικογένεια του πατέρα μου· και δώστε μου ένα **σημάδι πίστης**, ότι θα διαφυλάξετε τη ζωή στον πατέρα μου, και στη μητέρα μου, και στους αδελφούς μου, και στις αδελφές μου, και σε όλα όσα έχουν, και θα **σώσετε τη ζωή μας** από τον θάνατο.»

Τι «**σημάδι πίστης**» τής έδωσαν; Κάτι πολύ εντυπωσιακό: Ένα «**σχοινί κόκκινου νήματος**». Της είπαν να το κρεμάσει στο παράθυρο απ' το οποίο τους κατέβασε κάτω, και όλα τα αγαπητά πρόσωπα της οικογένειάς της να βρίσκονται μέσα στο σπίτι, ώστε, όταν έρθουν να καταστρέψουν την πόλη, να σώσουν όλους εκείνους που θα είναι **μέσα** στο σπίτι. Και αυτή τους είπε: «*Σύμφωνα με τα λόγια σας, έτσι ας γίνει. Και τους εξαπέστειλε, και αναχώρησαν· κι αυτή έδεσε το **κόκκινο σχοινί** στο παράθυρο».(Ιησ.2)*

Όταν εισέβαλαν οι Ισραηλίτες στην **Ιεριχώ**, πρώτα πήγαν και έβγαλαν όλους που ήταν **μέσα** το σπίτι με το **κόκκινο σχοινί** δεμένο στο παράθυρο. Έτσι **σώθηκε η Ραάβ** η πόρνη και όλη η οικογένειά της, ενώ όλη η πόλη της καταστράφηκε, κήκε και όλοι σκοτώθηκαν.

Τι συμβολίζει το **κόκκινο σχοινί**; Τι άλλο παρά τη θυσία του Χριστού στο Σταυρό, όπου έχυσε το **Άγιο Αίμα Του**;

Το ίδιο συνέβηκε τη νύχτα εκείνη που ο εξολοθρευτής άγγελος πέρασε απ' όλα τα σπίτια των Αιγυπτίων και σκότωσε όλα τα πρωτότοκα παιδιά, εκτός απ' εκείνα όπου είδε «**το αίμα επάνω στο ανώφλι** του σπιτιού και επάνω στους δύο παραστάτες της πόρτας.» (Διάβ.Έξ.12)

Ο Θεός Νόμος – η Θεία Χάρη

Ας θυμηθούμε ξανά. Ο Νόμος του Θεού λέει: «**Ο μισθός της αμαρτίας είναι θάνατος**». Ως εκ τούτου όλοι είμαστε καταδικασμένοι σε αιώνιο θάνατο ως αμαρτωλοί.

Εδώ όμως η άπειρη αγάπη του Θεού έκανε μια ασύλληπτη χειρονομία. Έστειλε το Μονογενή Του Γιο να πληρώσει Αυτός την ποινή των αμαρτιών μας με το **Αίμα Του** που έχυσε στο Σταυρό ως ο Αμνός του Θεού. Απίστευτη αντικατάσταση! **Θαυμάσια Θεία Χάρη!** Τώρα όποιος δέχεται αυτήν την προσφορά, όποιος μετανιώνει και

πλένεται με το **Αίμα του Χριστού** **διά πίστεως**, **σώζεται** και μεταβαίνει από το θάνατο στη ζωή. Γι' αυτό λέει: **«Το χάρισμα του Θεού ζωή αιώνια μέσω του Ιησού Χριστού».**

Η **Ραάβ** η πόρνη **σώθηκε**, ενώ όλοι οι κάτοικοι της πόλης θανατώθηκαν. Πώς; **Μέσω της πίστεως**. Πίστεψε ότι ο Θεός είναι ο αληθινός Θεός και έδειξε τη **μετάνοια** και την **πίστη** της **έμπρακτα κρύβοντας** τους κατασκόπους. Ο λόγος του Θεού βεβαιώνει ότι η πόρνη Ραάβ **δικαιώθηκε**: *«όταν υποδέχθηκε τους απεσταλμένους, και [τους] έβγαλε έξω από άλλον δρόμο»* (Γακ.2:25).

Βλέπουμε λοιπόν ότι η **Ραάβ** η πόρνη **σώθηκε** και από τη **Μέλλουσα Κρίση** **διά της πίστεως**. Ο Θεός τη **δικαίωσε και την αποκατέστησε**. Μάλιστα την ύψωσε από την ξεπεσμένη ζωή σε μια θέση αξιοζήλευτη.

Διαβάζουμε στην Εγκυκλοπαίδεια του Χάλεϋ: *«Αργότερα η **Ραάβ** παντρεύτηκε έναν Ισραηλίτη, (Ματθ.1:5)... πήρε τη θέση της ανάμεσα στους προγόνους του **Βοόζ**, του **Δαβίδ**, του **Χριστού**. Και το όνομά της περιλαμβάνεται στον κατάλογο των **Ηρώων της Πίστεως**»* (Εβρ.11:31) **Απίστευτο!** *«Ω βάθος πλούτου και σοφίας και γνώσης Θεού! Πόσο ανεξερεύνητες [είναι] οι κρίσεις του, και ανεξιχνίαστοι οι δρόμοι του!»* (Ρωμ.11:33)

Αγαπητέ αναγνώστη,

Όπως όλοι οι κάτοικοι της πόλης **Ιεριχώ** ήταν καταδικασμένοι εξαιτίας της **αμαρτίας** και της **δαιμονολατρίας** τους, έτσι όλοι στον Κόσμο αυτό, μηδενός εξαιρουμένου, είμαστε καταδικασμένοι σε αιώνια καταδίκη. Κι όπως η **Ραάβ** πιάστηκε απ' το **κόκκινο σχοινί** και **σώθηκε**, έτσι, μπορούμε κι εμείς να πιαστούμε νοερά από το **Σταυρό** όπου ο Χριστός έχυσε το **Άγιο Αίμα Του**. Αυτό είναι το **«σημείο πίστεως»**. Τι θαυμαστό **«σημείο»!** Στήριξε όλη την ελπίδα σου σ' αυτό το **«σημείο»**. Μην πεις:

«Δεν αισθάνομαι». Το Αίμα του **Ιησού Χριστού** σίγουρα μας καθαρίζει από κάθε Αμαρτία όταν την παρατήσουμε.

Το λυτρωτικό έργο του Χριστού στο **Σταυρό** - όπου ακούστηκε το «**Τετέλεσται**» - και η **Ανάστασή** Του από τους νεκρούς είναι το μεγαλύτερο «**σημείο**» αναφοράς, από το οποίο καλείται ο μετανιωμένος αμαρτωλός να πιαστεί με **πίστη** για τη **σωτηρία** της ψυχής του.

Δύο πράγματα βλέπουμε εδώ αναγκαία για τη **σωτηρία της ψυχής**. Το **Αίμα του Χριστού** ως μέσο **καθαρισμού** των αμαρτιών και ως μέσο **προστασίας** απ' την οργή του Θεού που θα ξεσπάσει στον αμετανόητο Κόσμο.

Αν κάποιο μέλος π.χ. απ' την οικογένεια της **Ραάβ** έβγαινε έξω απ' το σπίτι, θα σκοτωνόταν μαζί με τους άλλους.

Το ίδιο και με τους Ισραηλίτες στην Αίγυπτο. Αν τη νύχτα εκείνη που πέρασε ο εξολοθρευτής άγγελος έβλεπε κάποιον Ισραηλίτη **έξω απ' το σπίτι όπου υπήρχε το αίμα** στους παραστάτες, θα έχανε τη ζωή του.

Πατέρα Ουράνιε,

Σ' ευχαριστώ γιατί άνοιξες τα μάτια μου να δω ότι **δε διαφέρω κι εγώ απ' τη Ραάβ** στον εσωτερικό μου άνθρωπο, για να πιαστώ απ' το πολύτιμο **Αίμα του Χριστού**, που με **λυτρώνει** και με **προστατεύει** από την καταδίκη της Αμαρτίας διά της **πίστεως**.

Θέλω να εμφανιστώ ενώπιον του Κυρίου «**νύφη**» **αγνή** εκείνη την **Ημέρα**, ζώντας εδώ στη Γη ζωή **υπακοής και πίστης**, ώστε, όταν γίνει η **Δευτέρα Παρουσία**, να με βρεις **μέσα στη Χάρη Σου**. Στο Όνομα του Χριστού!

Ο Γεδεών, Ήρωας Πίστεως

Ο Γεδεών είναι μέσα στη λίστα των διά πίστεως ηρώων, στην προς Εβραίους Επιστολή 11 κεφάλαιο. Αξίζει να δούμε μερικά στιγμιότυπα απ' τη ζωή του, πώς ο Κύριος τον κάλεσε και πώς μέσω αυτού **ελευθέρωσε** το λαό του από την καταδυναστευση των **Μαδιανιτών**. (Διάβ. Κριτές κεφ.6-8)

Αρχικά, όταν ο Κύριος ήρθε να συναντήσει το Γεδεών, τον βρήκε να κοπανίζει σιτάρι για να το κρύψει από τους Μαδιανίτες. Μάλιστα τον προσφώνησε: «**Δυνατέ**».

Στη στιχομυθία που ακολούθησε ο Κύριος του ανάθεσε μια αποστολή: *«Πήγαινε... και θα σώσεις τον Ισραήλ από το χέρι του Μαδιάμ· δεν σε απέστειλα εγώ;»*

Ο Γεδεών ξαφνιάστηκε και απάντησε: *«Ω!, κύριέ μου με τι θα σώσω τον Ισραήλ; Δες, η οικογένειά μου είναι η ταπεινότερη ανάμεσα στον Μανασσή, και εγώ ο μικρότερος στην οικογένεια του πατέρα μου.»*
*«Και ο Κύριος του είπε: Αλλά, **μαζί σου θα είμαι εγώ**, και θα κτυπήσεις τους Μαδιανίτες σαν έναν άνδρα.»*

Συμπέρασμα 1^ο . Πόσο διαφορετική θεώρηση έχει ο Θεός απ' ότι έχουμε εμείς! Ο Γεδεών έβλεπε τον εαυτό του μικρό, αδύνατο. Ο Κύριος τον έβλεπε «**δυνατό**».

Συμπέρασμα 2^ο . Αυτό που φαίνεται σε μας ακατόρθωτο για το Θεό είναι κατορθωτό. Πώς; Γιατί υπόσχεται:

«Εγώ θα είμαι μαζί σου». Κι αν ο Θεός είναι μαζί μας ποιος μπορεί να είναι εναντίον μας; Ποιος μπορεί να μας καταβάλει;

Σημάδι

Ο Γεδεών ζητάει **σημάδι**. Θέλει να είναι σίγουρος ότι αυτός που του μιλάει είναι **αληθινά ο Κύριος**. Χρειάζεται να προσέχουμε πολύ, όταν πρόκειται να κάνουμε με **υπερφυσικά** πρόσωπα και γεγονότα. Μάλιστα ο Θεός μάς καλεί: *«Μην πιστεύετε σε κάθε πνεύμα, αλλά δοκιμάζετε τα πνεύματα αν είναι από τον Θεό.»* (1Ιωάν.4:1).

Εξίσου πρέπει να προσέχουμε τι **σημάδι** βάζουμε. Μπορεί να μας πλανέψει ο Σατανάς. Αν είναι κάτι που μάς αφορά προσωπικά και βεβαιώνει ο **λόγος του Θεού** ότι το θέλει, δε χρειάζεται να βάλουμε **σημάδι**. Απλώς να Τον **υπακούσουμε**. Γιατί η καρδιά μας είναι απατηλή.

Όταν, για παράδειγμα, ο **Βαλαάμ** ρώτησε το Θεό αν του επιτρέπει να πάει για να καταραστεί το λαό Του, ο Θεός του είπε **να μην πάει**, γιατί ο λαός Του είναι ευλογημένος. Τη δεύτερη φορά, όταν ξαναήρθαν οι απεσταλμένοι και του υποσχέθηκαν περισσότερα δώρα, ο Βαλαάμ ξαναρωτάει το Θεό, αν του επιτρέπει να πάει. Εφόσον όμως γνώριζε το θέλημά Του, τι Τον ξαναρωτάει; Και ο Θεός τού λέει:

«Πήγαινε». Η **καρδιά** του Βαλαάμ **δεν ήταν ευθεία** και παρ' ολίγον να χάσει τη ζωή του.

Αυτή είναι η περίπτωση, που το γαϊδούρι του βλέποντας τον άγγελο του Θεού και θέλοντας να αποφύγει το μαχαίρι του αγγέλου, στριμώχνεται στον τοίχο και ο Βαλαάμ το χτυπάει 3 φορές. Και, ώ του θαύματος! **μιλάει το γαϊδούρι**

και ρωτάει: «Γιατί με χτυπάς;» Τελικά βλέπει και ο Βαλαάμ τον άγγελο του Θεού, ο οποίος τον ελέγχει για την **παραφροσύνη** του λέγοντας: «*Ο δρόμος σου μπροστά Μου είναι **διστραμμένος***». Εδώ, νομίζω, εφαρμόζεται αυτό που λέει ο Δαβίδ στο Θεό:

«Με καθαρόν, καθαρός θα είσαι· και με διστραμμένον, διστραμμένα θα φερθείς.» (Ψαλμ. 18:26)

Προτροπή: «*Με κάθε φύλαξη φύλαγε την **καρδιά σου**· επειδή, απ' αυτήν προέρχονται οι εκβάσεις της ζωής.*» (Παρ. 4:23)

Ας προσέχουμε προσωπικά τα **κίνητρά** μας ενώπιον του Θεού και μετά ας προχωρούμε στις επιλογές μας.

Πολλοί, δυστυχώς, δεν πρόσεξαν, *«άφησαν τον ίσιο δρόμο, πλανήθηκαν, και ακολούθησαν τον δρόμο του Βαλαάμ... που αγάπησε τον μισθό της αδικίας»*, γι' αυτό και απέτυχαν.

Για να έχουμε τη **σωστή οδηγία του Θεού** πρέπει να **ευθυγραμμίζεται η καρδιά** μας με το **λόγο του Θεού**. Περπατάμε στο δρόμο του Θεού με **υπακοή** και με **πίστη**, όχι με **συναισθήματα**.

Πολλοί ζητάνε: «Κύριε, κάνε αισθητή την παρουσία Σου». Δεν τους αρκεί η **ρητή υπόσχεση του Κυρίου** ότι είναι μαζί τους; Πρέπει να την **αισθάνονται**; Δεν το καταλαβαίνω.

Το βιβλίο **«Ο Πνευματικός Αγώνας»*** χτυπάει τον κώδωνα του κινδύνου αναφορικά με τις **παραποιήσεις** του Εχθρού.

Ο πιστός που άγεται και φέρεται από τα **συναισθήματά** του δίνει τόπο στο Σατανά.

Ενδεικτικά διαβάζουμε στο βιβλίο ότι ο Κύριος, εκτός από σπάνιες περιπτώσεις: *«καθοδηγούταν στο θέλημα του Θεού με βάση την απλή επικοινωνία με τον Πατέρα. Αποφάσιζε, ενεργούσε, συλλογιζόταν, σκεφτόταν σαν ένα Πρόσωπο που γνώριζε το θέλημα του Θεού, και με σοφία – μιλώντας με σεβασμό - το διεκπεραίωνε... Στη ζωή του Χριστού, ο Οποίος είναι το πρότυπο και παράδειγμα στους ακολούθους Του, φανερώνεται καθαρά τι σημαίνει (έμπρακτα) «καθοδήγηση» ή «οδηγία» στην τέλεια και αληθινή της μορφή. Και οι πιστοί μπορούν να ελπίζουν στη **συνεργασία του Αγίου Πνεύματος** μόνο όταν περπατούν σύμφωνα με το πρότυπο του Υποδείγματος που τους έδωσε ο Θεός. Αν ο πιστός πάψει να χρησιμοποιεί το **νου**, τη **λογική**, τη **θέληση** κι όλες τις άλλες ικανότητες σαν ένα **υπεύθυνο πρόσωπο** και εξαρτάται από φωνές και παρορμήσεις για καθοδήγηση σε κάθε λεπτομέρεια της ζωής, θα φέρνεται ή θα καθοδηγείται από πονηρά πνεύματα προσποιούμενα ότι είναι από το Θεό.»*(σελ.186)

* Όποιος θέλει το βιβλίο «Πνευματικός Αγώνας» μπορεί να το προμηθευθεί δωρεάν από τη διεύθυνση του παρόντος βιβλίου.

Τώρα ας δούμε τα **βήματα πίστεως** που ακολούθησε ο **Γεδεών**, προτού πάρει οδηγία πώς να ελευθερώσει το λαό από τους **Μαδιανίτες**.

Πρώτα οικοδόμησε **θυσιαστήριο στον Κύριο**. Η προσωπική μας **σωστή σχέση με το Θεό** είναι ύψιστης προτεραιότητας. Μετά, το ίδιο εκείνο βράδυ, **γκρέμισε το βωμό του Βάαλ**.

Πρέπει να συντρίψουμε κάθε **είδωλο**. Πώς; Καταδικάζοντάς το στο Σταυρό **διά πίστεως** στο Όνομα του Χριστού.

Βήμα με βήμα ο **Γεδεών** προχώρησε **υπακούοντας** στην οδηγία του Κυρίου, ώσπου τελικά με μόνο **300 άνδρες** κατατρόπωσε όλο εκείνο το απέραντο πλήθος του εχθρού με έναν πρωτόγνωρο τρόπο: «*Χώρισε τους 300 άνδρες σε τρία σώματα, και στα χέρια όλων αυτών έδωσε **σάλπιγγες** και **αδειανές στάμνες**, και **λαμπάδες** μέσα στις στάμνες. Και τους*

είπε: Κοιτάζετε σε μένα, και κάντε το ίδιο... όταν σαλπίσω με τη σάλπιγγα, εγώ και όλοι αυτοί που είναι μαζί μου, τότε θα σαλπίσετε κι εσείς με τις σάλπιγγες γύρω από όλο το στρατόπεδο, και θα πείτε: [Η ρομφαία] τού Κυρίου και του Γεδεών.» (Κρ.7:16-18)

Και μ' αυτόν τον τρόπο ο Κύριος έδωσε τη νίκη και την απελευθέρωση απ' τους Μαδιανίτες για 40 χρόνια. Πώς; Διά **ΠΙΣΤΕΩΣ!** Έτσι ο Γεδεών έγινε ένας **Ήρωας Πίστεως** καθώς και **όλοι εκείνοι** που συνεργάστηκαν μαζί του.

Ο Δαβίδ, ξακουστός Ήρωας Πίστewς

Ο Δαβίδ είναι ένα πασίγνωστο ιστορικό πρόσωπο ως **βασιλιάς του Ισραήλ**. Αυτό που μας ενδιαφέρει όμως τώρα δεν είναι πώς σκαρφάλωσε στο βασιλικό θρόνο, αλλά κυρίως **πώς έγινε ένας τόσο ξακουστός Ήρωας Πίστewς**.

Πρέπει να πάμε πίσω, πολύ πίσω, όταν ο **Δαβίδ** ήταν ακόμα **έφηβος**. Μαθαίνουμε ότι ήταν ο μικρότερος από τους 8 γιους του **Ιεσσαί**. Όμορφος, ξανθός και έψελνε πολύ γλυκά με την κιθάρα του. Η δουλειά του ήταν να **βόσκει** τα πρόβατα του πατέρα του. Όμως ο **Δαβίδ**, απ' αυτήν την τρυφερή του ηλικία, **ζητούσε το Θεό** και εμπνεόταν απ' Αυτόν. Είχε **γνώση** του Θεού, του θελήματος και των σχεδίων Του. Τα **βοσκοτόπια** ήταν ο πρώτος χώρος όπου μαθήτευε στις αλήθειες του Θεού. **Τι περίεργο σχολείο!** Προφανώς ήταν εδώ που έγραψε τον **23^ο ψαλμό**, που αγγίζει τις καρδιές όλων των πιστών, και εδώ έμαθε **πώς να πολεμάει** ενάντια στον πνευματικό Εχθρό, το Σατανά.

Ομολογεί ο ίδιος: «*Ευλογητός ο Κύριος... που διδάσκει τα χέρια μου σε πόλεμο, και τα δάχτυλά μου σε μάχη*». (Ψαλμ.144:1).

Η πρώτη πράξη ηρωισμού του **Δαβίδ** έλαβε χώρα την ώρα που έβοσκε τα πρόβατα. Ας ακούσουμε απ' τον ίδιο τη συναρπαστική διήγηση της περιπέτειάς του: «*Ηρθε ένα **λιοντάρι** και μια **αρκούδα**, και άρπαξε ένα πρόβατο από το κοπάδι και βγήκα πίσω απ' αυτό, και το **πάταξα**, και το ελευθέρωσα από το στόμα του*

*και καθώς σηκώθηκε εναντίον μου, το άρπαξα από τη σιαγόνα, και το χτύπησα, και το **θανάτωσα**.*» (1Σαμ.17:34-35)

Δεν ξέρουμε αν ήταν πριν ή μετά απ' αυτήν την εμπειρία του, που ο Θεός έστειλε τον **προφήτη Σαμουήλ** για να τον **χρίσει βασιλιά** του Ισραήλ. Πάντως σε όλα τα **μαθήματα** είχε αριστεύσει ο Δαβίδ μπροστά στο Θεό. Ποια μαθήματα;

1. **Αγάπη στο Θεό.** Με όλη την καρδιά.
2. **Εμπιστοσύνη στο Θεό.** Απόλυτη.
3. **Εξάρτηση απ' το Θεό.** Χωρίς παρέκκλιση.
4. **Υπακοή στο Θεό.** Τέλεια και με χαρά.
5. **Καθαρότητα.** Κρυστάλλινη.
6. **Ζήλο** στην υπηρεσία του Θεού. Ένθερμη.
7. **Αγωνιστικό πνεύμα.** Με πάθος.
8. **Μελέτη του λόγου του Θεού.** Άοκνος
9. **Προσευχή.** Αδιάλειπτη.
10. **Ταπείνωση.** Παραδειγματική

Ο ίδιος ο Θεός έδωσε μαρτυρία γι' αυτόν: «*Βρήκα τον **Δαβίδ**, τον γιο του Ιεσσαί, άνδρα **σύμφωνα με την καρδιά μου**, που θα **κάνει όλα τα θελήματά μου**.*» (Πραξ.13:12)

Γι' αυτό ο Θεός τον εμπιστεύθηκε να ποιμάνει το λαό Του. Και από το **σπέρμα του** να γεννηθεί ο **Χριστός**, ο Γιος Του. Θυμόμαστε πως όλοι προσφωνούσαν το Χριστό: «**Γιε του Δαβίδ**», όταν περπατούσε ανάμεσά τους.

Η δεύτερη **πράξη ηρωισμού** του **Δαβίδ** έλαβε χώρα στο πεδίο της μάχης. Είναι η **μονομαχία** του με το **Γολιάθ**, η οποία θεωρείται ως **αποκορύφωμα ηρωισμού** σε παγκόσμια κλίμακα. Είναι γνωστή σε όλους, γι' αυτό και έχουν να το λένε: «Ως ο **Δαβίδ** με το **Γολιάθ**».

Αξίζει να δούμε πώς έγινε. Διαβάζουμε: Καθώς τα δύο εχθρικά στρατόπεδα στέκονταν το ένα αντίκρου στο άλλο – οι Φιλιισταίοι και ο στρατός του Ισραήλ –, ξαφνικά εμφανίζεται ο υπερμεγέθης **Γολιάθ** και φωνάζει προκλητικά στις παρατάξεις του Ισραήλ:

*«Διαλέξτε για τον εαυτό σας έναν άνδρα, και ας κατέβει σε μένα: και αν μπορέσει να πολεμήσει μαζί μου, και με θανατώσει, τότε εμείς θα γίνουμε δούλοι σας· αλλά, αν εγώ υπερισχύσω εναντίον του, και τον θανατώσω, τότε εσείς θα είστε δούλοι μας, και θα δουλεύετε σε μας... δώστε μου έναν άνδρα, για να **μονομαχήσουμε**.» (1Σαμ.17:8-10)*

Αυτό το έκανε πρωί και βράδυ επί 40 μέρες.

Όλος ο στρατός του Ισραήλ και ο βασιλιάς **Σαούλ** ήταν μουδιασμένοι και καταφοβισμένοι. Κανένας δεν τολμούσε να ανταποκριθεί στο κάλεσμά του.

Και, ω του θαύματος! εμφανίζεται ο νεαρός **Δαβίδ** – σταλμένος απ' τον πατέρα του για να δει τ' αδέρφια του στο πεδίο τη μάχης. Στην πραγματικότητα, ο Κύριος τον είχε στείλει. Καθώς άκουσε ο Δαβίδ τα προκλητικά λόγια του **Γολιάθ**, ως **χρισμένος βασιλιάς** του Ισραήλ, το αίμα του ανέβηκε στο κεφάλι του, θα λέγαμε. Δεν μπορούσε να μένει αδιάφορος. Το **Πνεύμα του Θεού τον πλήρωσε με το ζήλο του Κυρίου**, γι' αυτό και πήρε την απόφαση να πάει ο

ίδιος να **μονομαχήσει** μαζί του διά πίστεως στο Όνομα του Κυρίου και να αποδείξει ότι ο Κύριος είναι ο αληθινός Θεός και είναι **δυνατότερος** από το Σατανά.

Μπροστά στον όγκο, το βάρος και τη δύναμη του Γολιάθ, ο **Δαβίδ** ήταν ένας **μπόμπιρας**. Όσον αφορά στον **οπλισμό**, τα όπλα του Δαβίδ, συγκρινόμενα με του Γολιάθ, ήταν γελοία.

Ας διαβάσουμε όμως τη **στιχομυθία** που είχαν, όταν συναντήθηκαν τετ α τετ, και τον τρόπο της **μονομαχίας** τους. «Ο **Φιλισταίος** ερχόταν προχωρώντας, και πλησίαζε στον Δαβίδ... όταν ... είδε τον Δαβίδ, τον καταφρόνησε· επειδή, ήταν **παιδί**, και **ξανθός**, και **ωραίος** στην όψη. Και είπε στον Δαβίδ: Σκύλος είμαι εγώ, ώστε έρχεσαι σε μένα με **ράβδους**; ... Έλα σε μένα και θα παραδώσω τις σάρκες σου στα πουλιά τού ουρανού, και στα θηρία τού χωραφιού.

Και ο **Δαβίδ** είπε στον Φιλισταίο: Εσύ έρχεσαι εναντίον μου με **ρομφαία**, και **δόρυ**, και **ασπίδα**· εγώ, όμως, έρχομαι εναντίον σου στο **όνομα του Κυρίου...** του Θεού των στρατευμάτων τού Ισραήλ, που εσύ εξουθένωσες· αυτή την ημέρα ο **Κύριος θα σε παραδώσει στο χέρι μου**· και θα σε πατάξω, και θα αφαιρέσω από σένα το κεφάλι σου... για να γνωρίσει όλη η γη ότι **υπάρχει Θεός** στον Ισραήλ· και ολόκληρο αυτό το πλήθος θα **γνωρίσει** ότι... του **Κυρίου** είναι η **μάχη**, κι αυτός θα σας παραδώσει στο χέρι μας.

Και όταν ο Φιλισταίος σηκώθηκε, και ερχόταν και πλησίαζε σε συνάντηση του Δαβίδ, **έσπευσε ο Δαβίδ**, και **έτρεξε στη μάχη** εναντίον του Φιλισταίου. Και ο Δαβίδ απλώνοντας το χέρι του στο σακί, πήρε από εκεί μια **πέτρα**, και την **εκσφενδόνισε**, και χτύπησε τον Φιλισταίο στο μέτωπό του, ώστε η πέτρα μπήχτηκε στο μέτωπό του· και έπεσε κατά πρόσωπο στη γη. Και ο Δαβίδ **υπερίσχυσε** ενάντια στον Φιλισταίο με τη **σφενδόνη** και με την **πέτρα**, και χτύπησε τον Φιλισταίο, και τον **θανάτωσε**.»

(1Σαμ.17:40-51)

Σούπερ γενναιότητα! Ο Δαβίδ όμως δεν ήταν μόνος. Όπως πίσω απ' το **Γολιάθ** κρυβόταν ο **Σατανάς**, έτσι και πίσω από το **Δαβίδ** συμπαραστεκόταν ο **ζωντανός Κύριος**.

Μ' αυτόν τον τρόπο ο Σατανάς καταισχύθηκε και ο Κύριος των στρατευμάτων του Ισραήλ δοξάστηκε. Αλληλουία!

Η ίδια **πρόκληση του Σατανά** συνεχίζεται. Πολλά παιδιά του Θεού σήμερα είναι μουδιασμένα. Άλλοι έχουν σηκώσει τα χέρια ψηλά. **«Δεν μπορούμε»**, λένε. Έτσι παραδίδονται στις εχθρικές δυνάμεις, με αποτέλεσμα να χάνουν το πνεύμα της νίκης και τη χαρά της λύτρωσης του Χριστού και να βασανίζονται από κατάθλιψη.

Αγαπητέ αναγνώστη,

Πιθανόν κι εσύ να αντιμετωπίζεις μια παρόμοια **πρόκληση του Εχθρού** και σε πιέζει ο Σατανάς για να υποχωρήσεις. Να πεις: «Δεν αντέχω άλλο». Μη δίνεις σημασία στους φόβους και τις απειλές του Σατανά. Μην επηρεάζεσαι από το φαινόμενο. Έχε τα μάτια σου προσηλωμένα στο Χριστό, τον **αρχηγό** και **τελειωτή** της **πίστεώς** μας.

Πατέρα Ουράνιε,

Βοήθα με, παρακαλώ, στο **Όνομα του νικητή Χριστού** να αντιστέκομαι στο Σατανά και να τον επιτιμώ, όπως οι δούλοι Σου που νίκησαν το Σατανά *«με το αίμα τού Αρνίου, και με τον λόγο της μαρτυρίας τους· και δεν αγάπησαν την ψυχή τους μέχρι θανάτου»* (Αποκ.12:11), έτσι κι εγώ να τον νικώ και ν' αποδείξω ότι ο Χριστός είναι δυνατότερος. Στο Όνομά Του!

Ψαλμωδία

Η **ψαλμωδία** είναι ένα αναπόσπαστο κομμάτι της ύπαρξης του ανθρώπου ως μέσο **λατρείας** του Θεού.

Από το ξεκίνημα της Δημιουργίας, όταν ο Θεός έβαλε τον «ακρογωνιαίο λίθο» της γης μας, μαθαίνουμε ότι:

*«Τα άσπρα της αυγής **έψαλλαν** μαζί, και όλοι οι γιοι του Θεού αλάλαζαν.»* (Ψάβ 38:7)

Διαβάζουμε για το **Μωυσή** ότι **έψαλλε** ο ίδιος και έμαθε και το λαό Ισραήλ να **ψάλλει** στον Κύριο. Το κύριο θέμα της **ωδής** ήταν **δοξολογία στο Θεό** για τη **σωτηρία** Του απ' τη **σκλαβιά του Εχθρού**.

Καθ' όλη την πορεία του λαού Ισραήλ και στις διάφορες εκδηλώσεις του, όπως στα **εγκαίνια του Ναού**, στους **πολέμους**, στις **γιορτές**, κτλ. στη **λατρεία** τους εκδήλωναν με **ωδές** την **ευχαριστία** και τη **δοξολογία** τους στο Θεό **ως πηγή** και **συντηρητή** όλων των αγαθών που απολάμβαναν.

Στον **Τελευταίο Δείπνο**, παρ' όλο που η ψυχή Του ήταν ταραγμένη, ο Κύριος δεν παρέλειψε να **ψάλλει** με τους μαθητές, όπως συνήθιζε, λίγο πριν ανηφορίσει το μονοπάτι των **Παθών** Του. (Ματθ.26:30)

Ο **Παύλος** με το **Σίλα** στη φυλακή, αν και καταπληγωμένοι, **έψαλλαν** δυνατά. Υμνούσαν κι ευχαριστούσαν τον Κύριο. Στον **Ουρανό** ακούγονται **ψαλμωδίες** απ' τη μια άκρη ως την άλλη από μυριάδες αγγέλους μαζί με όλους τους λυτρωμένους του Χριστού, που δοξάζουν το Θεό και το Αρνίο. (Αποκ.5:11-13)

Χωρίς υμνωδία στην κηδεία του άθεου Ίνγκερσολ

Όμως τι τραγικό...! Στην κηδεία του άθεου Ίνγκερσολ ανακοίνωσαν ότι δε θα υπάρχει υμνωδία. Και δε θα υπάρχει σε όλη την αιωνιότητα. Στη Κόλαση δεν υπάρχει ψαλμωδία στο Θεό, γιατί όλοι μέσα εκεί διάλεξαν την αποστασία από το Θεό. Δεν θέλησαν να Τον ευχαριστήσουν για το ανεκδιήγητό Του Δώρο, το Γιο Του, που σταυρώθηκε για τις αμαρτίες τους. Περιφρόνησαν την πρόσκληση του Θεού να μετανοήσουν και να πιστέψουν στο Χριστό για να λυτρωθούν από την καταδίκη της αμαρτίας τους μέσω του Αίματος του Χριστού. Αγάπησαν το σκοτάδι πιο πολύ παρά το φως, γιατί τα έργα τους ήταν πονηρά. Γι' αυτό βρίσκονται στο χώρο της δυστυχίας, ενώ μπορούσαν να βρίσκονται στο χώρο που υπάρχει αιώνια ευτυχία.

Αγαπητέ αναγνώστη, μάθε από τώρα να ψάλλεις καθημερινά στο Θεό, σύμφωνα με την προτροπή Του:

«Ο λόγος του Χριστού ας κατοικεί μέσα σας πλούσια, με κάθε σοφία· διδάσκοντας και νουθετώντας ο ένας τον άλλου, με ψαλμούς και ύμνους και πνευματικές ωδές, ψάλλοντας με χάρη από την καρδιά σας στον Κύριο.» (Κολ.3:6)

Η ψαλμωδία διώχνει την κατάθλιψη, την απογοήτευση, τις σατανικές σκέψεις, τους φόβους. Σε ιατρεύει, σε αναζωπυρώνει. Μην πεις: «Δεν έχω διάθεση να προσεύχομαι, να ψάλλω». Οι άνθρωποι της πίστewς δε δίνουν σημασία στα συναισθήματά τους. Είναι παγίδα.

Παρατήρηση. Είναι σημαντικό για την πνευματική μας λατρεία οι ωδές που ψέλνουμε να είναι πνευματικές.

Προσοχή! Οι αισθησιακές ωδές ναρκώνουν την ψυχή και την καθιστούν ανίκανη να αγωνίζεται με σύνεση ενάντια στον πνευματικό Εχθρό για την απελευθέρωσή της.

* (βλ. ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ: «Λατρεία πνευματική», στο τέλος του βιβλίου.)

Στη δοκιμασία μου άρχισα να ψάλλω

Ένα βράδυ ο σύζυγός μου άργησε να γυρίσει σπίτι. Τα 5 λεπτά έγιναν 10, 15, 30. Κόντευε μεσάνυχτα. Κρίνοντας ανθρώπινα, σίγουρα κάτι πολύ σοβαρό θα πρέπει να είχε συμβεί. Η καρδιά μου άρχισε να χτυπάει δυνατά. Τι έπρεπε να κάνω; Πρώτα **προσευχή**.

Η φοβερή νύστα μου εξαφανίστηκε καθώς πήρα την άρπα μου και άρχισα να **ψάλλω** έναν **ύμνο** που εκφράζει **εμπιστοσύνη στο Θεό** και ετοιμότητα ν' αντιμετωπίσω με ηρεμία ό, τι νέα κι αν πάρω. Έτσι η κρίσιμη ώρα δεν μπόρεσε να με καταβάλει, ώσπου έφθασε σώς και αβλαβής... Κάποιος απρόσμενα τον είχε καθυστερήσει.

Ειρήνη γλυκιά βρήκα στο Λυτρωτή.

Στις θλίψεις και μες στα δεινά

δε θα ταραχθεί η δική μου ψυχή,

ο Χριστός μεριμνά, μ' αγαπά.

Ασφαλής, ευτυχής, στου Χριστού τη γλυκιά αγκαλιά.

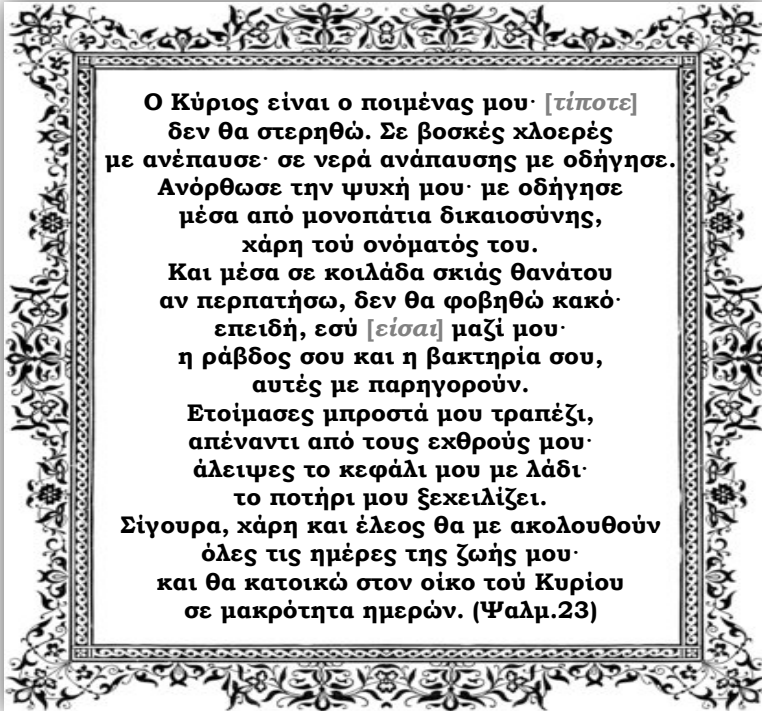
Πατέρα Ουράνιε,

Ζητώ συγγνώμη γιατί μερικές φορές κι εγώ παρασύρομαι όταν προσέχω στα συναισθήματά μου και άθελα ακούω τους ψιθύρους του Εχθρού. Ζητώ χάρη, αυτό να το ξεπεράσω τελείως, ώστε γεμάτη με το Άγιο Πνεύμα να Σε **δοξολογώ** και να εμπνέομαι από τους **ψαλμούς Σου**.

Είναι μεγάλο μυστικό' έτσι **διατηρείται το πνεύμα μου αναζωπυρωμένο μέσω του Αγίου Πνεύματος!**

Στο Όνομα του Χριστού.

Ο Δαβίδ και οι Ψαλμοί

Το λεξιλόγιο μου είναι πολύ φτωχό για να περιγράψω το μεγαλείο των **Ψαλμών**. Για μένα οι **Ψαλμοί** είναι η **καρδιά** της **Αγίας Γραφής**. Όλα τα τονωτικά μηνύματα της ψυχής και του πνεύματος είναι κυρίως αποθηκευμένα στο βιβλίο των **Ψαλμών** σε μορφή **προσευχής**.

Λέγονται **Ψαλμοί του Δαβίδ**, γιατί αυτός έχει γράψει τους πιο σημαντικούς. Ο πραγματικός όμως εμπνευστής των **Ψαλμών** πιστεύω ότι είναι ο **Ιησούς Χριστός** μέσω του **Αγίου Πνεύματος**. Αυτός είχε **προικίσει το Δαβίδ** να είναι **ποιητής και μουσικός**. Να, γιατί, όλοι οι **Ψαλμοί** αναδίδουν το **άρωμα του Χριστού** και **συνδέουν** μαζί Του.

Η αληθινή λοιπόν καρδιά της Αγίας Γραφής, είναι ο **ΧΡΙΣΤΟΣ**. Δόξα στο Θεό για τους **Ψαλμούς του Κυρίου!**
Τώρα καταλαβαίνουμε γιατί συχνά ανέφερε ο Κύριος χωρία απ' τις **Γραφές** και ιδιαίτερα απ' τους **Ψαλμούς**.

Ενδεικτικά μας κάνει εντύπωση ότι, στην επιθανάτια αγωνία Του πάνω στο Σταυρό, ανέφερε 2 χωρία από τους **ψαλμούς**. Το: **«Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί με εγκατέλειπες;»**

Και το: **«Στα χέρια σου παραδίνω το πνεύμα μου.»** (Ψαλ.31:5)

Τι συγκινητικό να σκεφτούμε ότι, όταν ο Κύριος ενέπνευσε το Δαβίδ να γράψει αυτά τα συγκλονιστικά λόγια, ήξερε ότι θα τα ανέφερε ο Ίδιος πάνω στο **Σταυρό των Παθών Του**, περίπου 1000 χρόνια αργότερα! Ασύλληπτο!

Στους δύο απογοητευμένους οδοιπόρους προς **Εμμαούς**, ανέφερε **χωρία από τους Ψαλμούς** σχετικά με τα **Πάθη** και την **Ανάστασή Του** για να τους στηρίξει στην **πίστη**.

Ο **Δαβίδ** είχε **ταυτίσει** τη ζωή του με αυτήν του **Χριστού**. Αυτά που έγραφε **αντικατοπτρίζουν** το χαρακτήρα Του και μας θυμίζουν τη ζωή του Κυρίου επί της γης.

Όπως ο Κύριος Ιησούς δεν έκανε τίποτα χωρίς την οδηγία του Πατέρα, έτσι και ο **Δαβίδ**, αν και βασιλιάς, δεν έκανε τίποτα χωρίς την έγκριση του Κυρίου. Τον ρωτούσε σαν ένα μικρό παιδί: **«Να ανέβω εναντίον των Φιλισταίων; Θα τους παραδώσεις στο χέρι μου; Και ο Κύριος του απάντησε: Ανέβα· επειδή, θα τους παραδώσω στο χέρι σου.»** (1Χρον.14:10)

Στον **Ψαλμό 40** ακούμε το **Δαβίδ** να προσεύχεται στο Θεό: **«Θυσία και προσφορά δεν θέλησες... ολοκαύτωμα και προσφορά για την αμαρτία δεν ζήτησες. Τότε είπα: Νάμαι, έρχομαι· στον τόμο του βιβλίου [είναι] γραμμένο για μένα. Χαίρομαι, Θεέ μου, να εκτελώ το θέλημά σου· και ο νόμος σου [είναι] στο κέντρο της καρδιάς μου.»** (Ψαλ.40:6-8)

Είναι σα να ακούμε τον ίδιο τον Ιησού να προσεύχεται στον Πατέρα Του με τα ίδια ακριβώς λόγια. (Εβρ.10:5-6,9)
Και τώρα κάθε αληθινός πιστός, που διαβάζει αυτά τα λόγια, φλογίζεται το πνεύμα του και προσεύχεται παρομοίως: «**Ιδού εγώ! Χαίρομαι Θεέ μου να κάνω το θέλημά Σου.**» Έτσι ταυτίζεται με τον Κύριο και μπορεί να πει: «**Το ζειν δι' εμέ είναι Χριστός**».

Ο Δαβίδ μέσα απ' τους αγώνες και τα παθήματά του έγραψε τους **Ψαλμούς** που τόσο μας οικοδομούν.

Ό,τι κι αν περνάμε βρίσκουμε στους **Ψαλμούς** κάποιο ενθαρρυντικό λόγο, κάποια παρήγορη προτροπή και προσευχή. Όπως το: «*Γιατί είσαι περίλυπη, ψυχή μου; Και γιατί ταραξέσαι μέσα μου; **Έλπισε στον Θεό**· επειδή, ακόμα θα του υμνώ- το πρόσωπό του είναι σωτηρία.*» (Ψαλ.42:5)

«**Ελέησέ με, ω Θεέ, επειδή άνθρωπος χάσκει να με καταπιεί· όλη την ημέρα πολεμώντας με καταθλίβει... Την ημέρα που θα φοβηθώ, θα ελπίζω σε σένα.**» (Ψαλ.56:1-3)

Ο Δαβίδ έδινε μεγάλη σημασία στα **λόγια** του Θεού: «*Ο **λόγος τού Κυρίου** είναι δοκιμασμένος· είναι ασπίδα όλων εκείνων που ελπίζουν σ' αυτόν*» (2Σαμ.22:31)

Με τη **μελέτη** και την **προσευχή** γλύκαινε η ψυχή του και γέμιζε κάθε κενό της καρδιάς του: «*Χορτασμός ευφροσύνης είναι το πρόσωπό σου· τερπνότητες στα δεξιά σου.*» (Ψαλ.16:11)

Αν και βασιλιάς, δεν είχε **δεσποτικό χαρακτήρα**. Ο Κύριος τον είχε διδάξει: «*Αυτός που εξουσιάζει επάνω σε ανθρώπους, ας είναι **δίκαιος**, εξουσιάζοντας με **φόβο Θεού**.*» (2Σαμ.23:3)

Με εντυπωσιάζει πόσο ταπεινά συνεργαζόταν με όλους: «*Και ο **Δαβίδ** είπε σε ολόκληρη τη σύναξη του Ισραήλ: Αν σας φαίνεται καλό, και είναι από τον Κύριο τον Θεό μας, ας στείλουμε παντού στους αδελφούς μας... για να συναχθούν σε μας· και ας μεταφέρουμε σε μας την κιβωτό τού Θεού μας.*» (1Χρον.13:2-3)
«*Θα κάνω ό,τι σας φαίνεται καλό.*» (2Σαμ.18:4)

**** (βλ. ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ: «Ιδανικός βασιλιάς και ποιμένας ο Δαβίδ», στο τέλος του βιβλίου.)**

Αναρωτιόμαστε, πώς έγινε ο Δαβίδ ένας τόσο **ιδανικός βασιλιάς**. Ο Δαβίδ καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής του καλλιεργούσε μια **σωστή σχέση με το Θεό**. Είχε βάλει στόχο: *«Ένα ζήτησα από τον Κύριο, αυτό και θα ζητάω· το να κατοικώ στον οίκο του Κυρίου όλες τις ημέρες της ζωής μου, να θαρώ την ωραιότητα του Κυρίου, και να επισκέπτομαι τον ναό του.»*

Αυτό σημαίνει ότι είχε πλήρη **αυταπάρνηση** και **ταπεινή ζωή υπακοής** στο **θέλημα του Θεού** ασκώντας **πίστη**. Μην ξεχνάμε ότι ο Θεός τον **έχρισε** βασιλιά και του έδωσε το **Άγιο Του Πνεύμα**. Έτσι, καθώς ζούσε τελείως αφιερωμένος στο θέλημά Του, ο Θεός τού απεκάλυψε τα **Πάθη**, τη **Σταύρωση** και την **Ανάσταση** του **Μεσσία**. Πού το ξέρουμε; Διαβάζουμε ότι ο Δαβίδ: *«ήταν προφήτης, και ήξερε ότι ο Θεός ορκίστηκε σ' αυτόν με όρκο, ότι από τον καρπό της σφύρας του θα σηκώσει κατά **σάρκα του Χριστό**, για να [του] καθίσει επάνω στον θρόνο του, προβλέποντας μίλησε για την **ανάσταση του Χριστού**, ότι η ψυχή του δεν εγκαταλείφθηκε στον άδη ούτε η σάρκα του είδε φθορά»* (Πραξ.2:30-31).

Επίσης περιγράφει στον **Ψαλμό 22** (1200 χρόνια π. Χ.) τα **Πάθη**, ακόμα και τα λόγια του Κυρίου που θα έλεγε ενώ ήταν επάνω στο **Σταυρό**:

*«Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί με εγκατέλειψες; ... τρύπησαν τα χέρια μου και τα πόδια μου· μπορώ να απαριθμήσω όλα τα κόκαλά μου· **Μοίρασαν** μεταξύ τους **τα ιμάτιά μου**· και στον **ιματισμό μου έβαλαν κλήρο**. Όμως εσύ, Κύριε, μη απομακρυνθείς [εσύ], η δύναμή μου, σπεύσε σε βοήθειά μου.»*

Αξιοπρόσεκτο

Ο Δαβίδ αναγνώριζε τη δική του αμαρτωλή και ξεπεσμένη φύση παράλληλα με την ομολογία της άγιας και νικηφόρας ζωής του εν Χριστώ. Λέει. *«Με κατέφτασαν οι ανομίες μου, και δεν μπορώ να [τις] βλέπω· πλήθυναν, έγιναν πιο πολλές και από τις τρίκες τού κεφαλιού μου. Και η καρδιά μου με εγκαταλείπει.»* (Ψαλ.40:12)

Σήμερα υπάρχουν πιστοί, ακόμα και κήρυκες, που δε νιώθουν την ανάγκη να **προσέχουν** και να **αγρυπνάνε**.

Έχουν την ψευδαίσθηση ότι, η αμαρτία που περιπλέκει όλους εύκολα, γι' αυτούς δεν ισχύει. Πιστεύουν ότι είναι καθαρισμένοι άπαξ διαπαντός. Τι πλανερή διδασκαλία!

Γι' αυτό δε ζητάνε ταπεινά όπως ζητούσε ο Δαβίδ:

«Κύριε, Θεέ, δοκίμασέ με, και γνώρισε την καρδιά μου· εξέτασέ με, και μάθε τους στοχασμούς μου· και δεξ, μήπως [υπάρχει] μέσα μου [κάποιος] δρόμος ανομίας· και οδήγησέ με στον δρόμο του αιώνιο.»
(Ψαλ. 139:23-24)

Νιώθουν πολύ δύσκολο να **εξομολογηθούν** κάποια αμαρτία που έπραξαν, να **μετανοήσουν** και να ζητήσουν **συγγνώμη**.

Μετά από προσωπική πικρή εμπειρία, έμαθα κι εγώ να λέω σαν τον απ. Παύλο: «**Είμαι** μια **αμαρτωλή**, κατά **χάρη** σωσμένη. Ένα λεπτό αν αποσυνδεθώ απ' το Χριστό είμαι ευάλωτη να πέσω σε αμαρτία. Γι' αυτό και **στηρίζομαι συνέχεια** στη **χάρη του Θεού** και αντλώ πνευματική δύναμη μέσω του Αγίου Πνεύματος.»

Ο Δαβίδ γνώριζε πολύ καλά αυτές τις αλήθειες. Βρισκόταν σε έναν **αδιάλειπτο πνευματικό αγώνα**, ώστε να μη δίνει αφορμή στο Σατανά και στην Αμαρτία να τον εξευτελίσει και ντροπιάσει το Θεό.

Μαύρη σελίδα

Πολλοί **περιφρονούν το Δαβίδ**, με πέτρες στα χέρια τους, εξαιτίας της αμαρτίας του με τη **Βηθ-σαβεέ** και το φόνο του άντρα της, του **Ουρία**.

Είναι αλήθεια ότι ήταν ανεπίτρεπτες αμαρτίες για το πνευματικό ανάστημα του Δαβίδ. Όμως, μη μας διαφεύγει ότι, αντίθετα με το Σαούλ, ο Δαβίδ αμέσως **μετάνιωσε βαθιά** όταν το αντιλήφθηκε. Συντρίφθηκε, έκλαψε, ταπεινώθηκε τόσο, όσο δε χωρούσε άλλο. Μάλιστα έγραψε έναν **ψαλμό μετανοίας** που για μένα είναι το αποκορύφωμα όλων. Αν έλειπε αυτός ο ψαλμός, νομίζω, οι

Ψαλμοί δε θα ήταν ολοκληρωμένοι. Κάθε φορά που τον διαβάζω, συντρίβομαι. Και νομίζω, κάθε πιστός, αν είναι ειλικρινής, **ταυτίζεται** με αυτό, γιατί **αντικατοπτρίζει και τη δική του ζωή**. Τη δική του εμπειρία και μετάνοια.

Ας μη λοιπόν βιαστούμε να του πετάξουμε **πέτρες** και να τον υποβιβάσουμε από το υψηλό πνευματικό του ανάστημα.

Είναι η «**μαύρη σελίδα**» της ζωής του Δαβίδ. Μυριάδες όμως ψυχές έχουν ευλογηθεί μέσω αυτού του **Ψαλμού** και όλης της παραδειγματικής του ζωής. Μπορούμε κι εμείς να μάθουμε τόσα πολλά απ' τη ζωή του και μέσω όλων των **ψαλμών**. Μην αφήσουμε να μας κλέψει ο Σατανάς την ευκαιρία.

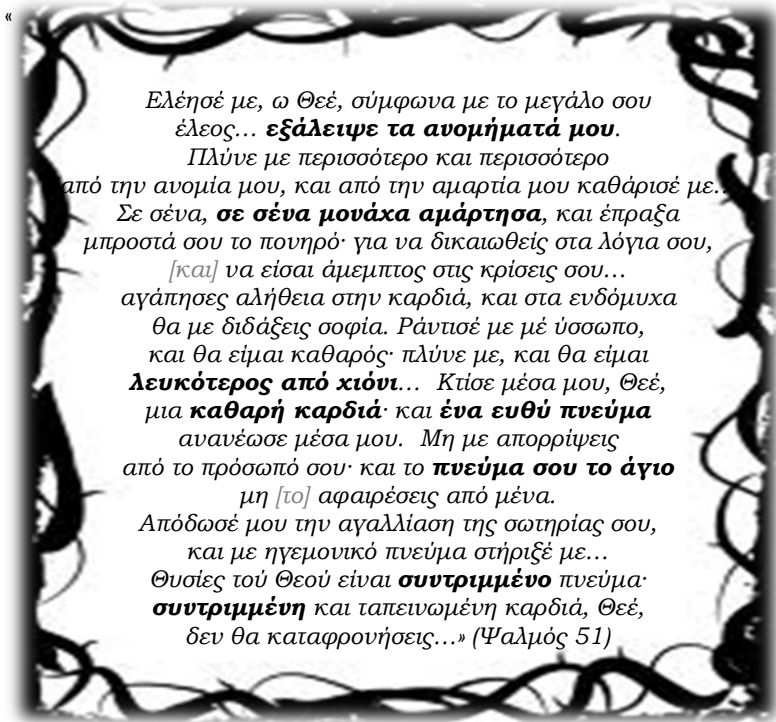
Τι λέει ο Θεός;

Εξάλλου αυτό που μετράει είναι η **ετυμηγορία** του Θεού:

*«Ο **Δαβίδ** έκανε **το ευθύ** μπροστά στον Κύριο, και **δεν ξέκλινε** όλες τις ημέρες της ζωής του, από όλα όσα τον είχε προστάξει, **εκτός της υπόθεσης του Ουρία τού Χετταίου**.» (1Βασ.15:5)*

Επιθυμώ στις σελίδες αυτού του βιβλίου να υπάρχει ο υπέροχος αυτός **Ψαλμός** της **εξομολόγησης** και **μετάνοιας**. Ο **Δαβίδ** ήταν ένας μεγάλος **Ήρωας Πίστewς**, όχι μόνο γιατί νίκησε το **Γολιάθ**, αλλά γιατί **μετάνιωσε** και **συντρίφτηκε** τόσο βαθιά, όταν αμάρτησε. Ας τον μιμούμαστε κι εμείς, όταν πέφτουμε άθελα σε αμαρτία. Ο πιστός που δεν εκτιμάει αυτόν τον Ψαλμό, νομίζω ότι ακόμα δεν έχει αντιληφθεί πόσο αμαρτωλός είναι στα μάτια του Θεού.

Ψαλμός Μετάνοιας

Ελέησέ με, ω Θεέ, σύμφωνα με το μεγάλο σου έλεος... **εξάλειψε τα ανομήματά μου.**

Πλύνε με περισσότερο και περισσότερο από την ανομία μου, και από την αμαρτία μου καθάρισέ με.

Σε σένα, **σε σένα μονάχα αμάρτησα**, και έπραξα μπροστά σου το πονηρό· για να δικαιωθείς στα λόγια σου, [και] να είσαι άμεμπτος στις κρίσεις σου...

αγάπης αλήθεια στην καρδιά, και στα ενδόμυχα θα με διδάξεις σοφία. Ράντισέ με μέ ύσσωπο, και θα είμαι καθαρός· πλύνε με, και θα είμαι **λευκότερος από χιόνι...** Κτίσε μέσα μου, Θεέ, μια **καθαρή καρδιά**· και **ένα ευθύ πνεύμα** ανανέωσε μέσα μου. Μη με απορρίψεις από το πρόσωπό σου· και το **πνεύμα σου το άγιο** μη [το] αφαιρέσεις από μένα.

Απόδωσέ μου την αγαλλίαση της σωτηρίας σου, και με ηγεμονικό πνεύμα στήριξέ με...

Θυσιές του Θεού είναι **συντριμμένο** πνεύμα· **συντριμμένη** και ταπεινωμένη καρδιά, Θεέ, δεν θα καταφρονήσεις...» (Ψαλμός 51)

Κύριε,

Σ' ευχαριστώ, γιατί δέχεσαι και τη δική μου προσευχή, όπως δέχθηκες του Δαβίδ, καθώς συγκλονισμένη στέκομαι μπροστά στην άγια παρουσία Σου. Μια ανάξια, αμαρτωλή, όμως **κατά χάρη** συγχωρεμένη, αγιασμένη. Όλα τα χρωστώ στη **θυσία Σου στο Σταυρό, στο Άγιο Αίμα Σου**. Βοήθα με, να μένω πάντα μέσα στη **χάρη** Σου, να έχω ζωντανή σχέση μαζί Σου, για να μη σκληρύνεται η καρδιά μου. Αλλά να είμαι ευαίσθητη στους ελέγχους του Πνεύματός Σου και να **μετανιώνω**, ακόμα και για τις **κρυφές μικρές αμαρτίες**.

Άνθρωπος προσευχής

Ο Δαβίδ ήταν **άνθρωπος προσευχής**.

Όταν π.χ. περνούσε από **θλίψη**, ζητούσε: «*Ελέησέ με, Κύριε· δες τη **θλίψη** μου από τους εχθρούς μου, εσύ, που με υψώνεις από τις πύλες τού θανάτου, για να διηγηθώ όλους τούς επαίνους σου, στις πύλες της θυγατέρας Σιών· εγώ, θα αγάλλομαι για τη σωτηρία σου.*» (Ψαλ.9:13-14)

Δεν έκανε τον ψευτοπαλικαρά. Μισούσε το **φαρισαϊσμό**, γι' αυτό ζητούσε: «*Καθάρισέ με από τα **κρυφά [μου αμαρτήματα]**. Κι ακόμα, προφύλαξε τον δούλο σου από **υπερηφάνειες**· ας μη με κυριεύσουν· τότε, θα είμαι τέλειος, και θα καθαριστώ από μεγάλη παρανομία. Ας είναι ευάρεστα τα λόγια τού στόματός μου και η μελέτη τής καρδιάς μου μπροστά σε σένα, Κύριε... Λυτρωτή μου.*» (Ψαλ.19:12-14)

«*Οι **θλίψεις** της καρδιάς μου αυξήθηκαν· βγάλε με από τις στενοχώριες μου. Δες τη θλίψη μου και τον μόχθο μου, και **συγκώρεσε όλες τις αμαρτίες μου**. Δες τους **εχθρούς** μου, επειδή πλήθυναν, και με άδικο μίσος με μίσησαν. Φύλαξε την ψυχή μου, και σώσε με· ας μη ντροπιαστώ, επειδή έλπισα σε σένα.*» (Ψαλ.25:17-20)

Η ζωή του Δαβίδ ήταν γεμάτη από περιπέτειες, αλλά ποτέ **δεν απελπιζόταν**.

Η **απελπισία** δε φωλιάζει στην καρδιά του **Ήρωα** και της **Ηρωίδας** της πίστης.

Αδιέξοδο

Κάποια φορά ο Δαβίδ βρέθηκε σε μια απεριγράπτα **απελπιστική κατάσταση**. Καθώς επέστρεψε με τα παλικάρια του στη **Σικλάγ**, όπου βρίσκονταν οι οικογένειές τους, την βρήκαν «*πυρπολημένη· και οι γυναίκες τους, και οι γιοι τους, και οι θυγατέρες τους, αιχμαλωτισμένοι.*» (1Σαμ.30:3)

Έκλαψαν όλοι τους τόσο, ώστε δεν έμεινε άλλη δύναμη να συνεχίσουν. Μάλιστα, στην απελπισία τους, σκέφτηκαν να λιθοβολήσουν το Δαβίδ. Σ' εκείνη την τραγική ώρα, ξέχασε ο Δαβίδ το δικό του πόνο, και «**δυναμώθηκε** στον Κύριο τον Θεό του... **ρώτησε τον Κύριο**: Να καταδιώξω πίσω απ' αυτούς τους ληστές; Θα τους προφτάσω; Και ο Κύριος του είπε: Να καταδιώξεις· επειδή,

σίγουρα θα τους προφτάσεις, και οπωσδήποτε θα ελευθερώσεις [τα πάντα].» (1Σαμ.30:6-8)

Έτσι άλλη μια φορά **θριάμβευσε ο χρισμένος δούλος του Κυρίου**. Με υπερθαύμαστο τρόπο κατατρόπωσε τους ληστές και ελευθέρωσε όλα τα αγαπητά τους πρόσωπα μαζί και με λάφυρα πολλά.

Κακοπάθειες

Αμέτρητες σελίδες δεν αρκούν για να περιγράψει κανείς τα όσα υπέφερε ο **Δαβίδ** από το κυνήγι που του έκανε ο βασιλιάς **Σαούλ** για να τον σκοτώσει.

Τι κρίμα! Κάποτε κι αυτός είχε χρισθεί βασιλιάς και το Πνεύμα του Κυρίου είχε έρθει επάνω του και είχε μεταβληθεί σε άλλο άνθρωπο. (1Σαμ.10:6)

Όμως **αμάρτησε** στον Κύριο **εν ψυχρώ**. Μάλιστα το κουκούλωσε, όταν ελέγχθηκε. Έτσι *«Το Πνεύμα τού Κυρίου αποσύρθηκε από τον **Σαούλ**, και ένα **πονηρό πνεύμα** από τον Κύριο τον **τάραξε.**» (1Σαμ.16:14)*

Αξίζει εδώ να θυμηθούμε ότι δύο φορές είχε ο **Δαβίδ** την ευκαιρία να τον σκοτώσει αλλά είπε: «Είναι χρισμένος απ' το Θεό, εγώ δε θα τον εκδικηθώ, ο Θεός που Τον έχρισε Αυτός θα του πάρει τη ζωή.»

Αυτός είναι ο κλήρος όλων εκείνων που ακολουθούν τον **Εσταυρωμένο Ιησού**. Θα περάσουν **διωγμούς** από το Σατανά μέσω διαφόρων ανθρώπων, ακόμα και «πιστών».

*«Όλοι όσοι θέλουν να ζουν με τρόπο ευσεβή εν Χριστώ Ιησού, θα **διωχθούν.**» (2Τιμ. 3:12)*

Ο μαθητής δεν μπορεί να είναι ανώτερος του Κυρίου του, είπε ο Χριστός. Αν Εμένα **έδιωξαν**, και εσάς θα **διώξουν**, αν Εμένα μίσησαν, και εσάς θα μισήσουν.

Χρήσιμη διευκρίνιση

Διαβάζοντας τους πολέμους του **Δαβίδ** με τα ειδωλολατρικά έθνη, αναρωτιούνται μερικοί πώς συμβιβάζεται αυτό με το **Θεό της Αγάπης**;

Όταν στον εμφύλιο πόλεμο σκοτώθηκε ο μικρός μου αδελφός από βλήμα όλμου, είχα κι εγώ αυτό το παράπονο. Έλεγα: «Γιατί ο **Θεός**, που είναι **αγάπη**, πήρε τον αδελφό μου;» Αργότερα, όταν γνώρισα το Χριστό ως προσωπικό Σωτήρα μου, έπαψα να διαμαρτύρομαι εναντίον του Θεού. Θα ήθελα εδώ με αγάπη να μοιρασθώ μερικές αλήθειες, μερικά **κλειδιά**, αν θέλετε, με τον κάθε αναγνώστη. Προσωπικά με έχουν βοηθήσει πλήρως στο επίμαχό μας ερώτημα.

Θεός Αγάπης και Θεός Δικαιοσύνης

Κατ' αρχήν βλέπουμε την απεριγράπτη **Αγάπη του Θεού** στο πρόσωπο του **Χριστού**, ο Οποίος, σταλμένος από μέρους του Θεού Πατέρα, γυρνούσε σε πόλεις και χωριά *«ευεργετώντας και θεραπεύοντας όλους εκείνους που καταδυναστεύονταν από τον διάβολο.»* (Πραξ.10:38)

Μοναδικό ξεχείλισμα Αγάπης, ανιδιοτελούς προσφοράς του Εαυτού Του προς όλους!

Όταν όμως μερικοί διαβάζουν ότι ο Χριστός χρησιμοποίησε **μαστίγιο** για να διώξει τους εμπόρους από το Ναό, λένε: «Αυτό δεν ταιριάζει με την Αγάπη και την αγιοσύνη Του.»

Το **κίνητρο** όμως του Χριστού εδώ δεν ήταν **«εκδίκηση ή μίσος»** αλλά **«ο ζήλος του Θεού.»** Το Σπίτι του Πατέρα Του που προοριζόταν για **προσευχή**, αυτοί οι έμποροι το είχαν μετατρέψει σε **«σπήλαιο ληστών»**. Μάλιστα πίσω απ' τους εμπόρους κρυβόταν ο **Σατανάς**. Ήθελε να σφετερίζεται αυτά που ανήκαν στο Θεό. Να **βεβηλώσει** το Ναό Του.

Δεν αρκεί λοιπόν μόνο να ξέρουμε ότι ο Θεός είναι **Αγάπη**, αλλά πρέπει επίσης να ξέρουμε πρώτιστα ότι ο **Θεός, ως ανώτατος Κυρίαρχος Άρχοντας, είναι Θεός Δίκαιος.**

Το θρόνο της Βασιλείας Του τον έχει θεμελιώσει πάνω σε **ηθικούς νόμους και κανόνες.** Διαβάζουμε: **«Δικαιοσύνη και κρίση είναι η βάση τού θρόνου του».** (Ψαλ.97:2)

Δόξα όμως στο Όνομά Του, γιατί είναι και **Θεός Αγάπης.** Γι' αυτό διαβάζουμε: **«Το έλεος και η αλήθεια θα προπορεύονται μπροστά από το πρόσωπό σου».** (Ψαλ.89:14)

Ο άνθρωπος που δε γνωρίζει αυτές τις **ιδιότητες του Θεού,** είναι ευάλωτος να παρεξηγεί τα διάφορα γεγονότα. Ό, τι κακό συμβαίνει στον κόσμο, το αποδίδει στο Θεό. Ο ίδιος όμως ζητά, όχι μόνο την **αγάπη** από το περιβάλλον του, αλλά και τη **δικαιοσύνη.** Θέλει την τιμωρία εκείνου που τον έχει αδικήσει. Η **συνείδησή** του διαμαρτύρεται έντονα. Αυτό είναι απόδειξη ότι αυτές οι ιδιότητες του Θεού είναι εμφυτευμένες μέσα του, μόνο που η αμαρτία τον εμποδίζει να τις εφαρμόζει ο ίδιος.

Γιατί άλλαξε το πιστεύω του

Θα σας διηγηθώ μια πολύ συγκλονιστική **ιστορία.**

Ήταν κάποιος κήρυκας που έλεγε: «Δεν είναι δυνατόν ο **Θεός της Αγάπης** να στέλνει τους ανθρώπους στην **Κόλαση.** Δεν υπάρχει Κόλαση».

Ο ίδιος είχε μια κόρη και κάποτε ο γιος κάποιου άλλου κήρυκα από χώρα μακρινή τη ζήτησε να την παντρευτεί. Έτσι η κόρη έφυγε μακριά από τους γονείς. Μετά από καιρό έχασαν τα ίχνη της κόρη τους. Ήταν καταλυπημένοι. Πέρασαν χρόνια και μια μέρα εμφανίστηκε η κόρη αγνώριστη και κακοποιημένη. Ο γαμπρός την χρησιμοποίησε ως πόρνη... Τότε η **οργή** του πατέρα της εναντίον του γαμπρού φούντωσε τόσο που έγινε αιτία να

αλλάξει το πιστεύω του και να πει: «Κι αν δεν υπάρχει **Κόλαση**, πρέπει ο Θεός να κάνει μια **Κόλαση** για τέτοιους ασεβείς και ελεεινούς».

Επανερχόμαστε στη **ζωή του Κυρίου** που σκορπούσε **αγάπη**. Κάποια φορά αναγκάστηκε να εκδηλώσει την **οργή Του** εναντίον των **υποκριτών Φαρισαίων**. Ήταν **δικαία οργή**. Το είχαν παρακάνει με τις ασεβείς τους πράξεις και παρουσιάζονταν ως θεοσεβείς **αντιπρόσωποι του Θεού**. Έλεγαν ότι είναι **τέκνα του Θεού**, ενώ οι πράξεις τους μαρτυρούσαν ότι είναι **τέκνα του Διαβόλου**. Το ποτήρι πια είχε υπερχειλίσει. Είχε έρθει η κατάλληλη ώρα να τους ξεσκεπάσει στον όχλο και στους μαθητές Του, ως παράδειγμα αποφυγής. Εκείνη τη φορά ο Κύριος ήταν πραγματικά καταπέλτης. Πόσο Τον θαυμάζω! Από μικρή με έπνιγε η αδικία και η υποκρισία. Εδώ βλέπομε τη **δίκαιη αυστηρότητα** του χαρακτήρα του **πράου Ιησού**. Φέρνει στο φως τα **κίνητρά** τους ο καρδιογνώστης Κύριος.

Στην περίπτωση αυτή δεν ήταν θέμα ευγένειας, απλώς **δεν μπορούσε να κουκουλώσει την αμαρτία**, γι' αυτό είπε: «Όλα τα έργα τους τα κάνουν, για να **βλέπονται** από τους ανθρώπους... στα δείπνα αγαπούν την **πρώτη θέση**, και στις συναγωγές τις πρωτοκαθεδρίες, στις αγορές τούς **χαιρετισμούς**, και να αποκαλούνται από τους ανθρώπους: **Ραββί, Ραββί**.»

Σ' αυτό το σημείο σταματάει ο Κύριος για να δώσει το μάθημα που χρειαζόνταν οι μαθητές Του:

«Εσείς, όμως, μη αποκληθείτε: **Ραββί**: επειδή, ένας είναι ο δάσκαλός σας, ο Χριστός· ενώ, όλοι εσείς είστε **αδελφοί**. Και **πατέρα** σας μη ονομάσετε επάνω στη γη επειδή, ένας είναι ο Πατέρας σας... Ούτε να αποκληθείτε **καθηγητές**, επειδή, ένας είναι ο καθηγητής σας, ο Χριστός. Και ο μεγαλύτερος από σας, θα είναι υπηρέτης σας. Και όποιος υψώσει τον εαυτό του, θα ταπεινωθεί· όποιος, όμως, ταπεινώσει τον εαυτό του, θα υψωθεί.» (Ματθ.23:5-12)

Φαίνεται πως μέσα στον όχλο βρίσκονταν γραμματείς και Φαρισαίοι και με **θεία εξουσία** άρχισε να τους κατακρίνει κατά πρόσωπο. Μας κάνει εντύπωση η **διαφάνεια των λόγων του Κυρίου**. Δεν τους κατακρίνει κρυφά από πίσω τους. (Αυτό μου μιλάει πολύ στην καρδιά). Τους απαγγέλει προσωπικά 8 «ουαί» εξαιτίας της **υποκρισίας**, της **τύφλας** και της **αφροσύνης** τους. Αξίζει να δούμε μερικά απ' αυτά που έκαναν, για να ξέρουμε πώς χαρακτηρίζει κι εμάς:

1) **Αποδεκάζαν επουσιώδη** πράγματα, ενώ τα **ουσιώδη**, όπως είναι η **κρίση**, το **έλεος** και η **πίστη**, τα παραμελούσαν τελείως.

2) **Καθάριζαν το εξωτερικό** του ποτηριού και του πιάτου, ενώ **εσωτερικά** ήταν γεμάτο **βρωμιά**.

3) Έμοιαζαν με ασβεστωμένους τάφους, που απέξω φαίνονταν ωραίοι, από μέσα όμως ήταν νεκρά κόκαλα και ακαθαρσία. Απέξω **φαίνονταν δίκαιοι** στους ανθρώπους, από μέσα όμως ήταν γεμάτοι από **υποκρισία και ανομία**. Στο τέλος ο **Άγιος Δούλος του Θεού** δε διστάζει να τους ονομάζει: «**Φίδια**, *γεννήματα από οχιές.*» (Μαθ.23:33)

Πόσο είχαν ταυτιστεί με το Σατανά με τη θέλησή τους, ώστε ο Κύριος να τους αποκαλεί «**φίδια**»! Εδώ δε χωρούσε κουκούλωμα από «αγάπη». Εδώ η **δικαιοσύνη** απαιτούσε διαφάνεια και **καταδίκη**, αν και σπάνια βλέπουμε ο Κύριος να συμπεριφέρεται μ' αυτόν τον τρόπο. Ο κύριος σκοπός του πρώτου ερχομού Του στον Κόσμο ήταν για να βρει και να σώσει τον αμαρτωλό. Είχε έρθει ως **Σωτήρας**. Στο δεύτερό Του ερχομό θα έρθει αποκλειστικά ως **Κριτής**. Μια άλλη **χρήσιμη διευκρίνιση** είναι, ως προς τη διαφορά εκδήλωσης της **δικαίας οργής** του Θεού στην Παλαιά Διαθήκη από την Καινή Διαθήκη.

Στην **Παλαιά Διαθήκη** έπρεπε, αυτοί που ταύτιζαν τον εαυτό τους με το Σατανά και **αμάρταναν εν ψυχρώ**, να εξολοθρευτούν για να σταματήσει το κακό. Δεν υπήρχε άλλος τρόπος. Έτσι εξηγείται και ο **Κατακλυσμός**. Αν και, πριν τους παραδώσει σε θάνατο, τους έδινε ο Θεός την ευκαιρία να μετανιώσουν, όπως έγινε στη **Νινευή**.

Στην **Καινή Διαθήκη**, με τη **νίκη του Χριστού ενάντια στο Σατανά**, βλέπουμε ότι τώρα ο τρόπος αντιμετώπισης είναι διά της **επιτίμησης** των πονηρών πνευμάτων ή της **εκβολής** τους από το άτομο που τα φιλοξενεί ή μέσω της απαγγελίας **κάποιας κρίσης** εναντίον του προσώπου.

Αυτό συνέβηκε στον **Ελύμα, το μάγο**. Ο απ. Παύλος πρώτα τον ξεσέπασε ότι είναι *«γεμάτος από κάθε δόλο και κάθε ραδιουργία»*. Τον ονόμασε «γιο τού διαβόλου και εχθρό κάθε δικαιοσύνης». Και πλήρης Πνεύματος Αγίου, **απάγγειλε κρίση**: *«Τώρα, δεξ, το χέρι τού Κυρίου είναι εναντίον σου· και θα είσαι τυφλός, χωρίς να βλέπεις τον ήλιο, μέχρι [ορισμένου] καιρού.»* (Πραξ.13:10-11)

Ο λόγος ήταν πολύ σοβαρός. Ο **Ελύμας** ο μάγος διέστρεφε τους ίσιους δρόμους του Κυρίου και εμπόδιζε τη σωτηρία του ανθύπατου **Σεργίου Παύλου**.

Και ο απ. **Πέτρος** απάγγειλε **κρίση** σ' ένα ζευγάρι, επειδή είχαν συμφωνήσει **να πουν ψέματα στο Άγιο Πνεύμα**. Ήταν **θανάσιμη αμαρτία**. Επί τόπου έπεσαν νεκροί. (Πραξ.5:1-10) Αν το **κουκούλωνε**, η Εκκλησία θα θεμελιωνόταν πάνω σε **ψέμα**. Και ο Σατανάς θα έκανε καταστροφικό έργο.

Εκείνοι που ακόμα δυσκολεύονται να συμβιβάσουν την **αγάπη του Θεού** με γεγονότα καταστροφικά, πρέπει να ξέρουν ότι δε νοείται **δικαιοσύνη χωρίς νόμους**. Ο νόμος

λοιπόν του Θεού λέει: **«Ο μισθός της αμαρτίας είναι θάνατος.»** Εφ' όσον ο άνθρωπος ελεύθερα επέλεξε να **παρακούσει το νόμο του Θεού**, έπρεπε να υποστεί την τιμωρία. Έπρεπε να πεθάνει πνευματικά και σωματικά. Όμως η αγάπη Του βρήκε τρόπο ώστε να δώσει **χάρη** στον κατάδικο, με την προϋπόθεση να **μετανοήσει** και να δεχθεί με **πίστη** αυτή τη **Χάρη**.

«Κύριε Λίνκολ... αυτό που ζητώ είναι Χάρη»

Κάποτε, στον εμφύλιο πόλεμο, ένας αμερικανός στρατιώτης παρέβηκε μια σοβαρή εντολή και καταδικάστηκε σε θάνατο. Η γυναίκα του πήγε στον Πρόεδρο να παρακαλέσει να ακυρώσει τη θανατική ποινή. Ο Πρόεδρος της είπε ότι ο **νόμος** απαιτεί αυτή την τιμωρία. Η γυναίκα έπεσε στο πόδια του και είπε: **«Κύριε Λίνκολ, ξέρω το νόμο, αλλά εγώ αυτό που ζητώ είναι χάρη!»**

Ο Πρόεδρος κατέβασε το κεφάλι του για λίγο και σκέφτηκε: **«Πώς μπορώ ν' αρνηθώ να δώσω χάρη;»** Σήκωσε το κεφάλι του και είπε: **«Κυρία μου, έχεις τη χάρη που ζητάς.»** Έτσι και ο Θεός προσφέρει τη **Χάρη** Του σ' εκείνον που Του ζητάει αναγνωρίζοντας ότι, σύμφωνα με το Νόμο Του, είναι **ένοχος καταδίκης**.

Βέβαια στην περίπτωση του Θεού, για να δώσει **χάρη** και συγχώρηση στον αμαρτωλό, έπρεπε κάποιος αναμάρτητος να τιμωρηθεί στη θέση του για να εφαρμοστεί ο Νόμος Του. Ο μόνος που μπορούσε ήταν ο **Γιος Του**.

Γι' αυτό την **ποινή της αμαρτίας** του κάθε αμαρτωλού την έβαλε ο Θεός πάνω στο **Γιο Του**: *«Εκείνον που δεν γνώρισε αμαρτία, τον έκανε για χάρη μας αμαρτία, για να γίνουμε εμείς δικαιοσύνη τού Θεού διαμέσου αυτού.»* (2Κορ.5:21)

Στο Έργο του Σταυρού βλέπουμε την **αμείλικτη δικαιοσύνη** του Θεού και συγχρόνως την **ανεκδιήγητη αγάπη** Του. Ο Θεός είναι και **Δίκαιος**, αλλά είναι και **Αγάπη**. Μας το βεβαιώνει περίτρανα η **θυσία του Χριστού στο Σταυρό**.

Στη **μεγάλη μέρα** της **Δικαιοκρισίας** κανείς δε θα μπορέσει να καταλογίσει ευθύνη στο Θεό για την αμαρτία του. Θα αποστομωθεί γιατί **περιφρόνησε τη Χάρη** του Θεού.

Κι άλλοι Ήρωες και Ηρωίδες

Αρκετά πρόσωπα που συνδέονται με τη ζωή του βασιλιά Δαβίδ, λογίζονται **Ήρωες και Ηρωίδες πίστεως**.

Ένας απ' αυτούς είναι και **ο Ιτταΐ ο Γεθθαίος**.

Όταν ο **Δαβίδ**, κυνηγημένος από τον **Αβεσσαλώμ**, το γιο του, ανηφόριζε το μονοπάτι των θλίψεων στην έρημο, ήρθε **ο Ιτταΐ** να πορευθεί μαζί του. Ο Δαβίδ τού είπε να επιστρέψει. Αυτός όμως επέμενε να μείνει κοντά του και είπε χαρακτηριστικά: *«Ζει ο Κύριος... όπου και αν είναι ο κύριός μου ο βασιλιάς, είτε σε θάνατο είτε σε ζωή, εκεί βέβαια θα είναι και ο δούλος σου.»* Πιστότητα μέχρι θανάτου! Γι' αυτό **ο Ιτταΐ** θεωρείται **Ήρωας Πίστεως**.

Τέτοιους οπαδούς θέλει ο Χριστός, γι' αυτό παραγγέλλει στον κάθε πιστό οπαδό του: **«Γίνε πιστός μέχρι θανάτου.»**

Η Αβιγαία, αφανής Ηρωίδα Πίστews

Επίσης αξίζει να δούμε περιληπτικά τη φυσιογνωμία της **Αβιγαίας**. Μια ευγενική, σοφή και ταπεινή γυναίκα. Δεν ξέρουμε κάτω από ποιες συνθήκες είχε παντρευτεί έναν

δύστροπο και άφρονα άνθρωπο, το Νάβαλ.

Ο **Νάβαλ** ήταν πολύ πλούσιος, όμως αρνήθηκε να ανταμείψει την καλοσύνη του **Δαβίδ** στους βοσκούς του. Τον περιφρόνησε.

Όταν το έμαθε η **Αβιγαία**, με δική της πρωτοβουλία, κρυφά απ' τον άντρα της, έφερε πολλά αγαθά στο **Δαβίδ** στην

έρημο και ζήτησε ταπεινά τη **συγχώρησή** του. Από τα λόγια της καταλαβαίνουμε ότι είχε πλήρη **γνώση Θεού**. Επίσης γνώριζε ότι ο **Δαβίδ**, αν και διωκόταν από το **Σαούλ**, ήταν ο **χρισμένος βασιλιάς** του Ισραήλ και ότι μια μέρα θα βασιλεύε. Μέσω λοιπόν της **Αβιγαίας**, της σοφής γυναίκας, ο Θεός εμπόδισε το Δαβίδ από του να εκδικηθεί το Νάβαλ και η καρδιά του Δαβίδ συνδέθηκε πνευματικά με την Αβιγαία.

Όταν ο Νάβαλ έμαθε την άλλη μέρα τι επρόκειτο να πάθη, από το φόβο του προφανώς έπαθε έμφραγμα. Γιατί η καρδιά του έγινε σαν πέτρα και μετά 10 μέρες πέθανε.

Ο Δαβίδ πολύ εκτίμησε το πρόσωπο και την πράξη της **Αβιγαίας** και τη ζήτησε για γυναίκα του.

Αξίζει εδώ να δούμε πώς ανταποκρίθηκε η **Αβιγαία** στην πρόσκληση του Δαβίδ: «*Σηκώθηκε, και προσκύνησε μπρούμυτα μέχρι το έδαφος, και είπε: Ας είναι η δούλη σου **υπηρέτρια** για να πλένει τα πόδια των δούλων του Κυρίου μου.*» (1Σαμ.25:41)

Εδώ βλέπουμε το μεγαλείο της **αυταπαύρησής** της. Όλα τα θεώρησε σκύβαλα, αρκεί που θα ήταν μαζί με το χρισμένο βασιλιά του Θεού, παρ' όλο που ήταν υπό διωγμό.

Πόσο μάλλον αξίζει κι εμείς να θεωρούμε όλα σκουπίδια για τον Ουράνιο Βασιλιά, το Χριστό, ως Νύμφη Του!

Πόσο θαυμαστά είναι τα σχέδια του Θεού στη ζωή εκείνων που υπομένουν την διαπαιδαγώγησή Του! Ποτέ δε θα μπορούσε να φανταστεί η **Αβιγαία** ότι μια μέρα θα γίνει γυναίκα του **Δαβίδ**. Τώρα ο Θεός την καλούσε σε μια **άγια αποστολή**. Να αγωνίζεται και να υποφέρει μαζί του. Το κίνητρό της ήταν μόνο η **δόξα του Θεού**. Έτσι η **Αβιγαία** έγινε μια **αφανής** και **παραδειγματική Ηρωίδα Πίστews**.

Αγαπητή αναγνώστρια, καθώς διαβάζεις αυτήν την ιστορία της **Αβιγαίας**, ίσως κάτι προσωπικό έχει να σου πει ο Θεός. Υπάρχουν πολλά μαθήματα. Ζήτησε να ωφεληθείς. Ο Θεός μπορεί και στη ζωή σου να κάνει μεγαλεία. Έχε υπομονή και κάνε σωστά το μέρος σου. Τότε και ο Θεός θα κάνει ό, τι καλύτερο στη ζωή σου.

Πρόσεχε, ο Θεός μετράει την **ταπείνωσή** σου, όταν συνοδεύεται από ενεργητική άσκηση **πίστης** και **υπακοής**.

Ο Ορνάν Ήρωας Πίστεως

Άλλος αξιοθαύμαστος **Ήρωας Πίστεως** που σχετίζεται με τη ζωή του **Δαβίδ** είναι ο **Ορνάν ο Ιεβουσσαίος**.

Δε γνωρίζουμε πολλά γι' αυτόν, αλλά αυτά τα λίγα που αναφέρει ο λόγος του Θεού είναι αρκετά για να φανερώσουν τι έκρυβε αυτός ο άνθρωπος στην καρδιά του στη σχέση του με το Θεό. Το παράδειγμά του είναι πολύ διδακτικό για κάθε πιστό του Θεού. Ας δούμε πώς εμφανίζεται στο προσκήνιο ο **Ορνάν** και πώς συναντάει το βασιλιά **Δαβίδ**. (Διαβ. 2Σαμ.24 κεφ. Και 1.Χρον.21 κεφ.)

Μετά την αρίθμηση του στρατού ο **Δαβίδ** κατάλαβε ότι είχε αμαρτήσει μ' αυτή του την πράξη: «**Αμάρτησα υπερβολικά... μωράθηκα**», ομολόγησε και ζήτησε τη συγχώρηση του Θεού.

Τότε ο **προφήτης Γαδ** ήρθε από μέρους του Θεού και του πρότεινε να διαλέξει μία από τις τρεις συμφορές ως συνέπεια της παρακοής του. Εδώ είναι αυτό το γνωστό ρητό που είπε τότε ο Δαβίδ: «**Στενά μοι πανταχόθεν σφόδρα**». Και προτίμησε να υποστεί τρεις μέρες θανατικό ο λαός του.

Όταν ο άγγελος με τη γυμνή ρομφαία έφθασε πάνω στην πόλη της Ιερουσαλήμ για να την καταστρέψει, «ο Κύριος μεταμελήθηκε για το κακό, και είπε στον άγγελο: **Αρκεί ήδη· απόσυρε το χέρι σου**. Και ο

άγγελος του Κυρίου ήταν κοντά στο **αλώνι τού Ορνά.**»

70.000 άντρες ήδη είχαν θανατωθεί.

Ο Δαβίδ είχε πέσει μπρούμυτα μπροστά στον Κύριο. Πονούσε στα κατάβαθα της καρδιάς του και προτιμούσε αυτός να πεθάνει παρά τα πρόβατα του ποιμνίου του.

Τότε του έστειλε ο Θεός μήνυμα μέσω του προφήτη να στήσει ένα **θυσιαστήριο** στο **αλώνι** του **Ορνάν**.

Στο μεταξύ ο **Ορνάν** έβλεπε τον άγγελο μαζί με τους 4 γιους του και από το φόβο τους κρύφθηκαν. Ήρθε λοιπόν ο Δαβίδ και ζήτησε να αγοράσει το αλώνι του για να οικοδομήσει **θυσιαστήριο στον Κύριο** για να σταματήσει η πληγή.

Αυτό που μας ενδιαφέρει ιδιαίτερα σ' αυτή τη συγκλονιστική ιστορία, είναι, η **γενναιόδωρη προσφορά** του **Ορνάν**. Διαβάζουμε: «*Ας πάρει ο κύριός μου ο βασιλιάς, και ας προσφέρει σε θυσία ό,τι [φαίνεται] αρεστό στα μάτια του· να, τα βόδια για ολοκαύτωμα, και τα αλωνικά εργαλεία και τα εργαλεία των βοδιών για ξύλα. Ο Ορνάν τα έδωσε όλα, [σαν] βασιλιάς σε βασιλιά!*» (2Σαμ.24)

Να, πώς έγινε ο **Ορνάν** **Ήρωας Πίστεως**.

Παραχώρηση

Με τι προθυμία πρέπει να **προσφέρουμε** στο Θεό οτιδήποτε μας ζητήσει! Εξάλλου ό,τι έχουμε δε μας τα έχει δώσει Αυτός; Τι ζητάει ο Θεός από μας; Πρώτα την καρδιά μας. «*Γιέ μου, δώσε την **καρδιά** σου σε μένα.*» (Παρ.23:26)

«*Σας παρακαλώ... **παραστήστε** τα σώματά σας [ως] θυσία ζωντανή, άγια, ευάρεστη στον Θεό, [η οποία είναι] η λογική σας λατρεία.*» (Ρωμ.12:1)

Η **παραχώρηση του εαυτού** μας γίνεται με την ελεύθερή μας θέληση. Και πρέπει να **ανανεώνεται** κάθε ώρα.

Πολλοί, καθώς αφιερώνονται στο Θεό κρατάνε το **Εγώ** τους. Ο απ. Παύλος εκφράζει την παραχώρησή του ως εξής: «**Εγώ έχω σταυρωθεί** με το Χριστό, **δε ζω πια Εγώ** αλλά **ζει ο Χριστός** μέσα μου».

Παραδείγματα στην πρακτική ζωή

Όταν ο **Ιωάννης ο Βαπτιστής** έμαθε ότι οι μαθητές του προσχωρούσαν στον **Ιησού Χριστό**, είπε τα υπέροχα λόγια: «**Εκείνος** πρέπει να αυξάνει, **εγώ** να ελαττώνομαι.»

Το ίδιο και ο **Μωυσής**, όταν έμαθε ότι 2 από τους πρεσβυτέρους προφήτευαν δεν τους εμπόδισε αλλά είπε: Μακάρι όλος ο λαός να ήταν προφήτες.» (Αρ.11:29)

Τι θαυμάσια παραδείγματα προς μίμηση!

Κύριε, ξανά μου δείχνεις ζωντανά τι σημαίνει **σταυρωμένη ζωή** στην πρακτική ζωή. Βοήθα με, η **παραχώρησή** μου και η **υπηρεσία** μου σε Σένα να είναι άγια, χωρίς ατομικά **συμφέροντα** και αυτοπροβολή.

Αυτό ζητώ να κάνουν και όλοι οι εργάτες Σου, ξέροντας ότι μια μέρα θα λογοδοτήσουμε ενώπιό Σου.

Το αλώνι του Ορνάν - Το Όρος Μοριά

Επανερχόμαστε στο **αλώνι του Ορνάν** και αναρωτιόμαστε: Τι ήταν αυτό που έκανε το Θεό να **μεταμεληθεί** και να σταματήσει τον άγγελο να θανατώνει την ώρα ακριβώς που βρισκόταν πάνω από το **αλώνι του Ορνάν**;

Προσωπικά πιστεύω, και συγκινούμαι βαθιά στη σκέψη, ότι η αιτία ήταν κάτι πολύ συγκλονιστικό. Ο τόπος αυτός προφανώς θύμιζε το Θεό τη **θυσία του Αβραάμ**, όπου πολλά χρόνια πριν ανηφόρισε με το γιο του για να τον θυσιάσει! Ο λόγος του Θεού μάς βεβαιώνει ότι το **αλώνι του Ορνάν** ήταν στο **Όρος Μοριά**. Διαβάζουμε: «*Ο Σολομώντας άρχισε να οικοδομεί τον οίκο τού Κυρίου στην Ιερουσαλήμ, στο **βουνό Μοριά**, όπου ο Κύριος είχε φανεί στον Δαβίδ... στο **αλώνι τού Ορνάν**» (2Χρον.3:1).*

Αλήθεια, ποιο άλλο γεγονός θα μπορούσε ν' αγγίξει την πιο ευαίσθητη χορδή της καρδιάς του Θεού Πατέρα και του Κυρίου Ιησού, όσο αυτό της **θυσίας του Αβραάμ**; Εκεί, στο **όρος Μοριά**, είχε λάβει χώρα η πρώτη ζωντανή **προεικόνιση** της θυσίας του **Αμνού του Θεού**!

Εκεί, που η **αγάπη του Θεού** θα πρόσφερε αργότερα το **Μονογενή Του Γιο** θυσία για τις αμαρτίες του Κόσμου.

Γι' αυτό προφανώς **μεταμελήθηκε ο Θεός**!

Υπάρχει, λένε, μια αρχαιολογική απόδειξη που επιτρέπει να υποθέσουμε ότι η **σταύρωση του Χριστού** έλαβε χώρα στο ίδιο αυτό ύψωμα. Αν επαληθεύεται αυτό, θα είναι η κυριολεκτική εκπλήρωση της υπόσχεσης του Θεού ότι «**στο όρος αυτό (Μοριά) θα φρόντιζε ο Ίδιος ο Θεός για την αληθινή θυσία περί αμαρτίας.**» Είναι ασύλληπτο!

Ναι, καρφώθηκε στο ξύλο για να λυτρωθώ εγώ.

Κι από του Σταυρού το δρόμο ν' ανεβώ στον Ουρανό.

**Ω, πλυμένος με το Αίμα, πλησιάζω το Θεό
και την άπειρη αγάπη ταπεινά ευχαριστώ!**

Ο Ναός του Θεού στο Όρος Μοριά

Όταν ο Δαβίδ πρόσφερε θυσία στο **αλώνι του Ορνάν** - στο **Όρος Μοριά** – ο Θεός απάντησε στην επίκληση του Δαβίδ στέλνοντας **φωτιά** από τον Ουρανό πάνω στο θυσιαστήριο. Έτσι η πληγή σταμάτησε, γιατί είχε γίνει **εξιλασμός για την αμαρτία**.

Ο τόπος αυτός ήταν πολύτιμος για το Δαβίδ. Εκεί πήγαινε στο εξής και θυσίαζε.

Προφανώς για το λόγο αυτό σχεδίασε στο ίδιο αυτό **Όρος Μοριά** να χτισθεί ο **Ναός του Θεού**.

Είναι ενδιαφέρον να ξέρουμε ότι ο **Ορνάν ο Ιεβουσσαίος**, όχι μόνο δεν ήταν απ' το λαό Ισραήλ, αλλά ήταν απ' εκείνους που είχαν εναπομείνει, τους οποίους οι γιοι Ισραήλ δεν τους είχαν εξολοθρεύσει. (2Χρον.8)

Εδώ πάλι βλέπουμε ότι, αν κάποιος, ακόμα και ξένος, ζητάει το Θεό αληθινά, όχι μόνο τον δέχεται αλλά και τον χρησιμοποιεί για τα σχέδιά Του. Γι' αυτό ο Δαβίδ αγόρασε το αλώνι του Ορνάν αν και ήταν **Ιεβουσσαίος**.

Ο Σαμουήλ, Προφήτης, Ιερέυς και Κριτής, Ήρωας Πίστewς

Από πολύ μικρός ο **Σαμουήλ** ήταν **αφιερωμένος στο Θεό** και υπηρετούσε μέσα στο Ναό του Θεού.

Είναι χαρακτηριστικό πως για πρώτη φορά, ενώ ακόμα

ήταν μικρό παιδί, έμαθε να

ακούει το Θεό. Έμαθε στο

κάλεσμα του Θεού να

απαντάει: **«Μίλησε, Κύριε, ο**

δούλος Σου ακούει.»

(Διαβ.1Σαμ.3:3-10)

Αυτή η προσευχή από τότε

έχει μείνει μέχρι σήμερα.

Κάθε πιστός την

επαναλαμβάνει στη ζωή του.

Είναι συγκλονιστικό όταν

γίνεται ενσυνείδητα. Γιατί είναι σα να κινείς τα χέρια του Κυρίου για να σε ευλογεί και να σου αποκαλυφθεί.

Αγαπητέ αναγνώστη, δίνε στο Θεό την ευκαιρία **κάθε μέρα**

να σου μιλάει προσωπικά. Λέγε Του απλά και ειλικρινά:

«Μίλησε, Κύριε, ο δούλος Σου ακούει.» Μη σταματάς

όμως εκεί.

Μερικοί λένε: «Εγώ ζητάω το Θεό αλλά δε με ακούει, δε

μου απαντάει». Είναι δυνατό Αυτός που φύτεψε το αυτί

στον άνθρωπο ο Ίδιος να μην ακούει;

Πώς όμως θέλεις να σου μιλάει ο Θεός; Ο Θεός μάς μιλάει

μέσω του λόγου του, με τη φώτιση του Αγίου Πνεύματος.

Γι' αυτό άνοιγε συγχρόνως την Αγία Γραφή και διάβαζέ την

με πίστη και σεβασμό. Στο λόγο Του μας προτρέπει:

«Ζητάτε και θα σας δοθεί...» (Ματθ.7:7-8)

Αρκεί βέβαια να ζητάμε σύμφωνα με το θέλημα του Θεού.

Έτσι ο Σαμουήλ έμαθε να **συνομιλεί** με τον Κύριο. Έπαιξε έναν πάρα πολύ σπουδαίο ρόλο στην **ιστορία του λαού Ισραήλ** στη μεταβατική της περίοδο μετά από τους **Κριτές** και μέχρι την ίδρυση της **Βασιλείας**. Ταξίδευε από πόλη σε πόλη και επισκεπτόταν τους ανθρώπους του λαού του για να τους ενισχύει ποικιλοτρόπως ως **προφήτης, ιερέας και κριτής**. Όταν του ζήτησαν να προσεύχεται γι' αυτούς στο Θεό τους υποσχέθηκε με τα εξής λόγια:

*«Μη γένοιτο να **αμαρτήσω** στον Κύριο, ώστε να σταματήσω από το να **δέομαι** για σας! Αλλά, θα σας διδάσκω τον αγαθό και ευθύ δρόμο· μόνον να φοβάστε τον Κύριο, και να τον λατρεύετε αληθινά με όλη σας την καρδιά· επειδή, είδατε πόσα μεγαλεία έκανε για σας». (1Σαμ.12:23-24)*

Αλήθεια πόσο άξιος δούλος του Θεού ήταν ο **Σαμουήλ!** Πόσο αγαπούσε το ποίμνιό του! Πόσο πρόσεχε τι έλεγε! Διαβάζουμε: *«Ο Κύριος ήταν μαζί του, και δεν άφηνε κανένα από τα λόγια του να πέφτει στη γη.»* (1Σαμ.3:19)

Η ζωή του Σαμουήλ είναι ένα ζωντανό **παράδειγμα** προς μίμηση, ιδιαίτερα σε κάθε **υπεύθυνο δούλο του Θεού**, που ποιμαίνει την Εκκλησία του Χριστού.

Δεν νοείται **Ποιμένας, Πρεσβύτερος, Επίσκοπος**, που να μην επισκέπτεται τους πιστούς. Που να μην ενδιαφέρεται για τις προσωπικές τους ανάγκες. Ο **Σαμουήλ** θεωρούσε αμαρτία αν αμελούσε να προσευχηθεί για το ποίμνιό του, γι' αυτό και φρόντιζε να γνωρίζει τις ανάγκες τους.

Στα **Γράμματά Του** στην **Αποκάλυψη**, ο **Ιησούς Χριστός** απευθύνεται προσωπικά στους **υπεύθυνους της κάθε Εκκλησίας** και επισημαίνει την προσωπική **ευθύνη** τους για τα όσα συμβαίνουν στην Εκκλησία που υπηρετούν. Τους καλεί να **μετανοήσουν** για διάφορα σοβαρά γεγονότα, αλλιώς προειδοποιεί:

«Έρχομαι σε σένα γρήγορα, και θα κινησω τη λυχνία σου από τον τόπο της, αν δεν μετανοήσεις.» (Αποκ.2:5)

Η Άννα, Ηρωίδα Πίστεως

Η Άννα, η μητέρα του προφήτη Σαμουήλ, είναι μια ξεχωριστά φωτεινή Ηρωίδα Πίστεως. Διακρίνεται από την πλήρη αφιέρωση και αγάπη της στον Κύριο, την πίστη και το αγωνιστικό της πνεύμα. Όπως ο Αβραάμ, έτσι και η Άννα έβαλε το τρυφερό της παιδί πάνω στο θυσιαστήριο του Θεού, σα μια ζωντανή θυσία.

Ποια μάνα θα το έκανε;

Πριν αποκτήσει το Σαμουήλ, η Άννα πέρασε από μια πάρα πολύ μεγάλη δοκιμασία, αλλά στο τέλος

νίκησε. Γι' αυτό ο Θεός της χάρισε έναν ευλογημένο γιο κι αυτή τον αφιέρωσε στο Θεό για να Τον υπηρετεί όλες τις μέρες του.

(Η ιστορία της είναι γραμμένη στο 1Σαμ. 1,2 κεφάλαια.)

Τα χρόνια όμως της δοκιμασίας της δεν πήγαν χαμένα. Ο Κύριος τη δίδαξε πολύτιμες αλήθειες. Της αποκάλυψε βαθύτερα τις ιδιότητές Του. Ότι είναι Θεός **δίκαιος, μακρόθυμος, πολυέλεος, πιστός** στις υποσχέσεις Του, **παντοδύναμος**. Βάσει όλων αυτών των αποκαλύψεων η Άννα έμαθε να **προσεύχεται** αποτελεσματικά, σύμφωνα με το θέλημα του Θεού.

Στην **πρώτη της προσευχή** έφερε στο Θεό το αίτημά της με καυτά δάκρυα: *«Κύριε των δυνάμεων, αν πραγματικά επιβλέψεις στην ταπείνωση της δούλης σου, και ... δώσεις*

στη δούλη σου ένα αρσενικό παιδί, τότε θα το δώσω στον Κύριο για όλες τις ημέρες της ζωής του». (1Σαμ.1:11)

Στη **δεύτερή της προσευχή** εκδηλώνει στο Θεό την ευγνωμοσύνη της για την απάντηση του αιτήματός της: **«Ευφράνθηκε η καρδιά μου στον Κύριο... Πλατύνηκε το στόμα μου ενάντια στους εχθρούς μου· ευφράνθηκα στη σωτηρία σου. Δεν υπάρχει άγιος όπως ο Κύριος· επειδή, δεν υπάρχει [άλλος] εκτός από σένα· ούτε υπάρχει βράχος όπως ο Θεός μας. Μη καυχάστε, μη μιλάτε υπερήφανα·** ας μη βγει από το στόμα σας κομπασμός· Επειδή, ο Κύριος είναι Θεός γνώσεων· και οι πράξεις σταθμίζονται απ' αυτόν. Τα τόξα των δυνατών έσπασαν, και οι αδύνατοι περιζώστηκαν με δύναμη... Ο Κύριος θανατώνει και ζωοποιεί· κατεβάζει στον άδη και ανεβάζει από τον άδη. Ο Κύριος φτωχαίνει, και πλουτίζει· ταπεινώνει και υψώνει... Επειδή, του Κυρίου [είναι] οι στύλοι της γης, και επάνω σ' αυτούς έστησε την οικουμένη. Θα φυλάει τα πόδια των οσίων του· οι ασεβείς, όμως, θα απολεστούν μέσα στο σκοτάδι· επειδή, ο άνθρωπος δεν θα υπερισχύσει με δύναμη. Ο Κύριος θα συντρίψει τους αντιδίκους του... Ο Κύριος θα κρίνει τα πέρατα της γης· και θα δώσει δύναμη στον βασιλιά του, και θα υψώσει το κέρασ του **χρισμένου του.**» (1Σαμ.2:1-10)

Δεν βρίσκω λόγια για να περιγράψω το θαυμασμό μου για την **προσευχή της Άννας**. Χωρίς υπερβολή, σα να έχει τελειώσει Θεολογική Σχολή. Τέλεια καταρτισμένη στη γνώση περί Θεού, περί ανθρώπου, περί πονηρών δυνάμεων και Δημιουργίας. Η κάθε φράση της αποτελεί και ένα θέμα κηρύγματος. Καυτηριάζει την **υπερηφάνεια**, την **αδικία**, τη **μεγαλορρημοσύνη**. Είναι σίγουρη ότι ο Θεός ερευνάει τις καρδιές και ανάλογα ανταποδίδει στον καθένα. Άλλον ταπεινώνει, άλλον υψώνει. Θανατώνει και ζωοποιεί. Η **Άννα** ξέρει ότι μια μέρα ο Θεός θα **Κρίνει** όλη την οικουμένη. Οι ασεβείς θα απολεσθούν. Η χαρά της

είναι η **σωτηρία** Του. Πιστεύει στο **Μεσσία** ως χρισμένο **Βασιλιά**. Το ποτήρι της υπερχειλίζει!

Εδώ βλέπουμε άλλη μια φορά ότι ο Θεός δεν είναι **προσωπολήπτης**. Αποκαλύπτει τις **βαθείς αλήθειές Του** όχι μόνο σε **άνδρες** αλλά και σε **γυναίκες**, που διψούν για την **αλήθεια** και τους δίνει την ευκαιρία να τις **μοιραθούν με άλλους**.

Είναι ευτύχημα ότι το Πνεύμα του Θεού φρόντισε ώστε η **προσευχή της Άννας** να γραφτεί στη Βίβλο - πιθανόν από τον γιο της το Σαμουήλ.

Πατέρα Ουράνιε,

Σ' ευχαριστώ για τη **χάρη Σου** στη ζωή της **Άννας**. Η αγάπη

της και η αφιέρωσή της στο πρόσωπό Σου και οι προσευχές της είναι για μένα πηγή έμπνευσης και θάρρους. Βοήθα με, σαν την Άννα, να μη παραπονιέμαι εναντίον Σου, αλλά να **υπομένω** σε κάθε **δοκιμασία** μου και ταπεινά να Σε εμπιστεύομαι και να Σου

αναθέτω κάθε μου πρόβλημα. Και μετά, να σηκώνομαι απ' τα γόνατα, ανάλαφρη και χαρούμενη **πιστεύοντας** ότι Εσύ με άκουσες και ανέλαβες να δώσεις την καλύτερη λύση. Στο Όνομα του Ιησού.

Προφήτης Ησαΐας, Ήρωας Πίστεως

Στον κατάλογο των **Ηρώων της Πίστεως** κατατάσσονται και οι **προφύτες**. (Εβρ.11:32)

Ο **Ησαΐας** είναι ένας απ' τους 4 **μεγάλους προφύτες**.

Το βιβλίο που έγραψε με την έμπνευση του **Αγίου Πνεύματος** θεωρείται ως το «**πέμπτο Ευαγγέλιο**».

Ονομάζεται «**Μεσσιανικός προφύτες**». Προαναγγέλλει, 700 χρόνια πριν, το μήνυμα του **Ευαγγελίου**.

Στο κεφ. 7 προαναγγέλλει τη **Γέννηση του Χριστού**:

«**Η παρθένος** θα συλλάβει και θα **γεννήσει γιο**, και το όνομά του θα

αποκληθεί **Εμμανουήλ**.»

«**Παιδί** γεννήθηκε σε μας, **γιος** δόθηκε σε μας· και η εξουσία θα είναι επάνω στον ώμο του· και το όνομά του θα αποκληθεί: **Θαυμαστός, Σύμβουλος, Ισχυρός Θεός, Πατέρας του Μέλλοντα Αιώνα, Άρχοντας Ειρήνης**.» (Ησ.9:6)

Στο κεφ.53 προεικονίζει την **σταύρωσή Του**:

«Αυτός τραυματίστηκε για τις παραβάσεις μας· ταλαιπωρήθηκε για τις ανομίες μας· **η τιμωρία**, [που έφερε] τη δική μας ειρήνη, **ήταν επάνω σ' αυτόν**· και διαμέσου των **πληγών** του **γιατρευτήκαμε** εμείς. Όλοι εμείς πλανηθήκαμε σαν πρόβατα· στραφήκαμε κάθε ένας στον δικό του δρόμο· ο Κύριος, όμως, έβαλε επάνω σ' αυτόν την **ανομία** όλων μας.» (Ησ.53:5-6)

Στο κεφ.61 παρουσιάζει τα **διαπιστευτήρια** της αποστολής του **Μεσσία**:

«**Πνεύμα** Κυρίου του Θεού [είναι] επάνω μου· επειδή, ο Κύριος με έχρισε για να ευαγγελίζομαι στους φτωχούς· με απέστειλε για να **γιατρέψω τους συντριμμένους στην καρδιά**, να κηρύξω ελευθερία στους αιχμαλώτους, και άνοιγμα δεσμωτηρίου στους δεσμίους· για να κηρύξω χρόνο ευπρόσδεκτο στον Κύριο.»

Πώς ξεκίνησε τη διακονία του ο Ησαΐας ως προφήτης;

Στο κεφ. 6 διηγείται τη **συγκλονιστική** εμπειρία του:

«*Είδα τον Κύριο να κάθεται επάνω σε έναν θρόνο ψηλό και υπερυψωμένο... Από πάνω του στέκονταν Σεραφεϊμ... Και το ένα έκραζε προς το άλλο, και έλεγε: **Άγιος, άγιος, άγιος** ο Κύριος των δυνάμεων· ολόκληρη η γη [είναι] πλήρης από τη δόξα του... Τότε, είπα: **Ω, ταλαίπωρος εγώ!** Επειδή, κάθηκα· για του λόγου ότι, **είμαι άνθρωπος με ακάθαρτα χείλη...***».

Ο Ησαΐας κατάλαβε ότι ήταν ένας **ανάξιος αμαρτωλός** και χρειαζόταν να καθαρισθούν τα **χείλη** του προκειμένου να εξαγγέλλει τα δοξασμένα μηνύματα του Θεού.

«*Τότε... ένα από τα Σεραφεϊμ, έχοντας στο χέρι του ένα **κάρβουνο φωτιάς**... άγγιξε στο στόμα μου, και είπε: Δες, αυτό άγγιξε τα χείλη σου· και η **ανομία σου εξαλείφθηκε, και η αμαρτία σου καθαρίστηκε**. Και άκουσα τη φωνή τού Κυρίου, που έλεγε: Ποιον θα αποστειλώ, και ποιος θα πάει για μας;*

*Τότε, είπα: **Νάμαι, εγώ, απόστειλέ με.***» (6:1-8)

Έτσι ξεκίνησε ο Ησαΐας την αποστολή του και έγινε ένας ανεπανάληπτος **προφήτης του Θεού** και **Ήρωας Πίστεως**.

Μάθημα - Όταν τα **χείλη** μας είναι **ακάθαρτα**, αυτό σημαίνει ότι και η **καρδιά** μας είναι **ακάθαρτη**, επειδή: «*Αυτά που βγαίνουν από το στόμα, βγαίνουν από την **καρδιά**, και εκείνα [είναι που] μολύνουν τον άνθρωπο. Επειδή, από την **καρδιά** βγαίνουν πονηροί συλλογισμοί, φόνοι, μοιχειές, πορνείες, κλοπές, ψευδομαρτυρίες, βλασφημίες.*» (Ματθ.15:18-19)
Αλλού ο λόγος του Θεού ξεκαθαρίζει: «Όποιος νομίζει ότι είναι **θρήσκος** αλλά «*δεν χαλινώνει τη γλώσσα του, αλλά εξαπατάει την καρδιά του, η θρησκεία του [είναι] μάταιη*».

Όταν σαν παιδιά λέγαμε κακά λόγια η μητέρα μου μας απειλούσε: «Θα βάλω **πιπέρι** στο στόμα».

Αν το πιπέρι καίει αφόρητα τη γλώσσα πόσο περισσότερο καίει το **αναμμένο κάρβουνο!** Προφανώς ο Ησαΐας ένιωσε φοβερό πόνο. Μερικοί θέλουν τελείως ανώδυνα να τελειοποιηθεί ο χαρακτήρας τους. Ο λόγος του Θεού όμως

λέει ότι πρέπει να περάσουμε από μια **παιδεία**. Από ένα **χωνευτήρι θλίψεως**. Ο **σκόλοπας** προκαλούσε φρικτούς πόνους στον απ. Παύλο, όμως **υπέμενε** με τη **χάρη** του Κυρίου. Ο σκοπός ήταν **να μην υπερηφανευθεί**.

Κατάλληλος υπηρέτης του Θεού θεωρείται εκείνος που έχει καθαρισθεί από τα ακάθαρτά του χείλη. Γιατί «*η γλώσσα... μολύνει ολόκληρο το σώμα, και η οποία φλογίζει τον τροχό τού βίου, και **φλογίζεται από τη γέεννα**.*» (Ιακ.3:6)

Ο Θεός μέσω του προφήτη **Ησαΐα** αποκαλύπτει θαυμαστές **αλήθειες** χρησιμοποιώντας καταπληκτικές εικόνες με ζωντανές πινελιές, παρμένες από τη φύση, για να κεντρίσει την προσοχή όλων.

Για παράδειγμα, όταν θέλει να μας πει πόσο βαθιά μας **συγχωρεί** ο Θεός, λέει: «*Αν οι **αμαρτίες** σας είναι σαν το **αίμα κόκκινες** θα γίνουν **άσπρες** σαν το **χιόνι**.*» (1:18)

Κάθε φορά που χιονίζει θυμάμαι αυτό το χωρίο και συγκινούμαι βαθιά. Με πάει νοερά στο **Γολγοθά** και θυμάμαι τα **Πάθη** του Χριστού. Αυτόν «*που μας **αγάπησε**, και μας έλουσε από τις αμαρτίες μας με το **αίμα του**.*» (Απ. 1:5) Αλλού μας βεβαιώνει: «*Διέλυσα τις **ανομίες σου** σαν την ομίχλη, τις **αμαρτίες** σου σαν **σύννεφα**.*»(44:22)

Όταν θέλει να εκφράσει το **πικρό παράπονό** Του για την αποστασία του λαού Του, χρησιμοποιεί τη συμπεριφορά του βοδιού και του γαϊδουριού. Λέει: «*Το **βόδι** γνωρίζει το αφεντικό του, και το **γαϊδούρι** τη φάτνη τού κυρίου του· ο Ισραήλ, όμως, δεν γνωρίζει, ο λαός μου δεν εννοεί.*» (1:3) Και αλλού **παρομοιάζει** το λαό Του με το **αμπέλι**: «*Ο αγαπημένος μου είχε έναν **αμπελώνα** επάνω σε παχύτατο λόφο. Και του έφραξε ολόγυρα, και συγκέντρωσε απ' αυτόν τις πέτρες, και τον φύτεψε με τα πλέον εκλεκτά κλήματα ... και περίμενε να κάνει σταφύλια, αλλά έκανε **αγριοστάφυλα**.*»

Όταν θέλει να περιγράψει πώς μας βλέπει ο Θεός, χρησιμοποιεί ένα **παραμορφωμένο σώμα**: «Ολόκληρο το κεφάλι [είναι] άρρωστο, και όλη η καρδιά εξαντλημένη· από το πέλμα του ποδιού μέχρι το κεφάλι δεν υπάρχει ακεραιότητα, αλλά **τραύματα**, και **μελανιές**, και **σάπια έλκη**». (1:5-6)

Όσον αφορά στις **τυπικές λατρείες**, τις αποδοκιμάζει με τα πιο αιχμηρά λόγια: «Ο λαός αυτός [με] πλησιάζει με το στόμα του, και με τιμάει με τα χείλη του, αλλ' η καρδιά του απέχει μακριά από μένα, και με σέβονται, [διδάσκοντας] διδασκαλίες, εντάλματα ανθρώπων.» (29:13)

«Όταν έρχεστε να εμφανιστείτε μπροστά μου... θα κρύβω από σας τα μάτια μου· ναι, όταν πληθαίνετε δεήσεις, δεν θα εισακούω τα χέρια σας είναι **γεμάτα από αίματα**». (1:12-15)

Ο Θεός έχει ένα σοβαρό μήνυμα στις γυναίκες για την υπερηφάνεια και την προκλητική εμφάνισή τους: «Οι **θυγατέρες** της Σιών **υπερηφανεύθηκαν**, και περπατούν με **υψωμένο τράχηλο**, και με **άσεμνα μάτια**, περπατώντας τρυφηλά... γι' αυτό, ο Κύριος... θα ξεσκεπάσει την ντροπή τους... θα αφαιρέσει τη δόξα των στολισμών που τρίζουν... και τα σκουλαρίκια, τα δαχτυλίδια, και τους χαλκάδες της μύτης, και τις ποικίλες στολές.» (3:16-24)

Όταν όμως θέλει ο Θεός να εκφράσει στο **πιστό παιδί Του** τα **συναισθήματά Του** ως προς την καθημερινή Του φροντίδα, παίρνει την πιο **τρυφερή εικόνα**: Τη **μάνα που θηλάζει**.

Ρωτάει:

«Μπορεί η γυναίκα να λησμονήσει το βρέφος της που θηλάζει, ώστε να μη ελεήσει το παιδί της κοιλιάς της; Αλλά, κι αν αυτές λησμονήσουν, εγώ δεν θα σε λησμονήσω.» (49:15)

Κι άλλη μια πολύ τρανταχτή εικόνα χρησιμοποιεί ο Θεός για να βεβαιώσει κάθε πιστό Του δούλο πόσο μεγάλη αξία έχει στην καρδιά Του. Λέει: «*Σε έχω ζωγραφίσει επάνω στις **παλάμες** μου.*» (49:16)

Στα τελευταία κεφάλαια στο βιβλίο του Ησαΐα οι **υποσχέσεις** του Θεού στους δικούς Του είναι **απερίγραπτες**.

Απευθύνεται και σε σένα, **αγαπητέ αναγνώστη**, αν ανήκεις αληθινά στον Κύριο και Τον ακολουθείς πιστά:

«**Άμπελος αγαπητή**, Εγώ ο Κύριος θα τη φυλάω, σε **κάθε στιγμή** θα την **ποτίζω** για να μην τη βλάβει κανένας, **νύχτα** και **μέρα** θα τη φυλάω.» (27:2-3)

«**Μη φοβάσαι** επειδή, εγώ σε **λύτρωσα**, σε **κάλεσα** με το **όνομά σου· δικός μου είσαι**. Όταν διαβαίνεις μέσα από τα νερά, **θα είμαι μαζί σου**· και [όταν] περνάς μέσα από τα ποτάμια, δεν θα πλημμυρίζουν επάνω σου· όταν περπατάς μέσα από τη φωτιά, δεν θα καείς... είμαι ο **Σωτήρας** σου.» (43:1-3)

«**Μη φοβάσαι**· επειδή, **εγώ είμαι μαζί σου**· μη τρομάξεις· επειδή, εγώ [είμαι] ο Θεός σου· σε ενίσχυσα· μάλιστα, σε βοήθησα· μάλιστα, σε υπερασπίστηκα...

εγώ ο Κύριος ... **κρατάω το δεξί σου χέρι**, λέγοντάς σου:

Μη φοβάσαι· εγώ θα σε βοηθήσω.» (41:10,13)

«Αυτοί που **προσμένουν τον Κύριο** θα ανανεώσουν τη δύναμή [τους]· θα ανέβουν με φτερούγες σαν αετοί· θα τρέξουν, και δεν θα αποκάμουν· θα περπατήσουν, και δεν θα ατουήσουν.» (40)

«**Θα σε οδηγώ πάντοτε**, και θα χορταίνω την ψυχή σου μέσα σε ανομβρίες... και θα είσαι σαν **κήπος που ποτίζεται**, και σαν **πηγή νερού**, που τα νερά της δεν στερεύουν.» (58:11)

Άγιε Πατέρα, συγκλονίζομαι! Εδώ σταματώ για να Σε ευχαριστήσω απ' τα βάθη της καρδιάς μου. Είναι δυνατόν; Εσύ, ο Ποιητής των πάντων, **να μ' αγαπάς τόσο πολύ**; Να νοιάζεσαι με τέτοια στοργή κάθε στιγμή για μένα; Βοήθα με, να Σε εμπιστεύομαι απόλυτα και να εκπληρώνω τις **προϋποθέσεις** που μου δείχνεις, ώστε να μένω κάτω από την ευλογία Σου εν Χριστώ:

«Σε ποιον θα επιβλέψω; Στον **φτωχό**, και **συντριμμένο** στο πνεύμα, κι εκείνου που **τρέμει στον λόγο μου**.» (66:2)

«**Εγώ κατοικώ** στα υψηλά, και σε άγιο τόπο· και μαζί με του **συντριμμένου** την καρδιά, και του **ταπεινού το πνεύμα**, για να **ζωοποιώ** το πνεύμα των ταπεινών, και να **ζωοποιώ** την καρδιά των συντριμμένων.» (57:15)

Εγερτήρια Μηνύματα

Μένουμε εκστατικοί για τα **παρήγορα λόγια** του Θεού σ' αυτούς που υπομένουν τις πύρινες δοκιμασίες τους!

«**Παρηγορείτε...** λέει ο Θεός σας. Μιλήστε παρηγορητικά προς την Ιερουσαλήμ, και φωνάξτε προς αυτήν ότι, ο καιρός της ταπεινώσεως της ολοκληρώθηκε, ότι **η ανομία της συγχωρήθηκε**.» (40:1-2)

«Θα σου **δώσω θησαυρούς ... κρυμμένα** σε απόκρυφα μέρη· για να γνωρίσεις ότι εγώ ο Κύριος, που **σε καλώ κατ' όνομα**.» (Ησ.45:3)

«**Σήκω επάνω... υτύσου τη δύναμή σου, Σιών· υτύσου τα ιμάτια της μεγαλοπρέπειάς σου**.» (Ησ.52:1)

«Σε εγκατέλειπα για **λίγο καιρό**· όμως, με **μεγάλο έλεος** θα σε περισυλλέξω. Μέσα σε **μικρό θυμό** έκρυψα από σένα το πρόσωπό μου, για μια στιγμή· όμως, με **αιώνιο έλεος** θα σε ελεήσω, λέει ο Κύριος ο Λυτρωτής σου.» (Ησ. 54:7-8)

«**ΣΗΚΩ, φωτίζου**· επειδή, το **φως** σου ήρθε, και η **δόξα** τού Κυρίου ανέτειλε επάνω σου.» (Ησ.60:1-2)

«Ω, θλιμμένη, ταραγμένη, απαρηγόρητη, δες, εγώ θα στρώσω τις πέτρες σου από πορφύρενα μάρμαρα, ...Θα στερεωθείς με δικαιοσύνη· **θα είσαι μακριά από την καταδυναστεία ...**» (Ησ. 54:11,14)

«Και για τους **γιους τού αλλογενή**, που θα προστεθούν στον Κύριο, για να δουλεύουν σ' αυτόν, και να **αγαπούν το όνομα** του Κυρίου, για να είναι δούλοι του· όσοι **τηρούν το Σάββατο...**, και **κρατούν** τη διαθήκη μου... θα φέρω κι αυτούς στο άγιο βουνό μου, και θα τους **ευφράνω στον οίκο τής προσευχής μου...** επειδή, ο οίκος μου θα ονομάζεται: **Οίκος προσευχής** για όλους τους λαούς.» (Ησ.56:6-7)

Θρησκευτική αυτάρκεια

Πολλοί σήμερα νομίζουν ότι με το να **νηστεύουν** για κάποιες μέρες είναι εντάξει απέναντι στο Θεό, ενώ **αμελούν** άλλες βασικές εντολές Του, όπως τη **συγχώρηση**, την **αγάπη**, το **έλεος** στον πλησίον και την **εξομολόγηση** των παραβάσεων στον Κύριο. (Ψαλ.32:5)

Το ίδιο πίστευαν και στην **Παλαιά Διαθήκη**. Μάλιστα έλεγαν στο Θεό με παράπονο: «**Γιατί νηστέψαμε**, και δεν είδες;» Και ο Θεός τους απαντάει:

«**Κατά την ημέρα της νηστείας** σας βρίσκετε ηδονή, και **καταθλίβετε** όλους τους μισθωτούς σας... νηστεύετε για δίκες και φιλονικίες, και γρονθοκοπάτε με ασέβεια... Τέτοια είναι η νηστεία που εγώ διάλεξα;»

Και τους λέει τι είδους νηστεία προτιμάει:

«**Να λύνεις** τούς δεσμούς της κακίας ... να διαλύεις βαριά φορτία, και... να αφήνεις ελεύθερους τους καταδυναστευμένους, και ...να συντριβείς κάθε ζυγό ... να βάζεις μέσα στο σπίτι [σου] τους άστεγους φτωχούς. Όταν βλέπεις τον γυμνό, να τον ντύνεις... **Τότε, θα κράζεις**, και ο **Κύριος θα απαντάει: Δες, νάμαι, εγώ. Αν βγάλης από ανάμεσά σου τον ζυγό... τα μάτια λόγια**· και ανοίγεις την **ψυχή σου** σ' εκείνον που πεινάει, και **ευχαριστείς τη θλιμμένη ψυχή**· τότε, το φως σου θα ανατέλλει μέσα στο σκοτάδι». (κεφ.58)

Το ίδιο ισχύει και σήμερα για κάθε είδος **τυπικής λατρείας, προσευχής, νηστείας, αγαθοεργίας, κηρύγματος** κτλ.

Με άλλα λόγια, ο Κύριος **καυτηριάζει** τα **εγωκεντρικά κίνητρα**, και τη **θρησκευτική αυτάρκεια**.

Αναρωτιόμαστε: Πώς μπορεί να Τον **υπακούει** κανείς με **θεάρεστο τρόπο**; Εδώ έρχεται το μυστικό:

Με τη **σταύρωση του παλιού μας ανθρώπου** διά της **πίστεως**, ώστε ο **Χριστός να ζει στην καρδιά** μας διοχετεύοντας μέσα μας τον **Καρπό του Αγίου Πνεύματος** που είναι **αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότητα, αγαθοσύνη, πίστη, πραότητα, εγκράτεια** κτλ.

Βλέπουμε, λοιπόν, πόσο φωτίζει η **Παλαιά Διαθήκη** την **Καινή Διαθήκη**. Μάλλον οδηγεί την ψυχή σαν παιδαγωγός στο **λυτρωτικό έργο του Χριστού στο Σταυρό, προσφέροντας** όλα τα μέσα ώστε η ψυχή να ζει **πρακτικά μια άγια και νικηφόρα ζωή** διά της πίστεως.

Πριν τελειώσει το βιβλίο του ο **Ησαΐας**, αναφέρεται στη **Δευτέρα Παρουσία** Του Χριστού για να **Κρίνει** τους λαούς. Επίσης αναφέρεται στους **Νέους Ουρανοί** και τη **Νέα Γη**.

Ανακάλυψη χειρογράφου του βιβλίου του Ησαΐα

Είναι πολύ ενδιαφέρον επίσης να ξέρουμε ότι, το **1947** κάποιοι βοσκοί βρήκαν μέσα σε μια σπηλιά ένα **χειρόγραφο** του **βιβλίου του προφήτη Ησαΐα**.

Ήταν κρυμμένο εκατοντάδες χρόνια μέσα σε μια πήλινη στάμνα. Έτσι βεβαιώνεται ότι η Βίβλος είναι **θεόπνευστη** και δεν έχει αλλοιωθεί. Η ανακάλυψη θεωρείται ως η μεγαλύτερη αρχαίων χειρογράφων και έγινε κατά τρόπο «τυχαίο» καθώς κάποιοι **βοσκοί Βεδουίνοι** έψαχναν κάποιο χαμένο τους κασίκι μέσα στο σπήλαιο.

«Το κείμενο του χειρογράφου είναι ουσιωδώς ταυτόσημο με το κείμενο του βιβλίου του Ησαΐα, όπως βρίσκεται στην Αγία Γραφή σήμερα. Μια φωνή θγαλμένη μέσα από τη σκόνη εδώ και δύο χιλιάδες χρόνια, που η θεία Πρόνοια τη διατήρησε, για να επικυρώσει την αυθεντικότητα της Αγίας Γραφής.» (Εγκυκλ. Χάλεϋ)

Λένε ότι ο **Ησαΐας πέθανε με μαρτυρικό θάνατο**, επειδή ήλεγχε τις ασεβείς πράξεις του βασιλιά Μανασσή.

Πατέρα Ουράνιε,

Αναρίθμητες φορές μ' έχεις παρηγορήσει και ενθαρρύνει με τα λόγια Σου γραμμένα στο **βιβλίο του Ησαΐα**.

Κάθε φορά η ταραγμένη μου ψυχή ησυχάζει όταν διαβάζω: «Θα φυλάξεις σε **τέλεια ειρήνη** το πνεύμα που επιστηρίζεται [επάνω σε σένα]... Έχετε το θάρρος σας στον Κύριο, πάντοτε· επειδή, στον Κύριο τον Θεό υπάρχει αιώνια δύναμη.» (26:3-4)

«**Πρόσεξε** να μένεις **ήσυχος**· να μη **φοβηθείς** ούτε να μικροψυχήσεις.» (7:4)

«Ο πόθος τής ψυχής [μας είναι] στο όνομά σου, και στην ευθύμησή σου. Με την ψυχή μου σε πόθησα τη νύχτα· ναι, με το πνεύμα μου μέσα μου σε εκζήτησα το πρωί.» (26:8-9)

Σε κάθε σχεδόν σελίδα βρίσκω μηνύματα που με **αναζωπυρώνουν**. Σε υπερευχαριστώ!

Ιστορικά

Με την προσευχή του προφήτη **Ησαΐα** και του βασιλιά **Εζεκία** ο τρομερός στρατός των **Ασσυρίων (185.000)** κατατροπώθηκε μέσα σε μια βραδιά διά της αμέσου θαυματουργικής επέμβασης του Θεού. (2Βασ.19:34)

Έτσι βεβαιώνεται ο λόγος του Θεού:

«Με την **πίστη** καταπολέμησαν βασιλείες» (Εβρ. 11:33)

Αλήθεια, τι μεγάλος Ήρωας Πίστεως ο προφήτης Ησαΐας!

Αγαπητοί αναγνώστες, μην αμελείται να διαβάζεται συχνά το βιβλίο του **Ησαΐα**.

Ο Προφήτης Ιερεμίας, Ήρωας Πίστεως

Στον κατάλογο των **Ηρώων της Πίστεως** κατατάσσεται και ο **προφήτης Ιερεμίας**. Είναι κι αυτός ένας

απ' τους τέσσερις μεγάλους **προφήτες**.

Έζησε στην πιο κρίσιμη και δραματική

περίοδο της ιστορίας του λαού

Ισραήλ. Στην περίοδο, που ο Θεός

σχεδίαζε να παραδώσει όλο το

υπόλοιπο του **Ιούδα** στους

Βαβυλώνιους κάτω από τις πιο τραγικές

συνθήκες. Στο διάστημα αυτό έστειλε ο

Θεός απανωτά μηνύματα μέσω του Ιερεμιά στους βασιλείς,

στους ιερείς και στο λαό για να **μετανοήσουν** πριν τους

παραδώσει στα χέρια του Εχθρού. Όμως δεν εύρισκε καμιά

ανταπόκριση. Με τι συμβολισμούς και γραφικές εικόνες

προσπαθούσε ο Θεός να τους συνεφέρει. Έλεγε: *«Δύο κακά*

*έπραξε ο λαός μου· **εγκατέλειψαν εμένα**, την πηγή των*

ζωντανών νερών, [και] έσκαψαν για τον εαυτό τους λάκκους,

λάκκους συντριμμένους, που δεν μπορούν να κρατήσουν νερό.»

«Ακούστε τον λόγο τού Κυρίου, βασιλιάδες τού Ιούδα, και

κάτοικοι της Ιερουσαλήμ. Έτσι λέει ο Κύριος των δυνάμεων, ο

Θεός τού Ισραήλ: Δέστε, θα **φέρω κακά ενάντια σ' αυτό τον**

τόπο, τα οποία καθένας που θα τα ακούει, θα βουίζουν τα αυτιά

του. Επειδή, με εγκατέλειψαν, και βεβήλωσαν αυτό τον τόπο,

και θυμιάσαν μέσα σ' αυτόν σε άλλους θεούς.» (Ιερ. 19:3-4)

Ήταν φυσικό όλοι οι βασιλείς, οι ιερείς, οι φίλοι, να

αποστρέφονται τον **Ιερεμιά** και να θέλουν να τον

σκοτώσουν. Παραδειγματική είναι η **υπομονή** και η

επιμονή του **Ιερεμιά**, καθώς μετέδιδε τα μηνύματα του

Θεού επί 40 χρόνια.

Ήταν φορές που περνούσε από κάποιους

προβληματισμούς. Σκεφτόταν: «Δε θα ξαναμιλήσω», όμως

ο λόγος του Θεού σα φωτιά έκαιγε στα σωθικά του.

Ήταν **άνθρωπος θλίψεων** όπως ο Χριστός. Ονομάζεται «**ο θρηνών προφήτης**». Στις μέρες του μόνο ένας απ' τους 5 βασιλείς ήταν θεοσεβής, ο **Ιωσίας**. Ήταν ένας ανεπανάληπτος βασιλιάς. Ένας **αληθινός Ήρωας Πίστεως**. Η ιστορία του **Ιωσία** είναι γραμμένη περιληπτικά στη σελίδα 245 στο βιβλίο «**Κρυμμένοι Θησαυροί για κάθε μέρα**». Έκανε ριζική κάθαρση από τα είδωλα σε όλο το βασίλειό του και για ένα μικρό διάστημα ο Ιερεμίας απολάμβανε την παρουσία του Κυρίου. Επίσης έκανε **Πάσχα**, που όμοιό του δεν είχε γίνει. Δυστυχώς όμως σε μια μάχη σκοτώθηκε. «*Ο Ιερεμίας θρήνησε για τον Ιωσία· και όλοι οι ψάλτες και οι ψάλτριες*» (2Χρον.35:25).

Έλεγε γι' αυτόν: «*Η **πνοή των μυκτήρων μας**, ο χρισμένος του Κυρίου, πιάστηκε μέσα στις παγίδες τους· κάτω από τη σκιά του οποίου λέγαμε, θα ζούμε ανάμεσα στα έθνη.*» (Θρην.4:20)

Μετά απ' το θάνατο του **Ιωσία**, όλοι οι άλλοι βασιλείς ήταν δειλοί, ασεβείς και άπιστοι και μισούσαν τον **Ιερεμία**. Αντίθετα με το **βασιλιά Εζεκία**, ο οποίος είχε πολύ καλή

συνεργασία με τον προφήτη **Ησαΐα**, γι' αυτό και μπόρεσαν να αποτρέψουν την παράδοση του Ιούδα στον **Ασύριο βασιλιά**.

Ο **Ιερεμίας** έζησε τραγικές εμπειρίες. Τον έριξαν σ' ένα βόρβορο, κι αν δεν ήταν ο **Αβδέ- μέλεχ**, ο Αιθίοπας, θα πέθαινε ο Ιερεμίας μέσα εκεί.

Τελικά ο **Ιερεμίας** ήταν παρών όταν έγινε η σφαγή των κατοίκων και η πυρπόληση του Ναού.

Ο προφήτης **Ιερεμίας** έγινε ένας ξεχωριστός **Ήρωας Πίστεως** με την **πιστότητά** του στο κάλεσμα του Θεού. Έγινε **τύπος Χριστού** με τις κακουχίες, τις θλίψεις, τα δάκρυα και τους διωγμούς του.

Μαθήματα

Απ' τη ζωή του **Ιερεμία** μαθαίνουμε ότι χρειάζεται μεγάλη **γενναιότητα**, προκειμένου να **αρέσουμε στο Θεό**, παρά σε ανθρώπους, αδιαφορώντας για τις συνέπειες.

Και σήμερα ο Κύριος ζητάει να βρει **δούλους γενναίους** σαν τον **Ιερεμία**, που θα καυτηριάσουν την Αμαρτία, σε κάθε της μορφή, ακόμα και την **πνευματική χλιαρότητα**.

Ο **Ιερεμίας** για 25 περίπου χρόνια επαναλάμβανε το ίδιο μήνυμα, χωρίς να το αλλάξει: **Επιστροφή στο Θεό απ' τα είδωλα, μετάνοια και υπακοή**, αλλιώς θα πέσει η οργή του Θεού. Οι ιερείς αντίθετα, έδιναν μηνύματα που γαργάλιζαν τις ακοές. Πρόσφεραν πρόχειρη θεραπεία. Έμοιαζαν με το γιατρό, που συμβούλευε τον ασθενή του, με όγκο στο κεφάλι, να παίρνει 2 ασπιρίνες κάθε μέρα...

Σήμερα οι κήρυκες έχουν βαρεθεί να κηρύττουν το πλήρες μήνυμα του **Σταυρού** και της **Ανάστασης του Χριστού**. Λένε: «Αντί να κηρύττουμε ένα **Ευαγγέλιο με διωγμούς**, να παρουσιάζουμε ένα «**Ευαγγέλιο ευημερίας**». Αντί να λέμε για το Σατανά, ότι ωρύεται κάποιον να καταπιεί, να προσφέρουμε ψυχαγωγίες με χορούς και θεάματα».

Φρουρέ, ξέρεις άλλο μήνυμα εκτός απ' το μήνυμα του **Σταυρού του Χριστού** που να ελευθερώνει τον αμαρτωλό από τα δαιμόνια και να τον σώζει από την Κόλαση;

Γνωρίζεις άλλη βάση να αφυπνισθεί η **Εκκλησία του Χριστού**; Να είναι έτοιμη για την **Αρπαγή**;

Η εντολή του Χριστού είναι: *«**Γίνε άγρυπνος**, και στήριξε τα υπόλοιπα που πρόκειται να πεθάνουν... Θυμήσου πώς παρέλαβες και άκουσες, και **φύλαγε** και **μετανόησε**· αν, λοιπόν, δεν αγρυπνήσεις, θάρθω εναντίον σου σαν κλέφτης, και δεν θα γνωρίσεις ποια ώρα θάρθω εναντίον σου...»* (Αποκ.3:2-3)

Μήνυμα Ελπίδας και Αποκατάστασης

Είναι αξιοθαύμαστο το γεγονός ότι ο Θεός, που έχει το πάνω χέρι σε όλα, την ώρα που γκρεμίζει τα πάντα, έχει πάντα να δώσει **ένα μήνυμα ελπίδας και αποκατάστασης** για το απώτερο μέλλον.

Έτσι ο **Ιερεμίας** είχε τη χαρά να αναγγείλει στο λαό, όχι μόνο τις τραγικές συνέπειες της ανυπακοής τους, αλλά και το θαυμαστό σχέδιο του Θεού, στο τέλος να τους δώσει **ελπίδα** για να τους **αποκαταστήσει**. Διαβάζουμε:

*«Έτσι λέει ο Κύριος, ότι: Αφού συμπληρωθούν 70 χρόνια στη Βαβυλώνα, **θα σας επισκεφθώ**, και θα εκτελέσω σε σας τον **αγαθό μου λόγο**, να σας επαναφέρω σε τούτο τον τόπο. Επειδή, εγώ γνωρίζω τις βουλές που βουλεύομαι για σας, λέει ο Κύριος, **βουλές ειρήνης**, και όχι κακού, για να σας δώσω το προσδοκώμενο τέλος. Τότε, θα κράξετε σε μένα, και θα πάτε να προσευχηθείτε σε μένα, και θα σας εισακούσω. Και **θα με ζητήσετε, και θα με βρείτε, όταν με ζητήσετε με όλη σας την καρδιά**. Και θα βρεθώ από σας, λέει ο Κύριος· και θα **αποστρέψω την αιχμαλωσία σας**, και θα σας συγκεντρώσω από όλα τα έθνη, και από όλους τους τόπους όπου σας είχα διώξει, λέει ο Κύριος· και **θα σας επαναφέρω** στον τόπο απ' όπου σάς είχα κάνει να φερθείτε αιχμάλωτοι.» (Ιερ.29:10-14)*

Ω, βάθος πλούτου και σοφίας και γνώσης Θεού! Πόσο ανεξερεύνητες είναι οι κρίσεις Του!

Το ίδιο συμβαίνει και στη ζωή μας, μετά από κάθε **διαπαιδαγώγησή** Του. Η παιδεία Του στην αρχή δεν προξενεί χαρά αλλά λύπη, ύστερα όμως αποδίδει καρπό ειρηνικό προς δικαιοσύνη όταν μέσω αυτής γυμναζόμαστε. Όταν ταπεινωνόμαστε και δεχόμαστε να Τον **υπακούμε**.

Κύριε,

Βοήθα με, να υπομένω την **παιδεία Σου** και να παίρνω τα μαθήματα που χρειάζομαι για τη δόξα του Θεού.

Ο Προφήτης Ιεζεκιήλ, Ήρωας Πίστewος

Ο προφήτης **Ιεζεκιήλ** είναι κι αυτός ένας απ' τους τέσσερις μεγάλους προφήτες.

Ονομάζεται «**προφήτης της εξορίας**». Στην πρώτη αιχμαλωσία από τον Ναβουχοδονόσορ ήταν κι αυτός ανάμεσα στους αιχμαλώτους.

Ενώ ο Θεός χρησιμοποιούσε τον προφήτη **Ιερεμία** για να δώσει τις πιο κρίσιμες προειδοποιήσεις για τα επερχόμενα κακά που σχεδίαζε να φέρει στο λαό Του, που ζούσαν ακόμα στην Ιερουσαλήμ, τον προφήτη **Ιεζεκιήλ** τον χρησιμοποιούσε στους αιχμαλώτους που ήδη βρίσκονταν στη **Βαβυλώνα**.

Διαβάζοντας το βιβλίο του **Ιεζεκιήλ** νιώθει κανείς τελείως αδύνατος να περιγράψει λεπτομερώς τις συγκλονιστικές και τραγικές εμπειρίες του καθώς έλεγχε τα **βδελύγματα των αιχμαλώτων**. Ήταν ανάγκη ο Θεός να τους εξηγήσει ποιος ήταν ο λόγος που επέτρεπε όλες αυτές τις **συμφορές** στη ζωή τους.

Ενώ στα ειδωλολατρικά έθνη οι συμφορές έχουν το χαρακτήρα της τιμωρίας, στο λαό Του έχουν το χαρακτήρα της **διαπαιδαγώγησης**, ώστε τελικά να **επιστρέψουν** με **μετάνοια** στην αρχική τους σχέση με το Θεό, να σωφρονιστούν και να αναγνωρίσουν ότι **Αυτός είναι ο αληθινός Θεός**. Με άλλο τρόπο ένας πατέρας φέρεται στου γείτονα το παιδί και με άλλο τρόπο στο δικό του παιδί.

Ο λαός Ισραήλ ήταν ο λαός του Θεού. Τον είχε λυτρώσει από τη σκλαβιά των Αιγυπτίων. Τον είχε φέρει σε γη που ρέει γάλα και μέλι. Είχε κάνει **Διαθήκη** μαζί του, να είναι

Θεός του κι αυτός λαός Του, για να κάνει το θέλημά Του σύμφωνα με τις εντολές Του. Αυτό σήμαινε ότι δε θα είχε καμιά σχέση με τους γύρω ειδωλολατρικούς λαούς. Θα ανήκε στο Θεό, όπως η γυναίκα που νυμφεύεται και ανήκει πλέον στον άντρα της. Δεν έμεινε όμως ο λαός πιστός στη Διαθήκη του Θεού.

Γι' αυτό οι συμβολισμοί και οι παραλληλισμοί που χρησιμοποιεί ο Θεός ξεπερνούν κάθε ανθρώπινη φαντασία.

Στο 16 κεφάλαιο, διηγείται ο ίδιος ο Θεός την συγκινητική ιστορία της σύνδεσής Του με το λαό Ισραήλ και πώς ξεκίνησε. Λέει: «Σε βρήκα, σαν ένα **νεογέννητο μωρό** μέσα στα αίματά του εγκαταλελειμμένο στην πεδιάδα από γονείς ειδωλολάτρες. Κανείς δε σε είχε λυπηθεί ούτε σε

είχε σπλαχνισθεί. Κι όταν πέρασα από δίπλα σου και σε είδα είπα: **ζήσε...**» Ασύλληπτο! Και συνεχίζει ο Θεός να διηγείται πώς περιποιήθηκε αυτό το μωρό, ώστε να

αυξηθεί, να γίνει μυριοπλάσιο, να φθάσει στο έπακρο της ωραιότητάς της (μιλάει για την Ιερουσαλήμ). Την έντυσε με τα πιο όμορφα κεντητά μεταξωτά ρούχα, της έβαλε σαντάλια υακίνθινα και στεφάνι δόξας στο κεφάλι. Την τάισε με τα πιο υγιεινά και εύγευστα τρόφιμα. Κι όταν έφτασε σε **ώριμη ηλικία**, ω! του θαύματος! έκανε συνθήκη μαζί της και την έκανε δική Του. Η ευημερία της έφτασε μέχρι βασιλείας και απέκτησε παγκόσμια φήμη για το κάλλος της, που το χρωστούσε στο Θεό.

Κι εδώ αρχίζει η αποστασία της. Συγκεκριμένα απευθύνεται στην ίδια ο Θεός και της λέει: **«Εσύ ξεθαρρεύτηκες στο κάλλος σου, και πόρνευσες για τη φήμη σου».**

Έτσι συνεχίζει ο Θεός μέσω του **Ιεζεκιήλ** να της αραδιάζει όλα τα βδελύγματά της. Είχε φθάσει στον πάτο της κατρακύλας. Μέχρι που έχτισε πορνοστάσιο και έσφαζε τα παιδιά της. Άλλο δεν πήγαινε η αποστασία της, είχε έρθει η ώρα του θερισμού:

*«Πόσο διαφθάρηκε η καρδιά σου, λέει ο Κύριος ο Θεός, επειδή πράττεις όλα αυτά, έργα τής πιο αδιάντροπης πόρνης!» « **Δε θυμήθηκες τις ημέρες** τής νιότης σου, όταν ήσουν γυμνή και ασκέπαστη, κυλισμένη μέσα στο αίμα σου.»*

Γι' αυτό, της λέει ο Θεός: «*Θα σε κρίνω, σύμφωνα με την κρίση των μοιχαλίδων...».*

Κάθε φορά που διαβάζω αυτή τη διήγηση συγκινούμαι στα κατάβαθα της καρδιάς μου. Μου θυμίζει τη δική μου ιστορία. Σε κάποια φάση πήρα κι εγώ θάρρος εξαιτίας των χαρισμάτων μου, αλλά ταπεινώθηκα κάτω απ' το Σταυρό. Ο Καλός Βοσκός ήρθε και με βρήκε ημιθανή στην **άκρη του γκρεμού** και με έσωσε. Ό, τι είμαι, το χρωστώ σ' Αυτόν. Ανήκω σ' Αυτόν, με εξαγόρασε με το **Αίμα Του**.

Στην **Καινή Διαθήκη** κάθε λυτρωμένη ψυχή είναι **νύφη** του Χριστού. Ανήκει σ' Αυτόν. Δεν έχουμε καμιά δουλειά με τον Κόσμο. Υπάρχει όμως περίπτωση, και η Εκκλησία, όπως η Ιερουσαλήμ, να **θαρρευτεί** και να ερωτοτροπεί με τον Κόσμο και να χάσει τη σύνδεσή της με τον Κύριο.

Αυτό είχε συμβεί με την **Εκκλησία** της **Λαοδικείας**. Έλεγε: «Είμαι πλούσια, δεν έχω ανάγκη από τίποτα.» Σ' αυτήν ο Ίδιος ο Κύριος της δείχνει την τραγική της κατάσταση: «Έτσι όπως είσαι **χλιαρή**, θα σε ξεράσω από το στόμα Μου. Εγώ όσους αγαπώ ελέγχω. **Μετανόησε!**»

Αν συμβαίνει κάτι παρόμοιο και με σένα, **αγαπητή ψυχή**, αυτή τη στιγμή άνοιξε την καρδιά σου στο Λυτρωτή σου και εξομολόγησού. Υπόσχεται να δειπνήσει μαζί σου και να σε αποκαταστήσει πλήρως.

Κύριε,

Όταν σκέφτομαι ότι από ανεκδιήγητη αγάπη **παρέδωσες θεληματικά τον Εαυτό Σου να Σε καρφώσουν στο Σταυρό** για να με σώσεις, συγκλονίζομαι. Είναι δυνατό; Μη γένοιτο να γυρίσω πίσω στον Κόσμο, στο δικό μου ξέρασμα, και να Σε λυπώ με την ανυπακοή μου. Ζητώ περίσσεια χάρη.

**Πώς είναι δυνατό ποτέ, μια τέτοια αγάπη θαυμαστή,
να παύσω να δοξολογώ και να μην ψάλλω δι' αυτήν;
Θεία αγάπη, Ιησού, που πέθανες επί Σταυρού.
Αιώνια Σ' ευχαριστώ, που μ' άνοιξες τον Ουρανό!**

Ο **προφήτης Ιεζεκιήλ**, πέρασε από τρομερές κακουχίες για να δώσει τα μηνύματα του Θεού στους αιχμαλώτους. Έπρεπε να πλαγιάσει για 390 μέρες στην αριστερή πλευρά, κι άλλες 40 μέρες στη δεξιά πλευρά. Να τρώει ορισμένα φαγητά, κι αυτά με το ζύγι. Η γυναίκα του θα πέθαινε και δεν έπρεπε να κλάψει. Όλα αυτά κι άλλα είχαν **συμβολικές σημασίες** για τη διαπαιδαγώγηση των αιχμαλώτων στη Βαβυλώνα. Ο Κύριος ήθελε να τους δείξει ότι όλες οι **συμφορές** τους ήταν εξαιτίας των ανομιών τους.

Πολλά προσωπικά μαθήματα παίρνουμε διαβάζοντας το βιβλίο του **Ιεζεκιήλ**. Μας μιλάει για την **προσωπική ευθύνη** του καθενός μας στη σχέση του με το Θεό.

Όταν π.χ. βεβαιώνει ο Θεός τον **δίκαιο** ότι θα ζήσει, κι αυτός **πάρει θάρρος** και πράξει αδικία, η δικαιοσύνη του δε θα μνημονευθεί. Θα πεθάνει για την αδικία που έκανε.

Μιλάει για το **είδωλο της ζηλοτυπίας**, που παροξύνει το Θεό και που συμβολίζει τον **εγωισμό** του ανθρώπου. Το ίδιο και για την **υπερηφάνεια**.

Μιλάει εναντίον των **ποιμένων**, που, αντί να βόσκουν το ποίμνιο, βόσκουν τους εαυτούς τους.

Απ' την άλλη βλέπουμε και μια ομάδα αιχμαλώτων να είναι **συντριμμένοι** και να **στενάζουν** για όλα τα κακά. Ο Θεός αναλαμβάνει την υπεράσπισή τους για να μη χαθούν με τους υπόλοιπους, τους αποστάτες.

Ο προφήτης τέλος είχε να δώσει και **μηνύματα ελπιδοφόρα** αναφορικά με τα σχέδια του Θεού. Ότι θα τους αποκαταστήσει, θα τους δώσει **νέα καρδιά** και **νέο πνεύμα** καθώς θα αναγνωρίσουν την αποστασία τους και θα **μετανοήσουν**. Ότι θα επιστρέψουν στην πατρίδα τους μετά τα 70 χρόνια της αιχμαλωσίας.

Προμηνύει ακόμα τον ερχομό του **Βοσκού**, του **Χριστού**, που προσωπικά θα αναλάβει ο ίδιος να βοσκήσει τα πρόβατα.

Τέλος δείχνει την περίφημη πεδιάδα με τα **ξερά κόκαλα και αναγγέλλει** την απόφαση του Θεού ότι αυτά τα ξερά κόκαλα, που συμβολίζουν όλο το λαό Ισραήλ, θα **αναζήσουν**.

Τι μεγαλεία κάνει ο Θεός! Τι θαυμαστούς **Ήρωες Πίστεως** έχει για να κάνουν τα θελήματά Του!

Ας πάρουμε θάρρος γιατί κι εμείς μπορούμε να γίνουμε **Ήρωες** και **Ηρωίδες Πίστεως**, με τη χάρη του Θεού.

Να γίνουμε **φύλακες**, σαν τον Ιεζεκιήλ, όπου μας έχει τοποθετήσει και να υπηρετούμε με αγάπη το Λυτρωτή μας.

Ο Προφήτης Ηλίας, Ήρωας Πίστεως

Πολύ περιληπτικά ας δούμε τα κύρια χαρακτηριστικά κι άλλων **προφητών του Θεού**. Το παράδειγμά τους μας βοηθάει αφάνταστα.

Ο λόγος του Θεού μιλώντας στους πιστούς για την **αξία της αποτελεσματικής προσευχής** αναφέρει ως παράδειγμα τον **προφήτη Ηλία**. Διαβάζουμε: «*Ο **Ηλίας** ήταν άνθρωπος ομοιοπαθής με μας, και **προσευχήθηκε** ένθερμα για να μη βρέξει και δεν έβρεξε επάνω στη γη [για] τρία χρόνια και έξι μήνες· και πάλι προσευχήθηκε, και ο ουρανός έδωσε βροχή, και η γη βλάστησε τον καρπό της.*» (Ιακ.5:16-18)

Αγαπητέ αναγνώστη, αξίζει να διαβάσεις όλες τις περιπετειώδεις εμπειρίες του Ηλία. **(1Βασ. 17κεφ. και συνέχεια.)**

Θα έχεις την ευκαιρία να δεις, με κομμένη την ανάσα, τι θαύματα έκανε ο Θεός μέσω του δούλου Του σε καιρούς πολύ σκοτεινούς. Θα δεις πώς τον έτρεφαν οι **κόρακες** στον καιρό της πείνας. Μετά, τον έτρεφε μια **φτωχή χήρα**. Αργότερα

πώς έφερε **αναζωπύρωση** στο λαό του Θεού, που είχε πνευματική πτώση. Πώς ζήτησε απ' το Θεό και έπεσε **φωτιά** απ' τον ουρανό και κατέφαγε το ολοκαύτωμα και πώς εξόντωσε τους προφήτες του Βάαλ.

Ακόμα πώς **προσευχήθηκε** και οι ουρανοί άνοιξαν και έστειλε ο Θεός πολλή βροχή.

Θα διαπιστώσεις όμως επίσης ότι ο Ηλίας δεν ήταν υπεράνθρωπος. Ήταν σαν κι εμάς αδύναμος και φοβισάρης. Κάποια φορά απογοητεύτηκε τόσο πολύ που

ζήτησε από το Θεό να τον πάρει. Όμως δεν έμεινε στην πτώση. Βλέπουμε τέλος πώς ο Θεός τον ενθάρρυνε και τον πήρε κοντά Του με **πύρινο αμάξι**.

Ακούγονται όλα σα θρίλερ, σα φαντασίες κι όμως είναι αληθινά. Ίσως αναρωτηθείς; Γίνονται τέτοια σήμερα; Ο Θεός και σήμερα είναι ο Ίδιος και κάνει καθημερινά θαύματα ανάλογα με την περίσταση.

Τους Έτρεφε με Ψάρια

Ο σύζυγός μου διηγείτο πώς στην **Κατοχή** ένας **πελαργός** έτρεφε μια φτωχή οικογένεια. Η φωλιά του ήταν ψηλά στη σκεπή του σπιτιού. Καθώς έφερνε στα μικρά του ψάρια απ' τη θάλασσα αυτά σπαρταρούσαν και μερικά έπεφταν κάτω. Έτσι η οικογένεια τα μάζευε και είχαν φαγητό να φάνε. Είναι τίποτα αδύνατο στο Θεό; Μην ξεχνάμε όμως την προϋπόθεση: Την **ΠΙΣΤΗ**. «Όλα είναι δυνατά σ' αυτόν που **πιστεύει**».

Τους έριχνε βερίκοκα σαν το μάννα

Μεταφέρω ένα απόσπασμα από «**Τα Απομνημονεύματα**» του **Γεωργίου Προυσαέα**, του πεθερού μου, κατά το **διάστημα της τραγικής εξορίας** του στο δρόμο προς τη Μαλάτια το 1921.

«Όλοι οι εξόριστοι θα πέθαιναν κυρίως από την πείνα σε εκείνο το βουνό όπου ήταν τέλεια απομονωμένοι αν δε μεριμνούσε ο Θεός... Και όπως διακηρύττει ο Ιησούς

Χριστός: «Ο άνθρωπος δε ζει μόνο με ψωμί, αλλά με κάθε λόγο του Θεού» (Λουκ.4:4) Το μόνο που υπήρχε στον έρημο αυτό τόπο ήταν ένα σωρό βερικοκίες όπου κάτω από τις πυκνές φυλλωσιές τους οι εξόριστοι ξάπλωναν τη νύχτα για να κοιμηθούν και να προφυλάξουν τα γυμνά τους κορμιά από το αγιάζι. Παρόλο όμως που ήταν κατάφορτες από φρούτα οι πεινασμένοι δεν άπλωναν το χέρι να κόψουν ούτε ένα, γιατί υπήρχε αυστηρή διαταγή: «Απαγορεύεται οι εξόριστοι να κόβουν τα φρούτα».

Στο Θεό όμως δεν υπάρχουν ανθρώπινοι περιορισμοί. Κάθε βράδυ έστελνε ένα **αεράκι** και τα ώριμα βερικόκα έπεφταν πάνω στους πεινασμένους. Μέσα στη νύχτα οι εξόριστοι τα μάζευαν και με μεγάλη ευχαρίστηση έτρωγαν το «**μάννα**» όπως και οι Εβραίοι στην έρημο.»

Ποικίλα μέσα

Θέλω να μοιρασθώ μαζί σας κι εγώ μια δική μου εμπειρία. Απλώς κάτω από διαφορετικές συνθήκες. Είναι σχεδόν ένα χρόνο που ζω αναγκαστικά αποκλεισμένη στο σπίτι μου για διάφορους λόγους. Κι όμως, όλο αυτό το διάστημα ο Ουράνιός μου Πατέρας με έχει φροντίσει κατά πάντα και δεν έχω στερηθεί την καθημερινή μου τροφή. Έχει καλύψει όλες μου τις ανάγκες. Τον ευχαριστώ και Τον δοξάζω με όλη μου την καρδιά. Η χαρά μου όμως δεν είναι απλώς γιατί με φροντίζει, αλλά γιατί με μαθαίνει βαθύτερα να Τον εμπιστεύομαι και να χαίρομαι για εκείνα που αφορούν τη Δικαιοσύνη και την Ουράνια Βασιλεία Του. Μη γένοιτο να ελπίζω στο Χριστό απλώς για τις γήινες ανάγκες. Τότε θα είμαι μια ανάξια χριστιανή. Αλλά διηγήθηκα την εμπειρία μου για να ομολογήσω ότι και **σήμερα ο Θεός είναι ο ίδιος** και έχει την **ίδια φροντίδα** για τα παιδιά Του. Τότε είχε

τους **κόρακες**, τη **φτωχή χήρα** να φροντίσει το δούλο Του τον **Ηλία**. Τον **πελαργό** στη φτωχή οικογένεια. Το **αεράκι** Του στους εξόριστους. Σε μένα αγαπητά πρόσωπα. Τα μέσα Του είναι ανεξάντλητα.

Μαθήματα. Πολλά είναι τα μαθήματα που μαθαίνουμε κι από τη ζωή του **προφήτη Ηλία**.

Πρώτα, ότι η **προσευχή** του αληθινού πιστού που **υπακούει** τον Κύριο, έχει **μεγάλη αξία** στα αποτελέσματά της. Ας μην αποκάμνουμε λοιπόν να **προσευχόμαστε**, όσο ανόρεχτοι κι αν νιώθουμε.

Το ίδιο και η **παιδική υπακοή και εξάρτηση από το Θεό** ας είναι στόχος μας, γιατί παίζει μεγάλο ρόλο στην **πνευματική καρποφορία**.

Ο **ζήλος για το θέλημα του Θεού** κάνει μεγαλεία.

Το **αγωνιστικό πνεύμα ενάντια στο Σατανά** στο **Όνομα του Χριστού** κατατροπώνει τις Σατανικές δυνάμεις στη ζωή μας και στην εκκλησία. Ποτέ μην το σταματάμε.

Τέλος η **υπηρεσία** μας ας συνεχίζεται ακούραστα προς όλους τους πιστούς, ώστε να **αναζωπυρωθούν** και να μην ζουν μεταξύ δύο φρονημάτων.

Πατέρα Ουράνιε,

Βάζω στην καρδιά μου όλα αυτά τα πολύτιμα **μαθήματα**. Βοήθα με, μέσω του Αγίου Πνεύματος να τα βιώνω προς δόξα Σου. Σε υπερευχαριστώ γιατί Εσύ, που έκανες τον **Ηλία** έναν **Ήρωα Πίστεως**, μπορείς να κάνεις κι εμένα κι όλα τα παιδιά Σου, ώστε να είμαστε **φώς** στον κόσμο και **νικητές διά πίστεως προς δόξα Σου**.

Στο Όνομα του Χριστού.

Ο Προφήτης Ελισσαιέ, Ήρωας Πίστewς

Το πώς ο **Ελισσαιέ** έγινε προφήτης Θεού είναι πρωτόγνωρο. Μαθαίνουμε ότι **υπηρετούσε τον προφήτη Ηλία** για μερικά χρόνια. Τι έκανε; Του **έριχνε νερό** στα χέρια του. Αυτό ήταν το **Βιβλικό του Σχολείο**. Αμφιβάλλω αν θα γράφονταν μαθητές σήμερα σε ένα τέτοιο **βιβλικό σχολείο...**

Πάντως και 10 παιδιά να είχα, θα συμβούλευα και τα 10 να γραφτούν σ' αυτό το Φροντιστήριο, αν ήθελαν να διαπρέψουν ως οι καλύτεροι ιατροί, φιλόανθρωποι, χημικοί, θεολόγοι, ψυχολόγοι. Γιατί ένας τέτοιος έγινε ο **Ελισσαιέ**.

Την ημέρα που ο Θεός θα έπαιρνε τον **προφήτη Ηλία** στον ουρανό με ανεμοστρόβιλο, ο **Ελισσαιέ** το κατάλαβε και δεν τον άφηγε λεπτό.

Του έλεγε ο Ηλίας: «Στάσου εδώ μέχρι να πάω στη Βαιθήλ». Ο Ελισσαιέ όμως δεν έφευγε από κοντά του.

Αυτό επαναλήφθηκε 3 φορές. Την τρίτη φορά ο Ηλίας τού είπε: «*Ζήτησέ μου τι να σου κάνω, πριν αναληφθώ από σένα*». Και ο Ελισσαιέ τού ζήτησε: «**Διπλάσια μερίδα** από το πνεύμα σου *ας είναι, παρακαλώ, επάνω μου.*» (2Βασ.2:9)

Κι αυτό πραγματοποιήθηκε, γιατί αυτός ήταν ο στόχος του για τη δόξα του Θεού. Έτσι διαδέχθηκε ο **Ελισσαιέ** τον προφήτη Ηλία και έγινε ένας δυναμικός προφήτης Θεού. Το πρώτο του θαύμα ήταν να χτυπήσει τα νερά του Ιορδάνη με τη μηλωτή του Ηλία που έπεσε από πάνω του, και άνοιξαν τα νερά και πέρασε στην αντίπερα όχθη.

Ήταν η **απόδειξη** ότι κι αυτός τώρα ήταν **χρισμένος από το Θεό προφήτης Του**. Γι' αυτό ήρθαν οι γιοι των προφητών και τον προσκύνησαν.

(ανοίγω παρένθεση).

Μερικοί μόνιους τους αυτοαποκαλούνται **προφήτες, ιερείς**. Άγιος όμως δεν είναι αυτός που συστήνει τον εαυτό του, αλλά αυτός που ο Θεός τον συστήνει.

Ακόμα και το **Χριστό**, ο Θεός Πατέρας έπρεπε να **Τον συστήσει** ως τον **Χρισμένο Προφήτη Του**, γι' αυτό, θα θυμάσθε, αμέσως μετά το βάπτισμά Του ακούστηκε φωνή από τον Ουρανό: «**Εσύ είσαι ο Υιός μου ο αγαπητός, σε σένα ευαρεστήθηκα.**» (Λουκ.4:23)

Όσους προσπαθούν να σφετερισθούν τη Βασιλεία του Χριστού, θα τους συνταράξει ο Θεός και θα τους πει: «**Εγώ έχρισα το Βασιλιά μου**». (Ψαλ.2:6)

Αυτό συνέβηκε με τον **Αδωνία**, το γιο του **Δαβίδ**, όταν ανακήρυξε τον εαυτό του βασιλιά. Όταν το έμαθε ο **Δαβίδ** κάλεσε τον **ιερέα** Σαδώκ και τον **προφήτη** Νάθαν και με την εντολή του **έχρισαν** επίσημα **βασιλιά** τον **Σολομώντα**, όπως ο Θεός είχε παραγγείλει. Κατησχυμένος ο Αδωνίας αναγκάστηκε να προσκυνήσει το Σολομώντα.

Μάθημα. Τον τελευταίο λόγο τον έχει πάντα ο Θεός. (κλείνει η παρένθεση)

Πράος, έτοιμος για κάθε έργο αγαθό.

Όπως αξίζει να διαβάζουμε τη ζωή του **προφήτη Ηλία** έτσι αξίζει να διαβάζουμε και του προφήτη **Ελισσαιέ**. Είναι γεμάτη με καταπληκτικά γεγονότα και θαύματα. (2Βασιλέων από το 2κεφ. και συνέχεια).

Στο πρόσωπο του **Ελισσαιέ** βλέπουμε έναν άνθρωπο χωρίς **άγχος** και **ταραχή**. Προφανώς γιατί πίστευε με σιγουριά ότι ο Θεός θα δώσει **λύση σε κάθε του πρόβλημα**. Ένα πρωινό, για παράδειγμα, ο υπηρέτης του Ελισσαιέ τρόμαξε. Ήταν περικυκλωμένοι από εχθρικό στράτευμα.

Αντίθετα ο **Ελισσαιέ ήρεμος** ζήτησε απ' τον Κύριο να ανοίξει τα μάτια του υπηρέτη του. Και τι να δει; **Πύρινα αμάξια** στο βουνό να έχουν κι αυτά **περικυκλώσει τον Ελισσαιέ**. Και η ιστορία έχει ένα καταπληκτικό τέλος. Αλλά αφήνω στον αναγνώστη να το διαβάσει μόνος του. (2Βασ.6)

Εξάλλου ο σκοπός του βιβλίου αυτού θα έχει εκπληρωθεί, όταν ο κάθε αναγνώστης θα

ενδιαφέρεται ατομικά να **μελετάει το λόγο του Θεού**. Γι' αυτό εξάλλου γράφονται οι παραπομπές. Έτσι ο λόγος του Θεού θα μένει πιο ζωντανά στη μνήμη του.

Εκτός από την **πραότητα** του, ο **Ελισσαιέ** διακρίνεται και από το **ενδιαφέρον** του για τους γύρω συνανθρώπους του. Κατανοούσε τα προβλήματά τους και έκανε ό, τι μπορούσε για να απαλύνει τις θλίψεις τους. Γι' αυτό σ' αυτόν κατέφευγαν πολλοί στις ανάγκες τους. Όπως κι εκείνη η απελπισμένη **φτωχή χήρα**, που δεν είχε να πληρώσει το χρέος του άντρα της και την απειλούσαν να της πάρουν τους δύο γιους της. Τι θαυμαστή λύση τής έδωσε ο Ελισσαιέ! Αξίζει να τη διαβάσετε. (2Βασ.4:1-7)

Επίσης ήταν **άνθρωπος ταπεινός και ευγενικός**. Είχε **αφιερώσει τη ζωή του στο Θεό και στην υπηρεσία των ανθρώπων**. Δεν έδιωχνε κανέναν. Πόσο έμοιαζε με τον Κύριο Ιησού, όπως Τον βλέπουμε στην περίπτωση με τη Χαναanaία, η οποία κατάφερε να πάρει το αίτημά της.

Κύριε Ιησού, Σου αναθέτω κι εγώ όλες τις καινούριες ανάγκες μου, ξέροντας ότι δε θα με διώξεις, αλλά θα δώσεις **λύσεις θαυμαστές**. Σε υπερευχαριστώ!

Η Σουναμίτισσα, Ηρωίδα Πίστews

Καθώς μελετάμε τη ζωή του προφήτη **Ελισσαιέ**, συναντάμε μια θεοφοβούμενη γυναίκα **Σουναμίτισσα**. Κάθε φορά που ο **Ελισσαιέ** περνούσε απ' τα μέρη της, τον φιλοξενούσε στο σπίτι της. Τον ονόμαζε «**άνθρωπο Θεού**». Μάλιστα είχε παρακαλέσει τον άντρα της και του είχαν φτιάξει μια μικρή επιπλωμένη γκαρσονιέρα. Ο Ελισσαιέ ένωθε υποχρεωμένος και ήθελε κάτι να της κάνει. Αυτή όμως δεν

του ζήτησε απολύτως τίποτα. Όταν έμαθε ο Ελισσαιέ ότι δεν έχει παιδί, της υποσχέθηκε ότι θα της δώσει ο Θεός έναν γιο. Και πραγματικά, τον επόμενο χρόνο απέκτησε ένα αγοράκι. Μια μέρα το αγοράκι ένωσε πονοκέφαλο και σε λίγο πέθανε. Η **Σουναμίτισσα** δεν είπε τίποτα σε κανέναν, απλώς έτρεξε στον Ελισσαιέ

στο βουνό Κάρμηλο. Η σκηνή είναι πολύ συγκινητική! Η Σουναμίτισσα πέφτει και πιάνει του προφήτη τα πόδια, και με δάκρυα καυτά ξεσπάει: «*Μήπως ζήτησα γιο από τον κύριό μου; Δεν είπα: Μη με απατάς;*» Του πρόβαλε έτσι ένα πολύ λογικό επιχείρημα. Με άλλα λόγια, ούτε λίγο ούτε πολύ, ζητούσε απ' τον άνθρωπο του Θεού να έρθει και να επαναφέρει το νεκρό παιδί της στη ζωή. Και επέμενε: «*Ζει ο Κύριος, και ζει η ψυχή σου, δεν θα σε αφήσω.*» (2Βασ.4:28)

Η **πίστη** της **Σουναμίτισσας** δοκιμάζεται σε μέγιστο βαθμό. Τελικά ο Ελισσαιέ πάει μαζί της στο σπίτι, ξαπλώνει πάνω στο παιδί δύο φορές. Στο τέλος το παιδί ανοίγει τα μάτια του. Χαρούμενος τη φωνάζει και της το χαρίζει εκ νέου.

Αυτή τη φορά πέφτει ξανά στα πόδια του και τον προσκυνάει.

Η **πίστη** της **Σουναμίτισσας** στο Θεό θριαμβεύει και ω, του θαύματος! κατατάσσεται κι αυτή μεταξύ των **Ηρωίδων γυναικών της Πίστεως**, που «έλαβαν τους νεκρούς τους αναστημένους». (Εβρ.11:35)

Να, πώς μια χωριάτισσα γίνεται **Ηρωίδα Πίστεως**. Το νεκρό παιδί της το παίρνει **πίσω ζωντανό**, γιατί θεωρεί το Θεό, πιστό και δυνατό. Σαν τον Αβραάμ πιστεύει κι αυτή ότι ο Θεός μπορεί να το **αναστήσει απ' τους νεκρούς**.

Συναντάμε και μια άλλη γυναίκα που πήρε το νεκρό παιδί της αναστημένο. Είναι η **χήρα** απ' τα Σαρεπτά, που έτρεφε τον **προφήτη Ηλία** όλο τον καιρό της πείνας. Κι αυτή είχε έναν γιο και διαβάζουμε ότι αρρώστησε τόσο βαριά, που στο τέλος πέθανε. Ο Ηλίας βρέθηκε σε δύσκολη θέση όταν η χήρα του είπε: «*Ἦρθες σε μένα για να φέρεις σε ενθύμηση τις ανομίες μου, και να θανατώσεις τον γιο μου;*» (1Βασ.17:18) Ο Ηλίας πήρε το παιδί, ξάπλωσε τρεις φορές πάνω του και προσευχήθηκε: «*Κύριε, Θεέ μου, ας επανέλθει, παρακαλώ, στο παιδάκι αυτό, η ψυχή μέσα του. Και ο Κύριος εισάκουσε τη φωνή τού Ηλία.*» Η χαρά της χήρας δεν περιγραφόταν. Τώρα ήταν σίγουρη ότι ο **Ηλίας** ήταν **άνθρωπος του Θεού**.

Αγαπητοί, πιστεύουμε ότι ο Θεός έχει αναστήσει κι εμάς πνευματικά μαζί με τον Χριστό ενώ ήμασταν νεκροί εξαιτίας των αμαρτιών μας. Το λέει ο λόγος Του: (Εφ. 2:6). Και δεν τελειώνει εδώ: Μια μέρα θα γίνει **Ανάσταση Νεκρών!** Θα ντυθούμε **δοξασμένα σώματα** όπως είναι το σώμα του Χριστού μετά την **Ανάστασή Του**.(1Κορινθ.15:51-54). (1Θεσ.4:14-17)

Τώρα, όσο ζούμε, καλούμαστε να μένουμε ενωμένοι με τον **Αναστημένο Ιησού** τηρώντας τις εντολές Του. Το Άγιο Πνεύμα θα διοχετεύει μέσα μας **δυνάμεις ανάστασης** Χριστού για να είμαστε κι εμείς νικητές στους πειρασμούς.

Διαταγή να Ξαναχτιστεί ο Ναός του Θεού

Σε προηγούμενες μας μελέτες έχουμε διαπιστώσει περίτρανα ότι, πίσω από τα παρασκήνια των ιστορικών γεγονότων, ο Θεός είναι ο Μεγάλος αόρατος **Παρών** για να πραγματοποιεί τα δικά Του σχέδια.

Τη νύχτα που η **Βαβυλωνιακή Αυτοκρατορία** έπεσε και άρχισε η **Μηδοπερσική Αυτοκρατορία** με βασιλιά τον **Κύρο**, το 539 π. Χ., είχαν συμπληρωθεί **τα 70 χρόνια αιχμαλωσίας** του Ισραήλ στη Βαβυλώνα. Είχε έρθει η σχεδιασμένη ώρα που η προφητεία του **Ιερεμία** θα εκπληρωνόταν: «Έτσι λέει ο Κύριος, ότι: Αφού συμπληρωθούν **70 χρόνια** στη Βαβυλώνα, θα σας επισκεφθώ, και θα εκτελέσω σε σας τον αγαθό μου λόγο, να σας **επαναφέρω** σε τούτο τον τόπο.» (Ιερ.29:10)

Αυτό είχε αποκαλυφθεί και στον **προφήτη Δανιήλ**, ο οποίος ήταν αυτόπτης μάρτυρας των γεγονότων. Γι' αυτό συγκλονισμένος ζήτησε το έλεος του Θεού. (Δαν.9)

Έτσι, τον πρώτο κιόλας χρόνο ο βασιλιάς **Κύρος** διατάζει: «Ο Κύριος, ο Θεός τού ουρανού, έδωσε σε μένα όλα τα βασίλεια της γης· κι αυτός με **πρόσταξε** να του **οικοδομήσω έναν οίκο στην Ιερουσαλήμ.**» (Έσδ.1:2)

Είναι αξιοπρόσεκτο ότι πριν καν εμφανιστεί στο προσκήνιο ο βασιλιάς **Κύρος**, ο **Ησαΐας** είχε προφητέψει γι' αυτόν με το όνομά του: «Εγώ είμαι ο Κύριος, που δημιουργήσα τα πάντα... αυτός που λέει στον Κύρο: αυτός (**ο Κύρος**) είναι ο ποιμένας μου, και θα εκπληρώσει όλα τα θελήματά μου· και λέω στην Ιερουσαλήμ: Θα **ξανακτιστείς**· και **στον ναό**: Θα μπουν τα **θεμέλιά σου.**» (Ησ.44)

Ίσως αναρωτηθεί κάποιος: Εγώ τι ρόλο παίζω, εφ' όσον ο Θεός κάνει ό, τι θέλει κι όποτε θέλει; Ποιος μπορεί ν' αντισταθεί στη βουλή Του;

Αυτό θα λέγαμε αν ο Θεός τις πρωτοβουλίες Του τις έπαιρνε αυθαίρετα. Όμως βλέπουμε ότι πάντα λαμβάνει σοβαρά υπόψη Του την **καρδιά** του κάθε ανθρώπου. Αυτό είδαμε στον **Κατακλυσμό**. Θυμήθηκε το **δίκαιο Νώε** όταν αποφάσισε να εξαλείψει τον άνθρωπο από τη γη, επειδή «όλοι οι σκοποί των διαλογισμών της καρδιάς των ανθρώπων ήταν **μόνο κακία**», και μέσω αυτού ξεκίνησε μια **νέα γενιά**.

Για σκεφθείτε, αν δεν υπήρχε ο **δίκαιος Νώε**, σήμερα δε θα υπήρχαμε. Ο Θεός διακηρύττει: «*Θα με ζητήσετε, και θα με βρείτε, όταν με **ζητήσετε με όλη** σας την **καρδιά**.*»

Επίσης, στη **Νινευή** έστειλε μήνυμα μέσω του **προφήτη Ιωνά** ότι σε 40 μέρες θα την καταστρέψει. Όταν όμως ο βασιλιάς και όλοι οι κάτοικοι μετάνιωσαν, ο Θεός τούς λυπήθηκε και ακύρωσε την απόφασή Του.

Στέλνει μήνυμα αγάπης στον άπιστο πριν απολεσθεί: «*Ο **ασεβής** ας εγκαταλείπει τον δρόμο του, και ο **άδικος** ας βουλέσ του· κι ας **επιστρέψει** στον Κύριο, και θα τον **ελεήσει...** θα **συγχωρήσει άφθονα**.*» (Ησ.55:7)

*«Ζω εγώ, λέει ο Κύριος ο Θεός, δεν θέλω τον θάνατο του αμαρτωλού, αλλά να **επιστρέψει ο ασεβής** από τον δρόμο του, και να ζει **επιστρέψτε, επιστρέψτε** από τους πονηρούς σας δρόμους· γιατί να πεθάνετε;» (Ιεζ.33:11)*

(Εδώ ανοίγω μία μεγάλη παρένθεση).

Η **ασέβεια** των ανθρώπων σήμερα έχει φθάσει στο αποκορύφωμα. Προχθές, 1^η Ιουνίου 2014, ένας ευρωβουλευτής - επηρμένος απ' το εωσφορικό πνεύμα - είπε τα εξής: «*Ακόμα και το Θεό τον ίδιο να προτείνουν για Πρόεδρο, δε θα συναινέσει(το κόμμα του)...*».

Θα ήθελα να έλεγα σ' αυτόν τον κύριο ευρωβουλευτή: «*Πώς τολμάς, με τέτοια περιφρόνηση να υποβιβάσεις το*

Πρόσωπο Εκείνο, στα χέρια του Οποίου είναι η ζωή και η πνοή σου; Δεν ξέρεις την εντολή Του: *"Μην πάρεις το όνομα του Κυρίου του Θεού σου μάταια· επειδή, δεν θα αθωώσει ο Κύριος εκείνον που παίρνει μάταια το όνομά του;"* (Εξ.20:7)

Το ότι δε σε κεραυνοβόλησε είναι γιατί **σ' αγαπάει** και θέλει να έρθεις στα συγκαλά σου πριν είναι αργά».

Επίσης θα ήθελα να τον ρωτήσω: «Αν πρότεινε η Βουλή για Πρόεδρο τον **Αντίχριστο**, θα συναινούσε το κόμμα του;»

Η απάντηση προφανώς θα ήταν: «**Ναι**». Επειδή, ή το Θεό θ' αγαπάς ή το Σατανά. Δύο αντίθετους κυρίους δεν μπορείς να αγαπάς. Και ουδέτερος δεν μπορεί να μένεις.

Προσωπικά, βρέθηκα στην πιο δύσκολη ώρα επιλογής μου όταν αντιμετώπισα αυτήν την πραγματικότητα. Ν' ακολουθήσω ή το Χριστό ή το Σατανά. Ή το στενό δρόμο ή το φαρδύ. Ήταν δίκοπο μαχαίρι. Να υποκριθώ δεν ήθελα. Αλλά δεν ήθελα και να είμαι μια κατ' όνομα χριστιανή.

Εύχομαι αυτός ο ευρωβουλευτής και όλοι όσοι διακατέχονται από το ίδιο πιστεύω να έρθουν στα συγκαλά τους και να προσέξουν τι λέει ο Θεός στους ασεβείς:

«Αλλά εσύ, ω άνθρωπε, ποιος είσαι που αντιμιλάς στον Θεό; Μήπως το πλάσμα θα πει σ' αυτόν που το έπλασε: Γιατί με έπλασες έτσι;» (Ρωμ.9:20)

Ο Απ. Παύλος, Ήρωας Πίστewς

Είναι επίκαιρο στο σημείο αυτό να θυμηθούμε τον **απ. Παύλο**, που ήταν πολύ χειρότερος απ' αυτόν τον ευρωβουλευτή. Δεν ήταν μόνο πολέμιος του Χριστού αλλά και των οπαδών Του. Ήταν παρών και σύμφωνος στο λιθοβολισμό του **πρωτομάρτυρα Στέφανου**. Στο δρόμο όμως προς τη **Δαμασκό**, καθώς γεμάτος φανατισμό πήγαινε να συλλάβει τους μαθητές του Χριστού και να

τους σύρει στις φυλακές, ξαφνικά του εμφανίστηκε ο Χριστός και του έκανε μια ερώτηση: «**Σαούλ, Σαούλ, γιατί με καταδιώκεις;**»(Πραξ.9:4)

Και πρόσθεσε: «**Είναι σκληρό σε σένα να κλωτσάς σε καρφιά.**» Πόσο πολλά λένε αυτά τα λόγια του Ιησού Χριστού! Δεν ήρθε με βούρδουλα ο Κύριος να συλλάβει τον φοβερό

τρομοκράτη, που βασάνιζε τους λυτρωμένους Του. Του έδειξε τις πληγές Του, με τις οποίες πλήρωσε τα κρίματά του. Ο Σαούλ έλιωσε μπροστά Του! Όστε ο **Σταυρωμένος Ιησούς**, που Τον κατεδίωκε και Τον μισούσε, ήταν ο **αληθινός Μεσσίας!** Συντριμμένος, τα μόνα λόγια που μπορούσε να αρθρώσει ήταν: «**Κύριε, τι θέλεις να κάνω;**»

Έτσι, ο αρνητής του Χριστού, έγινε ο **θερμότερος οπαδός** Του. Έγινε ο **Απόστολος των Εθνών**. Όταν διαβάζει κανείς τα όσα υπέφερε υπέρ της Εκκλησίας του Χριστού, μένει έκπληκτος! «**Δεν είμαι άξιος να ονομάζομαι Απόστολος**» έλεγε, «**γιατί κατεδίωξα την Εκκλησία του Χριστού**».

Αγαπητέ αναγνώστη, αν θέλεις να δεις πώς ζούσε ο Χριστός, διάβασε τη ζωή του απ. Παύλου. «**Μιμητές μου γίνεστε όπως κι εγώ του Χριστού**», παρακαλούσε ταπεινά τους πιστούς. Μην κοιτάς αυτούς που αυτοαποκαλούνται σήμερα «αντιπρόσωποι» του Χριστού. Θα σκανδαλιστείς όπως κι εγώ είχα σκανδαλιστεί. Ευτυχώς που κάποια ώρα άρχισα να ψάχνω την **αλήθεια** στην **Καινή Διαθήκη** και με δίψα άρχισα να τη μελετώ σοβαρά. Τελικά, με τη φώτιση του Αγίου Πνεύματος, κατάλαβα ότι αυτό που έψαχνα

ήταν ένα Πρόσωπο, ήταν ο Σταυρωμένος και Αναστημένος Ιησούς Χριστός, ο Γιος του Θεού.

Η ζωντανή σύνδεση με Αυτόν, μέσω της αληθινής μετάνοιας και πίστης, είναι το μυστικό. Γιατί μέσα στο Χριστό βρίσκεις τα πάντα που χρειάζεσαι: Το σκοπό της ζωής. Αγάπη ανιδιοτελή, δικαιοσύνη αμερόληπτη, ενδιαφέρον και φροντίδα για κάθε είδους ανάγκη, πνευματική, ψυχική και γήινη. Όπως μας βεβαιώνει ο λόγος Του: «Μέσα σ' Αυτόν είστε πλήρης».

Ο απόστολος Παύλος έγινε ένας ανεπανάληπτος Ήρωας της Πίστεως γιατί μετάνιωσε κι ακολούθησε το Χριστό με αληθινή αυταπάρνηση.

«Είμαι σταυρωμένος με το Χριστό» ήταν το μότο του. Άφησε την τελευταία του πνοή με την κραυγή του Ήρωα της Πίστεως: «Τον καλό αγώνα τον αγωνίστηκα, το δρόμο τον τέλειωσα, την πίστη τη

διατήρησα.» «Πάω να είμαι με το Χριστό αιώνια, εκεί που είναι πολύ καλύτερα!»

Παράπονα απέναντι στο Θεό,

Σε όλους εκείνους που τυχόν φιλοξενούν παράπονα απέναντι στο Θεό, εύχομαι να διαβάσουν στο βιβλίο του Ιώβ τα κεφάλαια 38 μέχρι 41. Αξίζει. Θα βουβαθούν!

Ο Ιώβ, αν και άμεμπτος στη σχέση του με το Θεό, μέσα στην πύρινη δοκιμασία του και πιεσμένος απ' την πρόκληση των φίλων

του, είτε κουβέντες που δε δόξαζαν το Θεό. Έπρεπε να **μετανοήσει** γι' αυτές. Για το λόγο αυτό, συγκαταβαίνει ο Θεός και του κάνει **40 ερωτήσεις**. Ξεκινάει ως εξής: «*Ποιος είναι αυτός που σκοτίζει τη βουλή [μου] με ασύνετα λόγια; Ζώσε, τώρα, την οσφύ σου ως άνδρας· επειδή, θα σε ρωτήσω, και φανέρωσέ μου: Πού ήσουν όταν θεμελίωνα τη γη; Πες, αν έχεις σύνεση.*»

Απ' την πρώτη κιόλας ερώτηση ο **Ιώβ** ντροπιασμένος αποστομώθηκε και στο τέλος των ερωτήσεων, συγκλονισμένος, το μόνο που μπορούσε να πει ήταν:

«*Εγώ είμαι τιποτένιος... πρόφερα εκείνο που δεν καταλάβαινα· πράγματα υπερθαύμαστα για μένα, που δεν τα γνώριζα... Άκουγα για σένα... αλλά τώρα σε βλέπει το μάτι μου... γι' αυτό μετανοώ με κόμα και στάχτη.*»

Συμπέρασμα. Όπως εμείς έχουμε πολλές ερωτήσεις που θέλουμε να κάνουμε στο Θεό, έτσι έχει κι Αυτός για μας. Ενδεικτικά ρωτάει: «*Ο γιος τιμάει τον πατέρα, και ο δούλος τον κύριό του· αν, λοιπόν, εγώ είμαι πατέρας, πού είναι η τιμή μου; Και αν εγώ [είμαι] ο κύριος, πού είναι ο φόβος μου;*» (Μαλ.1:6)

«*Γιατί με αποκαλείτε: Κύριε, Κύριε, και δεν κάνετε όσα λέω;*» (Λουκ.6:46).

Σε καθένα που μισεί το Χριστό, τον ρωτάει: «**Γιατί με κυνηγάς;**» Και σε κάθε χριστιανό ρωτάει: «**Μ' αγαπάς περισσότερο τούτων;**»

Αγαπητέ αναγνώστη, εσύ τι θα Του απαντήσεις; Εύχομαι, να γονατίσεις κάτω απ' το Σταυρό Του και να πεις: «**Ναι, Κύριε, Σ' αγαπώ. Τι θέλεις να κάνω;**».

Να γίνεις πιστός και ταπεινός οπαδός Του.

(Εδώ κλείνω την παρένθεση.)

Ο Ζοροβάβελ, ο Έσδρας, ο Νεεμίας, Ήρωες Πίστεως

Επιστρέφουμε στο καυτό θέμα της **ανοικοδόμησης του Ναού**. Ομολογώ ότι το θέμα αυτό με αγγίζει ιδιαίτερα. Συναντώ **Ήρωες «στο πνεύμα ζέοντες»** και μαθαίνω απ' το παράδειγμά τους πώς να συμβάλω κι εγώ με τον ίδιο ζήλο για την **αναζωπύρωση του Έργου του Χριστού**.

Όπως είδαμε, το σύνθημα της επιστροφής του λαού απ' την αιχμαλωσία είχε δοθεί. Ο Θεός έβαλε στο **νου** όχι μόνο

του **βασιλιά Κύρου**, αλλά και των ανδρών που θα είχαν **ηγητικό ρόλο**, ώστε να πραγματοποιήσουν **το σχέδιό Του**. Επίσης προδιέθεσε κι άλλους πολλούς Ιουδαίους, συνολικά περίπου **55.000**, που αυτόβουλα αποφάσισαν να παρατήσουν τα πάντα και να επιστρέψουν στην πατρίδα τους. Γνώριζαν ότι θα συναντούσαν

δυσκολίες. Έπρεπε από τα ερείπια να χτίσουν τα σπίτια τους και, πάνω απ' όλα, το **Ναό του Θεού**. Είχαν έναν ιερό σκοπό στην καρδιά τους: Να **αναζωπυρωθεί το Έργο του Θεού**, που τόσα χρόνια είχε σβήσει εξαιτίας της αποστασίας τους απ' το Θεό. Ο Θεός τούς καλούσε να **επανορθώσουν** το κακό.

Ο **Έσδρας** και ο **Νεεμίας** διηγούνται στα βιβλία τους λεπτομερώς όλες τις εμπειρίες αυτών που έλαβαν μέρος σ' αυτό το πρωτόγνωρο εγχείρημα. Απαιτούσε μεγάλη **γενναιότητα** από μέρους όλων τους. Μαζί τους όμως ήταν ο Θεός. Πολλοί αναδείχθηκαν **άξιοι Ήρωες Πίστεως** στη διάρκεια αυτών των επίπονων χρόνων, όπως ο **Ζοροβάβελ**,

ο Έσδρας, ο Ιησούς ο ιερέας, ο Μαροδοχαίος, ο Νεεμίας κι άλλοι πολλοί ανώνυμοι. Όλοι τους ήταν άνθρωποι με **θάρρος, αγωνιστικό πνεύμα, πίστη, φλόγα, σοφία και ζήλο**, κάτω από πολύ αντίξοες συνθήκες και επιθέσεις από τους γύρω λαούς. Τίποτα δεν τους απασχολούσε παρά μόνο η **ανοικοδόμηση του Ναού**.

Μέσα απ' τις εμπειρίες αυτών μαθαίνουμε πάρα πολλά μαθήματα όσους ζητάμε **αληθινή αναζωπύρωση**.

Πολλοί «πιστοί» σήμερα βρίσκονται σε **πνευματική αιχμαλωσία**. Έχουν δώσει τόπο στην Αμαρτία και το Σατανά, όπως είχε δώσει και ο λαός Ισραήλ. Το Όνομα του Θεού βλασφημείται εξαιτίας της **χλιαρότητας** των πιστών. Δεν είναι εύκολο το έργο της **επιστροφής** τους στην **πρώτη αγάπη του Χριστού** και της **απελευθέρωσής** τους απ' την κατοχή των πονηρών πνευμάτων. Χρειάζεται εντατική **προσευχή και αντίσταση** στις δυνάμεις του Σατανά. Ακόμα χρειάζεται **πλήρης αυταπάρνηση και υπομονή**. Ο Σατανάς έχει κάνει μεγάλη ζημιά στο πνεύμα τους, την ψυχή και το σώμα.

Το **πρώτο πράγμα**, που έκανε ο λαός όταν επέστρεψε από την **αιχμαλωσία**, ήταν να μαζευτούν σε μια ψυχή στην Ιερουσαλήμ και να **οικοδομήσουν το θυσιαστήριο** του Θεού, το οποίο συμβολίζει τη **θυσία του Χριστού**.

Έτσι και ο **πνευματικά αιχμάλωτος** χρειάζεται πρώτα να **αποκαταστήσει τη σχέση του με το Θεό**. Πώς; Να έρθει πάλι στο **Σταυρό** με **εξομολόγηση**, όπου ο Χριστός με το **Αίμα** Του τον συγχωρεί και τον επανασυνδέει με το Θεό.

Δύο χρόνια αργότερα μαζεύτηκε πάλι ο λαός, αυτή τη φορά, για να κάνει τα **εγκαίνια της θεμελίωσης του Ναού**.

Ήταν μια απεριγράπτη ώρα **Αναζωπύρωσης!** Η πιο συγκινητική στιγμή ήταν όταν έβαλαν τα **θεμέλια του Ναού**. Μια ώρα που το Πνεύμα το Θεού ήταν παρόν και η **ευλογία του Θεού έκδηλη**. Διαβάζουμε:

«Όταν οι οικοδόμοι έβαλαν τα **θεμέλια του ναού του Κυρίου**, οι **ιερείς** στάθηκαν ντυμένοι, με **σάλπιγγες**, και οι **Λευίτες...**

με κύμβαλα... και **έψαλλαν** εναλλακτικά υμνώντας και **ευχαριστώντας** τον Κύριο ότι: **Είναι αγαθός, ότι: Το έλεός του μένει στον αιώνα** επάνω στον Ισραήλ. Και ολόκληρος ο λαός **αλάλαξε...**, υμνώντας τον **Κύριο**, για τη **θεμελίωση του οίκου του Κυρίου**. Και πολλοί... γέροντες πια, που είχαν δει τον προηγούμενο οίκο, καθώς θεμελιωνόταν μπροστά στα μάτια τους, **έκλαιγαν** με μεγάλη φωνή: πολλοί μάλιστα αλάλαξαν με

μεγάλη φωνή και με **ευφροσύνη**.» (Εσδ.3:10-13)

Στην **Καινή Διαθήκη** μαθαίνουμε ότι τώρα **ναός Θεού** δεν είναι κάποιο κτήριο, αλλά οι **λυτρωμένες με το Αίμα του Χριστού ψυχές**. Αυτές αποτελούν την **Εκκλησία**. Λέει: «Δεν ξέρετε ότι είστε **ναός του Θεού** και το Πνεύμα του Θεού κατοικεί μέσα σας;» (1Κορ.3:16)

Ο Χριστός είπε: « Όπου δύο ή τρεις είναι μαζεμένοι στο όνομά Μου, εκεί είμαι εγώ ανάμεσά τους.» (Ματθ.18:20)

Η πνευματική οικοδόμηση αυτού του **ναού**, έχει γίνει πάνω στη **ζωντανή Πέτρα**, το Χριστό.

Ο λόγος του Θεού παρομοιάζει τον πιστό με μια **ζωντανή πέτρα** και τον καλεί να **οικοδομείται** επάνω στον **πνευματικό οίκο του Θεού**, για να προσφέρει πνευματικές θυσίες στο Θεό μέσω του Ιησού Χριστού. (1Πετρ.2:5)

Επίσης τον παρομοιάζει με **μέλος του Σώματος** του Χριστού, της Εκκλησίας, και τον καλεί να συμβάλλει στη συνέχιση της **οικοδομής όλων** των άλλων μελών με την άγια ζωή υπηρεσίας, έχοντας ως **Κεφαλή** το Χριστό.

Είναι ασύλληπτο! Δεν πρέπει αυτές τις αλήθειες να τις προσπερνάμε σα γνώση θεωρητική. Είναι συγκλονιστικό να είσαι μια **«ζωντανή πέτρα»** τοποθετημένη πάνω στον πνευματικό Οίκο του Θεού! Να είσαι μέλος του Σώματος του Χριστού! Υπάρχει ανώτερη τιμή απ' αυτή; Πρέπει να ζητάμε το Άγιο Πνεύμα να μας βοηθήσει να συνειδητοποιήσουμε αυτές τις αλήθειες και **ταπεινά** να αναλάβουμε την ευθύνη μας.

Έχοντας λοιπόν τέτοιες υπεύθυνες θέσεις, επιτρέπεται να σπαταλάμε τις ώρες μας με ανούσιες απασχολήσεις; Επιτρέπεται να παίρνουμε ψυχική τόνωση χαζεύοντας μπροστά στο «χαζοκούτι», την τηλεόραση, ενώ συγχρόνως περιμένουμε το Χριστό να ξανάρθει να μας πάρει μαζί Του στον Ουρανό, εκεί που είναι **πολύ καλύτερα**;

Η **ανοικοδόμηση του Ναού** στην Ιερουσαλήμ έγινε σε διάστημα πολλών χρόνων. Μάλιστα, σε κάποια φάση, σταμάτησε στη μέση. Στο μεταξύ οι ηγέτες είχαν χάσει το θάρρος τους. Και ο Θεός, μέσω του **προφήτη Αγγαίου**, πάλι τους καλεί **να σηκωθούν** και να **συνεχίσουν**. Τους λέει:

*«Είναι καιρός σε σας, να κατοικήτε εσείς σε σπίτια με ξύλινες επενδύσεις, ενώ αυτός ο **οίκος** [να είναι] έρημος;»*

Τους φέρνει προ των ευθυνών τους: **«Συλλογιστείτε τούς δρόμους σας.»** Τους θυμίζει πόσο φτωγή και αποτυχημένη είναι η ζωή τους απ' όλες τις πλευρές **«εξαιτίας τού οίκου μου, που είναι έρημος, ενώ εσείς τρέχετε κάθε ένας στο σπίτι του. Γι' αυτό, ο ουρανός απέκλεισε από σας τη δρόσο [του], και η γη απέκλεισε τον καρπό της...»**. (Αγγ. 1:10)

Τελικά ταπεινώθηκαν οι αρχηγοί, υπάκουσαν στο κάλεσμα του Κυρίου και με **νέο θάρρος** που τους έδωσε το Πνεύμα του Θεού ξαναξεκίνησαν την ανοικοδόμηση:

«Να **ενδυναμώνεσαι** τώρα, Ζοροβάβελ, λέει ο Κύριος· και να ενδυναμώνεσαι, Ιησού... και να **ενδυναμώνεσαι**, ολόκληρη λαέ του τόπου, λέει ο Κύριος, και **εργάζεστε**· επειδή, **εγώ [είμαι] μαζί σας ... Δικό μου [είναι] το ασήμι, και δικό μου είναι το χρυσάφι, λέει ο Κύριος των δυνάμεων...** από την ημέρα αυτή και στο εξής... **θα ευλογήσω.**»

**Φρουρέ, φρουρέ, πώς άφησες τη σκοπιά;
Σήκω επάνω κι εργάσου για Μένα,
πριν έρθει η νύχτα βαριά.**

Τι μαθαίνουμε εδώ; Κάθε φορά που χάνουμε την αρχική μας **ζωντανή φλόγα**, τις περισσότερες φορές η αιτία είναι γιατί έχουμε βάλει άλλες **προτεραιότητες**. Αυτό είχε συμβεί στην περίπτωση των αρχηγών. Αλλά ο Θεός τούς **αφύπνισε** και έβαλαν την **ανοικοδόμηση του Ναού** στην **πρώτη** θέση.

Του **Δαβίδ**, παρ' όλες τις ασχολίες του ως βασιλιάς, **ένας** ήταν ο **στόχος** του, να κατοικεί στον **οίκο Κυρίου**. (Ψαλ.27:4)
Ο Κύριος έλεγξε τη Μάρθα γιατί ασχολιόταν και αγωνιούσε για πολλά πράγματα, ενώ ουσιαστικά **ένα** μόνο χρειαζόταν. Οι περισσότερες αρρώστιες σήμερα προέρχονται, κατά κύριο λόγο, από **άγχος** και **στενοχώρια**, λένε οι γιατροί.

Μήνυμα στην Εκκλησία

Το ίδιο μήνυμα στέλνει ο Θεός και στην **Εκκλησία** σήμερα. «**Συλλογισθείτε** τους δρόμους σας». Είναι ανάγκη να κάνουμε ένα «**stop**» και να σκεφθούμε ποια είναι η **κύρια αιτία** της πνευματικής καχεξίας.

Στην **Εκκλησία στις Σάρδεις** ο Κύριος στέλνει ένα επείγον μήνυμα: «**Θυμήσου πώς παρέλαβες, πώς άκουσες και φύλαγέ τα και μετανόησε.**» (Αποκ.3:3)

Κάποτε δύο καλοί φίλοι είχαν πολύ καιρό να συναντηθούν

και να κάνουν παρέα. Ο ένας προσπαθούσε, αλλά ο άλλος κάθε φορά ήταν πνιγμένος στη δουλειά. Μια μέρα τον πήραν τηλέφωνο ότι ο φίλος του είχε ένα τραγικό δυστύχημα. Τα

παράτησε όλα και έτρεξε να του συμπαρασταθεί. Όταν έφθασε στο σημείο του τρακαρίσματος, ... είδε το φίλο του να τον περιμένει μπροστά σ' ένα νεκροταφείο! Και του είπε: «Όλοι αυτοί, που είναι μέσα εδώ στους τάφους, κανένας δεν τέλειωσε τις δουλειές του...» Ο πολυάσχολος φίλος σοκαρισμένος πήρε το μάθημά του.

Ο λόγος του Θεού μάς προτρέπει: «**Ζητάτε πρώτα τη Βασιλεία του Θεού... και όλα τα άλλα θα σας προστεθούν.**» Πόσο το πιστεύουμε αυτό;

Μην ξεχνάμε ότι στο τρίτο χωράφι τα **αγκάθια** έπνιξαν τον καρπό. Οι **μέριμνες** της ζωής, η **απάτη του πλούτου** και οι **επιθυμίες** της ζωής. Πόσο σοβαρό! (Ματθ.13:7)

Γνώση του λόγου του Θεού

Επανερχόμαστε στους αιχμαλώτους που είχαν επιστρέψει για να ανοικοδομήσουν το **Ναό**. Είχαν ανάγκη συγχρόνως να γνωρίζουν καλά το **λόγο του Θεού**. Αυτή τη δουλειά την έκανε ο **Έσδρας**, ο έμπειρος γραμματέας στο **νόμο του Μωυσή**. Έτσι μαζεύτηκαν άντρες και γυναίκες και τους διάβασε απ' το **λόγο του Θεού** απ' την αυγή μέχρι το μεσημέρι. Είναι μια πολύ συγκινητική σκηνή:

«Ο Έσδρας άνοιξε το βιβλίο μπροστά σε όλο του λαό... κι **όταν το άνοιξε**, ολόκληρος ο λαός **σηκώθηκε**. Και ο Έσδρας ευλόγησε τον Κύριο, τον μεγάλο Θεό. Και ολόκληρος ο λαός αποκρίθηκε: *Αμήν, Αμήν, **υψώνοντας τα χέρια τους*** και αφού έσκυψαν, προσκύνησαν τον Κύριο με τα πρόσωπα στη γη.»

Δεν μπορεί να υπάρχει ευόδωση στην **αναζωπύρωση** χωρίς την εφαρμογή του **γραπτού λόγου του Θεού**. Διαβάζουμε:

«Αυτό το **βιβλίο τού νόμου** δεν θα απομακρυνθεί από το στόμα σου, αλλά σ' αυτό **θα μελετάς ημέρα και νύχτα**, για να προσέχεις να κάνεις σύμφωνα με όλα όσα είναι γραμμένα μέσα σ' αυτό· επειδή, τότε θα **ευοδώσεις στον δρόμο σου**, και τότε θα φέρεσαι με σύνεση.» (Ιησ.1:8)

Μαζί με τον Έσδρα ήταν κι άλλοι έμπειροι ερμηνευτές και εξηγούσαν στο λαό το νόμο του Θεού **ευδιάκριτα** για να **εννοήσουν** την πρακτική σημασία όσων άκουγαν. Η χαρά των πιστών ήταν απεριγράπτη γιατί «**εννόησαν** τα λόγια που τους φανέρωσαν.»

Εκκλησία, χωρίς εφαρμογή **σωστής διδασκαλίας** και **ερμηνείας** των Γραφών, δε μπορεί να διατηρηθεί **ζωντανή**.

Σήμερα, 8 Ιουνίου 2014, τυχαίνει να είναι η γιορτή της **Πεντηκοστής**. Ημέρα της **Γέννησης της Εκκλησίας** του Χριστού. Με το κήρυγμα του απ. Πέτρου 3000 ψυχές μετάνιωσαν, βαπτίστηκαν και πίστεψαν στο Χριστό.

Στην **πρώτη αποστολική Εκκλησία** διακρίνει κανείς την **ιδανική Εκκλησία**. Τη **ζωντανή φλόγα** του Αγίου Πνεύματος στις καρδιές αυτών που πίστεψαν.

Ποιο ήταν το μυστικό; Καθημερινά έμεναν στη **διδασκαλία των Αποστόλων** του Χριστού και στην **προσευχή**. Είχαν μια ανυπόκριτη αμοιβαία αγάπη και σεβασμό ο ένας προς τον άλλο. Μοιράζονταν ό, τι είχαν μεταξύ τους. Η **παρουσία του Αναστημένου Χριστού** ήταν **ζωντανή** ανάμεσά τους γιατί το κακό «**Εγώ**» όλων, **ηγετών και απλών πιστών** απουσίαζε. Ήταν στο Σταυρό. Ο Σατανάς δεν εύρισκε τόπο να εισχωρήσει. Το **Άγιο Πνεύμα** εργαζόταν δυναμικά, ψυχές σώζονταν και ο Κύριος τις πρόσθετε στην Εκκλησία.

Σε όλη την **αποστολική περίοδο οι Εκκλησίες του Χριστού** έδιναν σκληρές μάχες για να διατηρηθούν σε **αγιότητα**.

Ο απ. Παύλος στις επιστολές του γράφει πώς να πορεύεται αξίως ο κάθε πιστός και η Εκκλησία του Χριστού ως Σώμα. Είναι διάχυτη η αίσθηση της ανάγκης του **πνευματικού αγώνα**. Δε χωράει παθητικότητα, χλιαρότητα, Αμαρτία σε όποια μορφή, ούτε και λαθεμένα διδασκαλία. Προτρέπει να γεμίζουν με το Πνεύμα, να μιλάνε μεταξύ τους με ψαλμούς και ύμνους και πνευματικές ψαλμωδίες και να τραγουδάνε με την καρδιά τους. Να είναι γεμάτοι από ευχαριστία στο Θεό για όλα, στο Όνομα του Ιησού Χριστού. Το κύριο θέμα του κηρύγματος στρεφόταν γύρω απ' την **Αγάπη** του Θεού, τα **Πάθη**, την **Ανάσταση του Χριστού** και την **άγια ζωή**.

Οι **Επιστολές του Χριστού στο βιβλίο της Αποκάλυψης** φανερώνουν την εικόνα της κάθε μίας απ' τις 7 Εκκλησίες. Μας είναι φοβερά χρήσιμες για να διατηρούμε τη **φλόγα** της **αναζωπύρωσης ζωντανή** ως Εκκλησία και ως άτομα.

Ο σύζυγός μου έλεγε ότι η **Εκκλησία** σήμερα, που ομολογεί το Χριστό, ούτε καν συγκρίνεται με την Εκκλησία στην αρχική της μορφή. Μερικοί αυτοαποκαλούνται συνεχιστές

της Εκκλησίας εκείνης της περιόδου, αλλά χωρίς την ουσία. Χωρίς την **ζωντανή παρουσία** του **σταυρωμένου** και **αναστημένου** Χριστού μέσα τους και ανάμεσά τους. Η ανθρώπινη προσπάθεια καταλήγει σε **απομίμηση**. Η Εκκλησία του Χριστού - όχι το κτίριο και ο άμβωνας - οι **λυτρωμένες ψυχές** με το Αίμα του Χριστού, αποτελούν ένα πνευματικό **ορμητήριο**. Μαζεύονται όπου μπορούν στο όνομα του Χριστού για να **λατρεύουν** το Θεό, να **ανεφοδιάζονται** πνευματικά και να **ξεχύνονται** έξω για να **εξαγγέλλουν το μήνυμα του Ευαγγελίου** και να υπηρετούν τις ανάγκες των ανθρώπων.

Το Άγιο Πνεύμα **γεμίζει** μόνο τις ψυχές εκείνες που ζουν με αληθινή **αυταπάρνηση** και ακολουθούν τη σωστή **διδασκαλία των Αποστόλων**. Κάνει θαύματα και μεγαλεία μόνο μέσω αυτών που εξαρτώνται από την **Κεφαλή**, το **Χριστό** αυτών που **υπακούνε στις εντολές Του** και **Τον περιμένουν** να **ξανάρθει**. Αλλιώς εξαπατώνται.

Αν θέλεις, **αγαπητέ αναγνώστη**, η **φλόγα της πίστεώς** σου να καίει ζωντανά στην καρδιά σου κάθε στιγμή, πρέπει να διαθέτεις **ώρα πνευματικής περισυλλογής και κάθαρσης**, ώστε να σε **εμπνέει** το Άγιο Πνεύμα.

*** (Βλέπε **ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ: «Καθημερινή Κάθαρση»**, του Κ. Μεταλληνού, στο τέλος του βιβλίου.)

Τι έκανε ο Έσδρας στην πτώση του λαού;

Όταν αργότερα ο λαός έσμιξε πάλι με τους λαούς τριγύρω και έχασε την πνευματική ικμάδα του, ο Έσδρας πένθησε, έκλαψε, νήστεψε και προσευχήθηκε. Και ο Θεός του έδειξε πώς να **καθαρισθεί** ο λαός απ' τη **μόλυνση** της ειδωλολατρίας. Ο Έσδρας δε σκέφτηκε ο χρόνος θα σβήσει όλα τα κακά, όπως κάνουν μερικοί. Χωρίς **μετάνοια** τίποτα δε σβήνει. «Ο Θεός ανακαλεί τα περασμένα». (Εκκλ.3:15)

Ο Πνευματικός αγώνας

Σε μια φάση του έργου της επισκευής των **τειχών**, όταν έμαθαν ότι ο εχθρός ετοιμαζόταν να επιτεθεί, ο **Νεεμίας** μαζί με τους εργάτες, με το ένα χέρι κρατούσαν το όπλο και με το άλλο έχτιζαν.

Τι **παραστατική εικόνα** του πνευματικού αγώνα!

Ένα απ' τα κύρια μηνύματα που ο Κύριος έδινε στους μαθητές Του ήταν:

«**Αγρυπνείτε, προσέχετε και προσεύχεστε.**»

«**Αναζωπύρωση χωρίς αντίσταση** στο Σατανά δεν μπορεί να υπάρχει», έλεγε ο σύζυγός μου.

Να πώς γίνεσαι Ήρωας Πίστεως!

Τρεις Επιστροφές απ' την Εξορία

Ζοροβάβελ

Ξαναχτίζεται ο Ναός (535- 515π.Χ.)

Έσδρας

Αναμόρφωση του λαού (458-456π.Χ)

Νεεμίας

Ξαναχτίζονται τα τείχη (444-432π.Χ)

Ο Βασιλιάς Εζεκίας, Ήρωας Πίστεως

Στον κατάλογο των **Ηρώων πίστεως**, συναντάμε και μερικούς που **διά πίστεως** «*δυναμώθηκαν από ασθένεια*». (Εβρ.11:34) Δηλαδή **θεραπεύτηκαν**.

Ένας απ' αυτούς είναι ο **βασιλιάς Εζεκίας**. Η **Αγία Γραφή** διηγείται λεπτομερώς την εμπειρία του.

Όταν ήταν 35 χρόνων ξαφνικά **αρρώστησε**, δε μας λέει από ποια αιτία. Απλώς μαθαίνουμε ότι ήρθε ο προφήτης **Ησαΐας** στο παλάτι και του ανήγγειλε, ορθά κοφτά, την απόφαση του Θεού ότι θα **πεθάνει**, γι' αυτό και να τακτοποιήσει τα ζητήματα του σπιτιού του.

Η **ενεργοποίηση της πίστης του Εζεκία** ήταν άμεση. Πώς; Στρέφεται προς το Θεό και **προσεύχεται** κλαίγοντας γοερά:

*«Παρακαλώ, Κύριε, θυμήσου τώρα, πώς **περπάτησα** μπροστά σου με **αλήθεια**, και με **τέλεια καρδιά**, και **έπραξα** μπροστά σου **το αρεστό**.»* (2Βασ.20:3)

Δεν είχε προλάβει ακόμα καλά-καλά να βγει έξω απ' την αυλή του παλατιού ο προφήτης Ησαΐας, και ο Θεός τον καλεί να επιστρέψει στο βασιλιά και να του πει:

*«**Άκουσα** την **προσευχή σου**, **είδα** τα **δάκρυά σου**. *δες, εγώ θα σε **γιατρέψω**· την τρίτη ημέρα θα ανέβεις στον οίκο του Κυρίου· και θα προσθέσω στις ημέρες σου 15 χρόνια.*»*

Με εντολή του Κυρίου έβαλαν μια παλάθη από σύκα πάνω στην πληγή σαν έμπλαστρο και ω, του θαύματος! ο **Εζεκίας** **θεραπεύτηκε**.

Πόσο είχε συγκλονιστεί ο Εζεκίας απ' αυτήν την απρόσμενη απόφαση του Θεού! Και είναι να μη συγκλονίζεσαι; Βασανιστικές σκέψεις είχαν φουντώσει μέσα του: Τόσο νέος να φύγω απ' τη ζωή!

«Στο μεσημέρι των ημερών μου, θα πάω στις πύλες του τάφου... δε θα ξαναδώ άνθρωπο μαζί με τους κατοίκους του κόσμου...». (Ησ.38:10-11)

Ο σύζυγός μου διηγείται την ιστορία ενός ανθρώπου, που με κάποιο τρόπο ειδοποιήθηκε ότι 7 μέρες είχε να ζήσει. Και μέσα σ' αυτές τις 7 μέρες, τι ανακατατάξεις έκανε, τι πράγματα πέταξε, πόσα άλλα διόρθωσε, δεν περιγράφεται.

Και συνεχίζει ο σύζυγός μου: «Αν πιστεύαμε ότι πραγματικά ο Κύριος θα μπορούσε να έρθει **σήμερα**, μιας και υπάρχει το ενδεχόμενο, πόσο διαφορετικά θα ζούσαμε ως πιστοί! Πόσο διαφορετικές θα ήταν οι επιλογές μας! Και πόσο διαφορετική θα ήταν η πνευματική μας ζωή!»

Έτσι και ο βασιλιάς Εζεκίας στο κρεβάτι της αρρώστιας άφησε όλες τις απασχολήσεις του κατά μέρος και ξέσπασε μέσα στον πόνο του: *«Καταθλίβομαι, **Κύριε, ανακούφισέ με... Εσύ βέβαια με θεραπεύεις, και με αναζωοποιείς...** για αγάπη της ψυχής μου τη λύτρωσες από το λάκκο της φθοράς, επειδή έριξες πίσω απ' τα νώτα μου **όλες μου τις αμαρτίες...** Ο Κύριος ήρθε να με σώσει, γι αυτό θα ψάλλουμε το τραγούδι μου... όλες τις μέρες της ζωής μας στον **οίκο του Κυρίου.**»* (Ησ.38)

Τι υπέροχη προσευχή!

Γιατί κατατάσσεται ο Εζεκίας στους **Ήρωες της πίστεως**; Ας ξαναδούμε τι έκανε όταν **αρρώστησε**. Το πρώτο που έκανε ήταν η **προσευχή**. Αυτό δείχνει ότι **πίστευε** στο Θεό ότι

μπορεί να τον **θεραπεύσει**. Μετά **ταπεινώθηκε** μπροστά στο Θεό και ύψωσε τη φωνή του και **έκλαψε γοερά**.

Ζήτησε μ' αυτόν τον τρόπο το **έλεός Του**. Για έναν βασιλιά ήταν πολύ ταπεινωτικό να κλαίει σα μικρό παιδί.

Ω, η καρδιά του Θεού αγγίχτηκε! Τον λυπήθηκε! Πόσο **φιλεύσπλαχνος** είναι ο Θεός!

Διαβάζουμε ότι ο **Ιησούς** δεν έμεινε ασυγκίνητος μπροστά στον πόνο των αδελφών του Λαζάρου, αλλά **δάκρυσε**.

Και σήμερα είναι ο Ίδιος. Έχει το ίδιο ενδιαφέρον και για μας. Μπορούμε λοιπόν κι εμείς σαν τον Εζεκία συντριμμένοι να ζητήσουμε τη βοήθειά Του.

Αγαπητέ αναγνώστη, ίσως κι εσύ περνάς από κάποια **αρρώστια** ή από κάποια **θλίψη**. Μη διστάζεις να ζητήσεις το έλεος και τη βοήθεια του Θεού. **Ενεργοποίησε** την **πίστη** σου αυτή τη στιγμή. Και στο όνομα του Χριστού ανάθεσε ταπεινά το πρόβλημά σου στο Θεό.

Κι άλλοι που θεραπεύτηκαν διά πίστεως

Στην Καινή Διαθήκη είναι αναρίθμητες οι θεραπείες από αρρώστιες από το Μεγάλο Ιατρό, τον Ιησού Χριστό και τους Αποστόλους Του.

Η προϋπόθεση πάντα ήταν και είναι η **πίστη**.

Ενδεικτικά, η **θεραπεία** της **γυναίκας** που

έπασχε από **αιμορραγία** είναι καταπληκτική! 12 χρόνια υπέφερε. «*Αν μονάχα αγγίξω το ιμάτιό του, θα σωθώ, έλεγε μέσα της.*» Η **πίστη** της βρήκε αυτόν τον τρόπο.

Ένας **εκατόνταρχος** για τη θεραπεία του δούλου του ζήτησε απ' το Χριστό: «**Μονάχα πες έναν λόγο**». Η **πίστη** αυτού εκδηλώθηκε μ' αυτόν τον τρόπο. Ο Κύριος **θαύμασε** και βαθμολόγησε την πίστη του ως «**πολύ μεγάλη**».

Αλλά επαίνεσε και την **πίστη** της γυναίκας που έπασχε από αιμορραγία. Γι' αυτό έψαχνε να τη βρει ώστε να την ενθαρρύνει και να της πει: «*Κόρη μου, η **πίστη σου** σε έσωσε· πήγαυε σε ειρήνη, και να είσαι υγιής από τη μασσιγά σου.*» (Μάρ.5:34)

Με άλλα λόγια, στο εξής έπρεπε να διατηρεί την **πίστη** της στο Χριστό. Έτσι η **αιμορροούσα** και ο **εκατόνταρχος** κατατάσσονται στον κατάλογο των **Ηρώων Πίστεως**.

Στις **Πράξεις των Αποστόλων** συναντάμε αρρώστους κληήρεις να **θεραπεύονται** με **πίστη** καθώς η **σκιά του απ. Πέτρου** έπεφτε πάνω τους. Άλλοι, να **θεραπεύονται** με κάποιο **μαντήλι του απ. Παύλου**.

Η θαυματουργική δύναμη της θεραπείας που είχαν οι Απόστολοι ήταν σε μεμονωμένες περιπτώσεις και **προερχόταν** από τον **αναστημένο Κύριο** μέσω του Αγίου Πνεύματος. Γι' αυτό δε δέχονταν δόξα για τα θαύματα που έκαναν. Έλεγαν στον κόσμο: «*Γιατί ατενίζετε σε μας, σαν, από δική [μας] δύναμη ή ευσέβεια, να κάναμε να περπατάει αυτός;*» (Πραξ.3:12) Το παράξενο είναι ότι ο ίδιος ο **απ. Παύλος** δε θεραπεύτηκε απ' τη δική του ασθένεια, αν και το ζήτησε με **πίστη**. Υπάρχουν περιπτώσεις που ο Θεός επιτρέπει να μένει η αρρώστια, ώστε να μάθει ο ασθενής να στηρίζεται στη **χάρη του Χριστού** και έτσι να πειραματίζεται τη **δύναμη της χάρης του Χριστού** στην **αδυναμία** του.

Πάντως, η **αρρώστια** είναι ένα κομμάτι της ζωής μας που χρειάζεται ν' αντιμετωπίζουμε ταπεινά με **προσευχή** ζητώντας να βρούμε την **αιτία** και τον **τρόπο** αντιμετώπισής της σε κάθε περίπτωση χωριστά. Πάντα όμως με **πίστη**, κάτω από την οδηγία του Αγίου Πνεύματος

είτε είναι εξαιτίας **αμαρτίας** είτε είναι για **παιδεία** είτε για **δοκιμασία**.

Επίσης χρειάζεται προσοχή στις **απομιμήσεις** αναφορικά με τον τρόπο θεραπείας. Σήμερα υπάρχουν πολλοί λεγόμενοι «θαυματουργοί». Στον Καναδά ένας τηλευαγγελιστής υποσχόταν θεραπεία μέσω ενός υγρού σε μπουκαλάκι. Έτσι έγινε εκατομμυριούχος. Και η μητέρα μου είχε πέσει θύμα. Στο τέλος ο «θαυματουργός» αυτός κατέληξε στη φυλακή. Ούτε «μπουκαλάκια με λάδι», ούτε «πετρούλες» ή «βραχιόλια» είναι μέσα για θεραπεία από το Θεό. Πιστεύω ότι η **αληθινή θεραπεία έχει μία βάση: Το έργο του Χριστού στο Σταυρό**. Διαβάζουμε:

*«Αυτός, στην πραγματικότητα, **βάσταξε τις ασθένειές** μας, και επιφορτίστηκε τις θλίψεις μας... τραυματίστηκε για τις παραβάσεις μας· ταλαιπωρήθηκε για τις ανομίες μας· η τιμωρία, [που έφερε] τη δική μας ειρήνη, ήταν επάνω σ' αυτόν· και διαμέσου των πληγών του **γιατρευτήκαμε** εμείς...» (Ησ.53:4-5)*

Ας ξαναθυμηθούμε τον τρόπο θεραπείας από το δάγκωμα φιδιών στην έρημο: Μόνο με ένα **βλέμμα πίστεως** στο χάλκινο φίδι πάνω στο ξύλο, που συμβόλιζε τη **θυσία του Χριστού** στο **Σταυρό**. (Διαβ.Αριθ. 21:5-9, Ιωάν.3:14)

Και σήμερα κάθε είδους αρρώστια από «φαρμακερό φίδι» προέρχεται από το Σατανά εξαιτίας της **αμαρτίας** μας. Πρέπει να **κοιτάξουμε** στο **Σταυρωμένο Ιησού με πίστη**. Έτσι το θανατηφόρο δηλητήριο εξουδετερώνεται και μετά ο Θεός θα δείξει και πρακτικά τι πρέπει να κάνουμε. Το **θαύμα της θεραπείας**

και κάθε αληθινό **θαύμα** γίνεται στο **Όνομα του Χριστού** και προς **δόξα του Θεού**.

Όπου δοξάζεται ο άνθρωπος και αποδίδεται η **θεραπεία σε ανθρώπινα μέσα**, υποβιβάζεται η θυσία του Χριστού στο Σταυρό. Η **πίστη** σε τέτοια πράγματα είναι παραπλανητική, ακόμα κι αν δίνει προσωρινή ανακούφιση.

Πάρα πολλές φορές ο Θεός αφήνει να παραμένει η αρρώστια για **παιδαγωγικούς σκοπούς**, όπως στον **απ. Παύλο**. Ο «σκόλοπας στο σώμα» του τον βοηθούσε να μην **υπερηφανεύεται**, αλλά να μένει **εξαρτημένος** από τη δύναμη του Αναστημένου Κυρίου. Γι' αυτό αντιμετώπιζε με ευχαριστία τις αδυναμίες του. Μάλιστα, αντί να δυσανασχετεί, χαιρόταν όταν περνούσε από αδυναμίες και παθήματα για χάρη του Χριστού. (2Κορινθ.12:9-10)

Και μια διευκρίνιση. Ο Θεός, πιστεύω, σε πολλές περιπτώσεις δεν αποκλείει να χρησιμοποιεί και τους ιατρούς και τα φάρμακα, αρκεί, όπως είπαμε, να είναι με **πίστη** στο Χριστό και με την οδηγία του Θεού.

«**Πίσω μας στέκεται μονάχα ο Θεός**» είχε ομολογήσει ένας πιστός γιατρός στο βιβλίο του. Οπότε και πάλι η δόξα δίδεται στο Θεό.

Μετά τη θεραπεία

Μη μας διαφεύγει ότι **μετά τη θεραπεία** από κάποια αρρώστια, ο Θεός περιμένει απ' τον θεραπευμένο να δοξάζει το Θεό με όλη του την καρδιά και να μένει **ταπεινός με πλήρη αφιέρωση**, ώστε να κάνει το θέλημά Του με βαθύτερη ευγνωμοσύνη όλες τις μέρες της ζωής του. Γι' αυτό λέει: «*Μην ξεχνάς Αυτόν που ιατρεύει όλες τις αρρώστιες σου*».

Δυστυχώς, ο **Εζεκίας**, μετά τη θεραπεία του, σε κάποια φάση της ζωής του ξεχάστηκε και διαβάζουμε με λύπη:

«Δεν ανταπέδωσε σύμφωνα με την ευεργεσία που του έγινε επειδή, **υψώθηκε** η καρδιά του· γι' αυτό, ήρθε **οργή** επάνω του, κι επάνω στον Ιούδα και στην Ιερουσαλήμ. Και για την **έπαρση της καρδιάς** του, ο Εζεκίας **ταπεινώθηκε**, αυτός και οι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ, και δεν ήρθε επάνω τους, στις ημέρες του Εζεκία, η οργή του Κυρίου.» (2Χρ. 32:25-26)

Το ευχάριστο είναι ότι **μετάνιωσε** γι' αυτή του την **έπαρση**. Πόσο δελεαστικό είναι το δόλωμα της **καύχησης** στον εαυτό μας! Όλοι κινδυνεύουμε απ' αυτήν την εωσφορική Αμαρτία. Θέλουμε να ζούμε **ανεξάρτητοι**, να κάνουμε ό, τι μας αρέσει, ακόμα και στο έργο του Θεού. Δε μας αρέσει η σφιχτή ζωή του Χριστού που λέει: «**Μένετε ενωμένοι μαζί Μου... χωρίς Εμένα δεν μπορείτε να κάνετε τίποτα.**»

Ένας στους δέκα επέστρεψε να ευχαριστήσει.

Μια φορά **δέκα λεπροί** παρακάλεσαν το Χριστό να τους θεραπεύσει και ω, του θαύματος! και οι δέκα θεραπεύτηκαν. Όμως τι λυπηρό! Μόνο ένας γύρισε, προσκύνησε και ευχαρίστησε το Χριστό. Κι' αυτός ήταν **Σαμαρείτης**.

Ερμηνεύοντας ο σύζυγός μου αυτό το γεγονός λέει: «**Η πίστη των 9 τους θεράπευσε, η πίστη του Σαμαρείτη, όχι μόνο τον θεράπευσε, αλλά και τον έσωσε.**»

Ο Κύριος φανερώνει το παράπονό

Του: « *Δεν καθαρίστηκαν οι δέκα; **Οι εννιά πού [είναι];***

Δεν βρέθηκαν [άλλοι] να επιστρέψουν για να δοξάσουν τον Θεό, παρά μονάχα αυτός ο αλλογενής; Και του είπε: «πήγαινε· **η πίστη σου σε έσωσε.**» (Λουκ.17:17-19)

Έτσι κι αυτός ο πρώην λεπρός Σαμαρείτης κατατάσσεται στη λίστα των διά **πίστεως Θεραπευμένων** και θεωρείται **Ήρωας Πίστεως**. Τι θαυμαστό! Μέσω της αρρώστιας του γνώρισε το Σωτήρα Χριστό και σώθηκε η ψυχή του!

Κύριε,

*Σε ικετεύω, με όποιον τρόπο Εσύ βλέπεις κατάλληλο, φύλαγέ με, μην τυχόν και **πάρω θάρρος** μετά την κάθε θεραπεία που κάνεις στη ζωή μου. Μην το πάρω ως δεδομένο και ξεχνώ να ζω ταπεινά, με ευχαριστία, στο θέλημά Σου.*

Έιμου Καρμάιμακελ (Amy Carmichael), Ηρωίδα Πίστεως.

Η αδυναμία της, πηγή δύναμης.

Η ζωή της **ιεραποστόλου, Έιμου Καρμάιμακελ**, είναι ένα ζωντανό παράδειγμα, πώς στην **αδυναμία** της αντλούσε **δύναμη** απ' τον **αναστημένο Χριστό**.

Όταν η **Έιμου** έλαβε την κλήση της απ' τον Κύριο να υπηρετήσει στον ιεραποστολικό αγρό, η αίτησή της απορρίφθηκε εξαιτίας της προβληματικής υγείας της. Υπέφερε από **νευραλγία** (μια ασθένεια των νεύρων που προκαλεί σωματικούς πόνους και αδυναμίες). Ωστόσο η καρδιά της ήταν σταθερή και αμετάκλητη στην απόφασή της.

Μετά από ένα χρόνο υπηρεσίας στην **Ιαπωνία**, τελικά κατέληξε στην **Ινδία** το 1895 με μία σκέψη: «**Τίποτα πολυτιμότερο από τον Ιησού**». Εκεί, το σημαντικό σχέδιο του Θεού στη ζωή της άρχισε σιγά - σιγά να ξετυλίγεται.

Η **Ινδία** ήταν μια χώρα που έκρυβε βαθιά σατανικά μυστήρια. Χιλιάδες παιδιά παγιδεύονταν στο **ναό της πορνείας**, απ' όπου ήταν αδύνατο να δραπετεύσουν.

Το 1901 η **Έιμου** περιέθαλψε το πρώτο της παιδί που κατάφερε να δραπετεύσει, τη μικρή **Πρίνα**. Γρήγορα η φήμη της διαδόθηκε, κι άλλα παιδιά βρήκαν καταφύγιο στο σπίτι της. Το Πνεύμα του Θεού τη **δυνάμωσε** καθώς **αφιερώθηκε** στο να γίνει μια πνευματική **μητέρα** στα σεξουαλικά κακοποιημένα και βασανισμένα μικρά παιδιά. Συχνά περπατούσε πολλά μίλια σε έρημους και σε σκονισμένους δρόμους, προκειμένου να σώσει μερικά εγκαταλειμμένα παιδιά.

Αργότερα ίδρυσε ένα πνευματικό «Κέντρο Συντροφιάς», όπου εκατοντάδες παιδιά, πολλά απ' τα οποία ήταν μωρά, μεγάλωναν φυσικά και πνευματικά από αφιερωμένους χριστιανούς, κάτω από την πνευματική επίβλεψη και καθοδήγηση της **Έιμου**. Ήταν κάτι παραπάνω από ορφανοτροφείο. Ήταν σαν ένα **σπίτι**. Η ίδια με αγάπη έπαιζε με τα παιδιά και τα φρόντιζε. Τη φώναζαν «**Άμμα**», που σημαίνει «**μητέρα**».

Καθώς τα χρόνια περνούσαν η υγεία της **Έιμου** χειροτέρευε. Υπέφερε από καρδιακή ανεπάρκεια, αϋπνίες, μερική τύφλωση και άλλα. Παρ' όλα αυτά, πίστευε ότι, **όσο**

μεγαλύτερη ήταν η αδυναμία της, τόσο μεγαλύτερη ευκαιρία είχε να δείξει τη δύναμη του Θεού στη ζωή της.

Η Έιμυ έγινε ένας γενναίος στρατιώτης του Σταυρού. Μια Ηρωίδα Πίστεως.

Αργότερα, όταν έμεινε κατάκοιτη στο κρεβάτι, εξαιτίας μιας πτώσης, και δύσκολα μπορούσε να κρατήσει ένα στυλό, εξακολουθούσε να γράφει βιβλία με βαθύ πνευματικό νόημα. Τα τελευταία 20 χρόνια, αν και περιορισμένη στο κρεβάτι, με πόνους, δε σταμάτησε να υπηρετεί τις ανάγκες του ιδρύματός της μέχρι τέλους.

Όταν μια φορά ρωτήθηκε: «Με τι μοιάζει η ζωή ενός ιεραποστόλου;», η Έιμυ απάντησε: «**Η ζωή ενός ιεραποστόλου είναι απλά μία ευκαιρία να πεθάνεις.**»

Μόνο όμως έτσι φέρνεις καρπό προς δόξα Θεού εν Χριστώ.

Τι μαθαίνουμε;

Εκείνοι που γνώριζαν την ιστορία της ομολογούν: «Ίσως το μεγαλύτερο μάθημα που μαθαίνουμε απ' τη **ζωή της Έιμυ** και τα γραπτά της είναι, **πώς να γνωρίζουμε το Χριστό και τη συμμετοχή μας στα παθήματά Του.**»

Υπάρχει πιο σημαντικό μάθημα απ' αυτό; Γιατί μόνο έτσι θα **συμμετέχουμε και στην αιώνια δόξα Του στο Ουρανό!**

Κύριε, ομολογώ ότι η ζωή της Έιμυ με εμπνέει πολύ, γιατί κι εγώ ώρες-ώρες νιώθω μεγάλη **αδυναμία**. Θέλω κι εγώ να αντιμετωπίζω τις αδυναμίες μου σαν ευκαιρίες για να φανεί η δική Σου **αναστημένη δύναμη** μέσα από τη δική μου **αδυναμία**.

Ζητώ τη χάρη Σου για μένα και για όλους εκείνους που έχουν ταχθεί να Σε υπηρετούν ταπεινά!

Η Γκλέντης Εϊλουερντ (Gladys Aylward), Ηρωίδα Πίστewς

Η Γκλέντης Εϊλουερντ γεννήθηκε το 1902 στην Αγγλία. Στα

14 της χρόνια άρχισε να εργάζεται ως υπηρέτρια. Όταν ήταν 18 χρονών άκουσε για πρώτη φορά κάποια ομιλία περί ανάγκης ιεραποστόλων. Η καρδιά της ανταποκρίθηκε. Άρχισε να σκέφτεται σοβαρά και αφιέρωσε τη ζωή της στον Κύριο γι' αυτό το σκοπό. Η επιτροπή της Ιεραποστολής

όμως δεν τη θεώρησε κατάλληλα εκπαιδευμένη για να την υποστηρίξουν ως **ιεραπόστολο**. Κανένας όμως δεν μπορούσε να τη σταματήσει. Το κάλεσμα του Θεού ήταν δυνατότερο απ' τα εμπόδια. Άρχισε να εργάζεται ως οικιακή βοηθός και να μαζεύει χρήματα για να πάει στην

Κίνα όπου, εκατομμύρια άνθρωποι δεν είχαν ποτέ ακούσει για το Ευαγγέλιο του Χριστού. Έτσι με την Αγία της Γραφή, το εισιτήριο για το τρένο και 10 δολάρια ξεκίνησε το δύσκολο και περιπετειώδες ταξίδι της με μόνο την **πίστη** στον Κύριο και την **αγάπη** για τις ψυχές.

Μετά από απεριγράπτη ταλαιπωρία, περπατώντας 30 χιλιόμετρα στο κρύο και στο χιόνι, έφτασε κοντά στην **κυρία Lawson**, μια ηλικιωμένη ιεραπόστολο.

Αρχικά το κτήριο όπου έμενε η κυρία **Lawson** το διαμόρφωσαν σε «**πανδοχείο**». Πρόσφεραν ζεστή σούπα και διαμονή στους αγωγιάτες με τα ζώα τους. Το βράδυ, πριν κοιμηθούν, τους διηγούνταν ιστορίες από την Αγία Γραφή. Μ' αυτόν τον τρόπο ο **λόγος του Θεού** διαδιδόταν σ' αυτούς και στις οικογένειές τους.

Αργότερα ο Κυβερνήτης της περιοχής τής ανέθεσε μια

δουλειά στα γύρω χωριά.

Εν τω μεταξύ, είχε μάθει τη γλώσσα και, **παράλληλα** με τη δουλειά της, η **Γκλέντης**

μιλούσε για το

Χριστό στους χωρικούς. Έτσι ξεκίνησαν μικρές εστίες πιστών.

Η **Γκλέντης** με την αγάπη της είχε κερδίσει τις καρδιές των ανθρώπων. Η κυρία **Lawson** στο μεταξύ πέθανε και η **Γκλέντης** ανέλαβε την ευθύνη όλου του έργου.

Όταν ξέσπασε ο πόλεμος των Ιαπώνων εναντίον της Κίνας, η **Γκλέντης** φρόντιζε τα **ορφανά** και τους πληγωμένους στρατιώτες. Στο «**πανδοχείο**» φιλοξενούσε περί τα 20 ορφανά και 30 με 40 τραυματίες πολέμου.

Αργότερα οι Ιάπωνες κατέστρεψαν όλη την πόλη και σκότωσαν τους περισσότερους.

Με κίνδυνο της ζωής της η **Γκλέντης** ανέλαβε να οδηγήσει τα **100 ορφανά** που είχαν μείνει σε μια άλλη πόλη, 100 μίλια μακριά. Μετά το μακρύ και κοπιαστικό ταξίδι διασχίζοντας βουνά και ποτάμια, όταν ως εκ θαύματος

Θεού έφθασαν στον προορισμό τους, η **Γκλέντης** κατέρρευσε. Χρειάστηκε 2 μήνες περίθαλψη για να συνέλθει. Ο γιατρός απόρησε πώς τα κατάφερε σε όλο αυτό το ταξίδι με **πυρετό, με τύφο, πνευμονία, υποσιτισμό και υπερκόπωση**.

Η **Γκλέντης** έζησε ως ενώπιον του Θεού και για το Θεό. Άφησε ένα **ζωντανό παράδειγμα ηρωίδας πίστεως** αποδεικνύοντας τι μπορεί να πραγματοποιήσει ο Θεός χρησιμοποιώντας τους πιο **αδύνατους**, όταν προσφέρουν τον εαυτό τους στην οδήγία του Αγίου Πνεύματος.

Αξίζει ν' αναφέρουμε ότι ο Κυβερνήτης της πόλης, βλέποντας τη φωτεινή και νικηφόρα ζωή της **Γκλέντης**, λίγο πριν αποχωριστούν, ομολόγησε: «Έχω γίνει χριστιανός».

Κάποια φορά λένε ότι η ιεραπόστολος **Γκλέντης Εΐλουερνι** είχε εκφράσει τον προβληματισμό της πώς δε βρέθηκε κάποιος άντρας πιστός να ανταποκριθεί σ' αυτό το κάλεσμα!

Η **Τζέση Πεν- Λιούις (Jessie Penn Lewis)** είναι μια άλλη πολύ ξεχωριστή **Ηρωίδα Πίστewς**. (1861 – 1927)

Σ' εμάς είναι γνωστή, ως η συγγραφέας των βιβλίων: «Το Λυτρωτικό Μήνυμα του Σταυρού», «Ο Πνευματικός Αγώνας του πιστού», το «Υπερνικώμεν», «Η Νίκη της Χαναάν» και άλλων, που έχουν οικοδομήσει τόσους και τόσους.

Προσωπικά, οφείλω να ομολογήσω, ότι ήταν ιδιαίτερα ευλογημένη από Θεού ώρα, όταν το βιβλιαράκι της, το «**Υπερνικώμεν**», έπεσε στα χέρια μου μέσω του Κ. Μεταλληνού και αργότερα «Ο Πνευματικός Αγώνας του πιστού». Ήταν ό, τι ακριβώς είχα τόσο ανάγκη μετά από μια πνευματική κρίση που πέρασα. Ο Θεός μέσω αυτών των βιβλίων με ελευθέρωσε από πολλές λαθεμένες αντιλήψεις. Η Αγία Γραφή πήρε άλλη αξία, όταν η ομίχλη εξαιτίας των ψευδοδιδασκαλιών παραμερίστηκε. Τα δαιμόνια έχασαν το «δέσιμό» τους στο νου μου, στην ψυχή και στο σώμα. Γι' αυτό διέθεσα όλες μου τις ώρες και δυνάμεις, ώστε να μεταφραστούν όλα αυτά τα βιβλία και να βοηθηθούν κι άλλες ψυχές.

Παρ' όλη την **ασθενική** της υγεία, η **Πεν- Λιούις** υπηρέτησε τον Κύριο με όλη της την καρδιά, όχι μόνο στην πατρίδα της, την Αγγλία, αλλά και στις Ινδίες, στη Ρωσία, Σουηδία, Δανία, Ελβετία, Φινλανδία, Αίγυπτο, ακόμα και στην Αμερική και στον Καναδά. Η «ιατρική διάγνωση» που προέβλεπε το σύντομο θάνατό της, δεν επαληθεύτηκε.

Τρεις φορές η Τζέση Πεν- Λιούις έφθασε στο χείλος του θανάτου. Έτσι μάθαινε να «πεθαίνει» και να ζει με τη δύναμη της Ανάστασης του Κυρίου. Γι' αυτό αναφέρει τη φράση: «**Ζωή που ξεπηδάει μέσα από το θάνατο.**»

Μένει έκθαμβος κανείς μαθαίνοντας την πνευματική καρποφορία της ζωής της! Τα βιβλία της, οι ομιλίες της, γεμάτα με το **πλήρες μήνυμα του Σταυρού** και της **σταυρωμένης ζωής** του πιστού, έφερναν παντού **πνευματικό ξύπνημα, νικηφόρο πνεύμα, ενότητα και οικοδομή** στους πιστούς και **σωτηρία** στους μη αναγεννημένους. Η ίδια απέδιδε την καρποφορία του πιστού στην ταύτισή του με τον σταυρωμένο και αναστημένο Ιησού. Έλεγε: «**Το μυστικό της καρποφόρας ζωής είναι η ψυχή να «ξοδεύεται» για άλλους και να μη ζητά τίποτα για τον ΕΑΥΤΟ της. Να αφήνει τον εαυτό της ολότελα στα χέρια του Θεού και να μη νοιάζεται τι θα συμβεί στην ίδια**».

Σηκώθηκε σαν «**μητέρα**», όπως η **Δεβόρρα**, σε μια εποχή που οι πνευματικοί ηγέτες της Εκκλησίας είχαν χάσει το θριαμβικό μήνυμα του **Σταυρού** και της **Ανάστασης του Χριστού**. Οι δυνάμεις του Σατανά ανενόχλητα σκορπούσαν την παραπλάνηση και το πνεύμα της ήττας.

Ανοίγοντας ένα παράθυρο στην προσωπική της ζωή, η **Τζέση Πεν- Λιουίς** περιγράφει το κρίσιμο μονοπάτι που πέρασε για να καταδικάσει το κακό «**ΕΓΩ**» της, ώστε να μπορέσει ο Θεός να την πληρώσει με τις ευλογίες Του εν Χριστώ διά του Αγίου Πνεύματος.

Καθώς ζητούσε απ' τον Κύριο να της δώσει την καρποφόρα ζωή, όπως είχε δώσει και στον Πέτρο, ο Θεός της έδειξε την προϋπόθεση: «**Σταυρωμένη ζωή**»! Δέχτηκε τον όρο.

Έτσι τα «ζωντανά νερά του Αγίου Πνεύματος» εν Χριστώ ξεχείλισαν την πνευματική της ύπαρξη και μέσω αυτής και σε άλλους γύρω, καθώς διατηρούσε ζωντανή σχέση με το Θεό, λεπτό με λεπτό.

Αξίζει εδώ να αναφερθεί πώς ο Θεός τα μικρά και ασήμαντα στα μάτια μας πράγματα μπορεί να τα χρησιμοποιήσει με θαυμαστό τρόπο, όπως εκείνα τα 5 ψωμιά και τα 2 ψάρια. Όπως επίσης και του **Γεδεών** τις **σάλπιγγες** και τις **λαμπάδες** μέσα στις στάμνες. (Κριτ.7:16)

Συγκεκριμένα, σε μια επίσκεψή της στην **Ινδία**, ζήτησαν απ' την **Τζέση** και έγραψε ένα μικροσκοπικό βιβλιαράκι με τίτλο: «**Ο λόγος του Σταυρού**». Αυτό τελικά μεταφράστηκε σε πάνω από 100 γλώσσες και διαλέκτους και τυπώθηκε σε εκατομμύρια αντίτυπα από ανθρώπους αφιερωμένους στο Θεό που είχαν τάξει τη ζωή τους και την τυπογραφική μηχανή στη διάδοση του **μηνύματος του Σταυρού**.

Μέσα απ' αυτό το βιβλιαράκι ο Κύριος γκρέμισε τα οχυρά της «ψευδώνυμης γνώσης» και της «θεοσοφίας» που είχαν κατακλύσει τις Ινδίες το 1904. Αποτέλεσμα: Εκατοντάδες χιλιάδες ψυχές βρήκαν πνευματικό ξαναζωντάνεμα, τροφοδότηση, σωτηρία, φως, λευτεριά και παρρησία να ομολογούν τον Κύριο Ιησού Χριστό.

Κύριε,

*Παρακαλώ βοήθα και μένα να διαδίδω θαρραλέα σε άλλους το φως που μου έδωσες, με τις στερνές μου δυνάμεις, πριν με καλέσεις. Σήμερα, περισσότερο από κάθε άλλη εποχή, υπάρχει ανάγκη ν' ακούγεται το **νικηφόρο μήνυμα του Σταυρού** Σου και της **Ανάστασής** Σου. Τα βήματά Σου ακούγονται όλο και πιο δυνατά. Τα σημεία των **Εσχάτων Ημερών**, με όλα τα κακά προμηνύματα, κυριολεκτικά μας κατακλύζουν. Ποιος θα σηκωθεί να σαλπίσει το «**Εγερτήριο σύνθημα**» στους λυτρωμένους;*

«Ας είναι το χέρι Σου επάνω στον άνδρα της εκλογής Σου που έκανες δυνατό για τον Εαυτό Σου.» (Ψαλμ.80:17)

Η Βασίλισσα της Σεβά, Ηρωίδα Πίστewς

Σε τι διαφέρει η **Βασίλισσα της Σεβά** από άλλες βασίλισσες, ώστε ο Ιησούς Χριστός να την αναφέρει ως παράδειγμα; Ας ανατρέξουμε στην ιστορική αφήγηση για να βρούμε την απάντηση:

«**Η βασίλισσα της Σεβά**, καθώς άκουσε τη φήμη του **Σολομώντα** για το όνομα του Κυρίου... ήρθε στην Ιερουσαλήμ με υπερβολικά μεγάλη συνοδεία... και όταν ήρθε στον Σολομώντα, μίλησε μαζί του για όλα όσα είχε στην καρδιά της. Και ο Σολομώντας **εξήγησε σ' αυτήν όλα τα ερωτήματά της...** Και η βασίλισσα της Σεβά **έγινε έκθαμβη**. Και είπε στον

βασιλιά: *Αληθινός ήταν ο λόγος, που είχα ακούσει στη γη μου, για τα έργα σου, και για τη σοφία σου· αλλά, δεν πίστευα στα λόγια, μέχρις ότου ήρθα, και τα μάτια μου είδαν· και να, δεν μου είχε αναγγελθεί ούτε το μισό»* (1Βασ.10)

Ποια αφορμή δόθηκε ώστε ο Κύριος να την αναφέρει; Λοιπόν, εκείνη τη συγκεκριμένη μέρα ο Κύριος έβγαλε ένα **δαιμόνιο** από έναν κουφό και τυφλό, ο οποίος αμέσως μετά, άρχισε να **μιλάει** και να **βλέπει**. Η ώρα ήταν φορτισμένη. Άλλοι έλεγαν ότι μέσω του **Βεελζεβούλ** έβγαλε το δαιμόνιο. Άλλοι ζητούσαν **σημείο** για να Τον πιστέψουν. Πολλαπλά ήταν τα μέτωπα. Ο Κύριος αντιμετώπισε όλες τις εχθρικές επιθέσεις με θεία εξουσία και σοφία δίδοντας τις κατάλληλες εξηγήσεις.

Σ' αυτούς που απέδιδαν το θαύμα στη δύναμη του άρχοντα των δαιμονίων είπε: «*Αν ο σατανάς βγάζει τον σατανά, διαιρέθηκε σε αντιμαχόμενα μέρη· πώς, λοιπόν, θα σταθεί το βασίλειό του;*». (Ματθ.12)

Σ' αυτούς που ζητούσαν **σημείο** ο Κύριος καυτηρίασε την πονηρή και αμαρτωλή τους καρδιά. Τους είπε:

«Πουηρή και μοιχαλίδα γενεά ζητάει **σημείο**: αλλά, **σημείο** δεν θα της δοθεί, παρά μονάχα το **σημείο** τού προφήτη Ιωνά... Άνδρες **Νινευίτες** θα αναστηθούν στην **κρίση** μαζί μ' αυτή τη γενεά, και θα την **κατακρίνουν**: επειδή, **μετανόησαν** στο κήρυγμα του Ιωνά: και δέστε, εδώ [είναι κάτι] περισσότερο από τον Ιωνά.» (Ματθ.12:39)

Την ώρα αυτή ο Κύριος θεώρησε ως την πιο κατάλληλη για να μιλήσει πρώτα για το **θάνατό Του στο Σταυρό και την ανάστασή Του**, ως το μεγαλύτερο **σημείο πίστης**.

Μετά μας ανοίγει ένα παράθυρο για να δούμε τι θα λάβει χώρα την **Ημέρα της Κρίσης**. Ποτέ δε θα φανταζόμασταν ότι σε όλους εκείνους τους αμαρτωλούς **Νινευίτες**, που **μετανόησαν** και παράτησαν την πονηρή τους ζωή, θα τους δοθεί η τιμητική θέση την **Ημέρα της Κρίσης** να κληθούν, και να κατακρίνουν αυτούς που άκουσαν το Χριστό και όμως δε μετανόησαν. Προφανώς θα πούνε:

«Το μόνο **σημείο** που εμείς είδαμε και πιστέψαμε ήταν, πως 3 μέρες ο Ιωνάς έζησε στην κοιλιά του κήτους και μετά βγήκε και ήρθε και μας κήρυξε.»

Και αμέσως μετά άδραξε ο Κύριος την ευκαιρία να αναφέρει τον ασύλληπτο ρόλο που θα παίξει και η Βασίλισσα της Σεβά κατά την **Ημέρα της Κρίσης**. Τους είπε:

«**Η βασίλισσα του Νότου** θα σηκωθεί κατά την **κρίση** μαζί μ' αυτή τη γενεά, και θα την **κατακρίνει**: επειδή, ήρθε από τα πέρατα της γης για να ακούσει τη σοφία τού Σολομώντα: και δέστε, εδώ [είναι κάτι] περισσότερο από τον Σολομώντα.»

Σύμφωνα, λοιπόν, με τα λόγια του Κυρίου, μπορούμε να φαντασθούμε, όσο επιτρέπεται, ότι κάποια ώρα κατά την **Ημέρα της Κρίσης**, θα κληθεί και η **Βασίλισσα της Σεβά** επί του βήματος και απευθυνόμενη στους ανθρώπους της εποχής του Χριστού θα τους **κατακρίνει** λέγοντας:

«Εγώ απ’ τα πέρατα της γης και με κίνδυνο της ζωής μου, αψηφώντας κάθε κακοπάθεια ήρθα να **δω** και να **ακούσω** προσωπικά έναν γήινο βασιλιά, το **Σολομώντα**. Είχα πολλή ανάγκη να βρω απάντηση στα τόσα καυτά ερωτήματα που είχα! Κι εσείς, που είχατε κοντά σας τον ίδιο το **Βασιλιά των βασιλέων**, μέσα στον Οποίο είναι κρυμμένοι οι θησαυροί της **σοφίας** και της **γνώσης**, πώς και δεν Τον ακούγατε; Τόσο πολύ αγαπούσατε να ζείτε στο σκοτάδι; Τώρα είστε άξιοι της τύχης σας. Μόνοι σας διαλέξατε την **καταδίκη** σας, ενώ μπορούσατε να σωθείτε.»

Εδώ δύο ερωτήσεις ξεπηδάνε:

1) Τι είδαν οι **Νινευίτες** στον **Ιωνά** σα **σημείο**; Το **παραμορφωμένο του σώμα**. Προφανώς τους είχε φανερώσει την περιπέτειά του. Είχαν συγκλονιστεί!

Το ίδιο ισχύει και για το Χριστό. Το **παραμορφωμένο** απ’ τις πληγές Σώμα Του, με τα σημάδια των καρφιών, μαρτυρεί περίτρανα ότι ο **θάνατος** και η **ανάστασή** Του είναι το **Σημείο** των σημείων για να μετανιώσουμε, να Τον πιστέψουμε, ώστε να σωθούμε.

Ο Ησαΐας τον περιγράφει: *«Τον είδαμε, και δεν είχε ωραιότητα, ώστε να τον επιθυμούμε. Καταφρονημένος και απορριμμένος από τους ανθρώπους.»* (Ησ.53:2-3)

2) Είναι λοιπόν αλήθεια ότι **υπάρχει άλλη ζωή** μετά τον τάφο; Και θα γνωριζόμαστε και θα θυμόμαστε τι κάναμε και τι είπαμε; Βεβαίως είναι αλήθεια. Μάλιστα διαβάζουμε ότι θα **λογοδοτήσουμε**: *«Είναι αποφασισμένο στους ανθρώπους μια φορά να πεθάνουν, ύστερα από **τούτο [είναι] κρίση**».* (Εβρ.9:27)

Εκτός λοιπόν από τη **Βασίλισσα της Σεβά**, που θεωρείται **Ηρωίδα Πίστεως**, προφανώς κι όλοι **Νινευίτες** που **μετάνιωσαν**, κατατάσσονται στη λίστα των **Ηρώων Πίστεως** μαζί με το **βασιλιά** τους. Είναι απίστευτο!

Μέλλουσα Κρίση

Στο **Σύμβολο της Πίστεως**, μεταξύ άλλων, αναφέρεται και στην **Κρίση** που θα κάνει ο Χριστός όταν ξανάρθει:

«Πάλιν ερχόμενον μετά δόξης κρίναι ζώντας και νεκρούς· ου της βασιλείας ουκ έσται τέλος.»

Αυτοί που συνέταξαν το **Σύμβολο της Πίστεως** ανέσυραν αυτά τα λόγια από την Επιστολή του Απ. Παύλου στον Τιμόθεο. Σκοπός του Παύλου ήταν να δείξει τη σοβαρότητα των όσων του παραγγέλλει μπροστά στο Χριστό, «ο οποίος πρόκειται να **κρίνει ζωντανούς και νεκρούς, κατά την επιφάνειά του και τη βασιλεία του**». (2Τιμ.4:1)

Φανταζόμαστε με τι δέος ο **Τιμόθεος** υπάκουσε στα όσα του παρήγγειλε ο πνευματικός του πατέρας! Μια μέρα θα λογοδοτούσε μπροστά στο **Βήμα του Χριστού**.

Το σωστό κήρυγμα του **Ευαγγελίου του Χριστού** περιέχει, όχι μόνο το μήνυμα της **Θυσίας Του στο Σταυρό** και της

Ανάστασής Του, αλλά και της **Δευτέρας Έλευσής Του** και της **Μέλλουσας Κρίσης**.

Όταν άκουσε ο **ηγεμόνας Φήλικας** από τον απ. Παύλο «για **δικαιοσύνη και εγκράτεια και για τη μέλλουσα κρίση... έγινε έντρομος (και) απάντησε: Προς το παρόν, πήγαινε, και όταν βρω χρόνο, θα σε ξανακαλέσω**». (Πραξ.24:25)

Ο λόγος που πολλοί πιστεύουν ότι προερχόμαστε από τον **πίθηκο** είναι γιατί ο πίθηκος δε δίνει λόγο για ό, τι κάνει.

Σε τι διαφέρει ο πίθηκος απ' τον άνθρωπο; Η πιο βασική διαφορά είναι ότι δεν έχει **ελεύθερη βούληση, συνείδηση,**

λογική και **κρίση**. Αντίθετα ο άνθρωπος, που είναι δημιουργημένος σύμφωνα με την εικόνα του Θεού, έχει

όλα αυτά, γι' αυτό και **τρομάζει** στη σκέψη ότι είναι **υπεύθυνος** για ό, τι κάνει, γνωρίζοντας ότι μια μέρα θα **λογοδοτήσει** μπροστά στο Δημιουργό του.

Ο πίθηκος δεν ελέγχεται όταν κάνει πονηρά πράγματα.

Ο άνθρωπος **ελέγχεται**. Γι' αυτό εξάλλου υπάρχουν τα **δικαστήρια** και όλοι απαιτούν τη δικαία τιμωρία του ενόχου. Δε λένε στο δικαστή: «Άσε τον καημένο, μέσα στα νεύρα του σκότωσε άνθρωπο. Καταργήστε άνθρωποι τις φυλακές. Κάνουμε ό, τι θέλουμε, όπως και ο πίθηκος.»

Στον **Άρειο Πάγο**, όπου εκλήθη ο απ. Παύλος να κηρύξει, είπε μεταξύ άλλων: *«Παραβλέποντας, λοιπόν, ο Θεός τούς καιρούς*

τής άγνοιας, παραγγέλλει τώρα σε όλους τούς ανθρώπους, οπουδήποτε και αν είναι, να μετανοούν· επειδή, προσδιόρισε ημέρα, κατá την οποία πρόκειται να κρίνει την οικουμένη με δικαιοσύνη, διαμέσου ενός άνδρα, που τον διόρισε, και έδωσε γι' αυτό βεβαίωση σε όλους, ανασταίνοντάς του από τούς νεκρούς.»
(Πράξ.17:30-31)

Το Βήμα του Χριστού

Σοβαροί ερμηνευτές του λόγου του Θεού υποστηρίζουν ότι και ο πιστός θα περάσει από **Κρίση**. Δεν είναι μόνο η

τελική **Κρίση** των αμετανόητων αμαρτωλών στο **Λευκό Θρόνο**. Γι' αυτό όσοι πιστοί ζουν **ανεύθυνα** και **ησυχάζουν** ότι «σε **κρίση** δεν έρχονται όσοι έχουν πιστέψει στο Χριστό», πλανιούνται.

Ο **Γ. Α. Χατζηαντωνίου** γράφει ότι αυτό το «**συμπέρασμα** είναι **απόλυτα εσφαλμένο** και **πολύ επικίνδυνο**, γιατί **μπορεί να έχει πολύ σοβαρές συνέπειες** στη **ζωή του πιστού**.»

Επίσης αναφέρει σχετικά χωρία από τις επιστολές του απ. Παύλου προς τους πιστούς της Ρώμης και της Κορίνθου: «Όλοι εμείς θα παρασταθούμε στο **βήμα του Χριστού**... Άρα, λοιπόν, **κάθε ένας από μας** θα **δώσει λόγο** για τον εαυτό του στον Θεό». (Ρωμ.14:10-12)

«**Φιλοτιμούμαστε**, είτε κατοικώντας στο σώμα είτε αναχωρώντας απ' αυτό, να είμαστε ευάρεστοι σ' αυτόν. Επειδή, **πρέπει όλοι να εμφανιστούμε** μπροστά στο **βήμα του Χριστού**, ώστε **κάθε ένας να ανταμειφθεί σύμφωνα με εκείνα που έπραξε** διαμέσου του σώματος, **είτε αγαθό είτε κακό**.» (2Κορ.5:9-10)

Μέσα σ' αυτούς που θα εμφανιστούν **στο Βήμα του Χριστού**, ο απ. Παύλος συμπεριλαμβάνει και τον **εαυτό** του, καθώς και όλους τους αναγεννημένους αναγνώστες.

Δε νομίζω μέσα σ' αυτούς να κατατάσσονται οι «**χλιαροί πιστοί**», εφόσον θα τους **ξεράσει** ο Κύριος.

Επίσης αποκλείονται όλοι οι «**άδικοι, οι πόρνοι, οι κίναιδοι, οι ειδωλολάτρες, οι κλέφτες, οι κακολόγοι, οι μέθυσοι, οι άρπαγες, οι πλεονέκτες, οι δειλοί και οι ψεύτες**.»

Όλοι αυτοί **δε θα κληρονομήσουν** τη **Βασιλεία του Θεού**. Ο λόγος του Θεού είναι κατηγορηματικός. Όλους αυτούς, που λένε ότι είναι «**αναγεννημένοι**», αλλά ζουν στην Αμαρτία, ο Θεός τούς καλεί να **μετανοήσουν**, αλλιώς τους προειδοποιεί ότι δεν έχουν πρόσβαση στη **Βασιλεία Του**.

Η **παραβολή των μων** επίσης μας διδάσκει, εμμέσως πλην σαφώς, ότι οι **δούλοι του Κυρίου** μια μέρα θα δώσουν **λογαριασμό** τι έκαναν με τα **τάλαντα** που τους εμπιστεύθηκε λέγοντας: *«Πραγματευθείτε μέχρις ότου έρθω.»*

«**Η θεία κρίση**», γράφει ο **Γ. Α. Χατζηαντωνίου**, «θα αφήσει τα εντυπωσιακά επιτεύγματα... και θα προχωρήσει στο βάθος της ανθρώπινης καρδιάς... *«Όστις θα φέρει στο φως τα κρυπτά του σκότους και θα φανερώσει τις βουλές των καρδιών. Και τότε ο έπαινος θα γίνει στον καθένα από το Θεό.»* (1Κορινθ.4:5) Θα κρίνει ο Θεός όχι για το τι έδωσες, αλλά για το **πώς** το έδωσες... **πόσο επιμελώς** εργάσθηκες και με **πόση αγάπη** και ευχαρίστηση θυσίασες για το έργο του Χριστού... Θα τοποθετηθούν πάνω στη **θεία φωτιά** δώρα πλούσια, ηγεμονικά και θ' ανάψουν σαν καλάμι, γιατί υπήρξαν τα δώρα αυτά το περίσσειμα εγωισμού ή το μέσον επίδειξης... και δύο δεκάρες που κάποια χήρα από το υστέρημά της προσέφερε στο Ναό του Θεού θα λάμψουν ... θα γίνουν στολίδια του ουρανού.»

Για τις **ξεχωριστές θέσεις** στον Ουρανό ο συγγραφέας λέει ότι «η απόκτησή τους θα εξαρτηθεί από το **βαθμό εγγύτητας** που θ' αποκτήσει ο πιστός **με το Χριστό** εδώ κάτω και κατά το μέτρο που θα **συμμερισθεί τον ονειδισμό Του.**»

Επίσης αναφέρει ότι θα υπάρχουν **διαβαθμίσεις**: «Αστήρ διαφέρει αστέρος κατά τη δόξα.» Ακόμα, σύμφωνα με τα χωρία 1Κορινθ.3:15 και 1Ιωάν.2:28, θα υπάρχει «**ντροπή**» και «**ζημιά**» ως αποτέλεσμα της **κρίσης** εκείνης. Μιλάει ακόμα για «**στεφάνια**» στους **νικητές**.

Αγαπητέ αναγνώστη,

Εμείς τώρα δε χρειάζεται να κάνουμε μεγάλα ταξίδια, όπως η Βασίλισσα της Σεβά, για να βρούμε το Χριστό και να ακούσουμε τα λόγια Του. Έχουμε στο σπίτι μας την **Αγία Γραφή**. Το ερώτημα είναι πόσο διψάμε, εκτιμούμε, μελετάμε, πιστεύουμε και εφαρμόζουμε αυτά που γράφει.

Έλεγε μια κυρία: «Ενώ έχω την Αγία Γραφή μπροστά μου και σκέφτομαι να την πάρω και να τη διαβάσω, ξαφνικά μου έρχεται μια επιθυμία να βγω, να συναντήσω τις φίλες μου και να κουτσομπολέψουμε.»

Η ιστορία έχει να μας διηγηθεί αναρίθμητα παραδείγματα προσώπων, που με φοβερές θυσίες **εκτίμησαν το λόγο του Θεού** και με κίνδυνο της ζωής τους ακολούθησαν το Χριστό. Ακόμα και σήμερα πολλοί βρίσκονται στη φυλακή για την πίστη τους στο Χριστό και το λόγο Του.

Όσοι λένε ότι δεν «μπορούν» να νικήσουν την Αμαρτία και τα πάθη τους να ξέρουν ότι θα σηκωθούν την ημέρα της Κρίσης πολλοί, που θα τους κατακρίνουν.

Όπου **ενεργοποιείται η πίστη**, κερδίζεται η μάχη. Η **πίστη** ισχυρίζεται: «**Όλα τα μπορώ μαζί με το Χριστό**».

Κύριε,

Βλέπω πάλι την ανάγκη να καταδικάζω **διά πίστεως τον παλιό μου άνθρωπο στο Σταυρό**, μαζί με τα πάθη και τις επιθυμίες του, ώστε να κάνω **έργα άξια μετάνοιας**. Να ζω με **υπακοή στις εντολές Σου** περιμένοντας τον **Ερχομό Σου και την Αρπαγή**. Να μην ντραπώ μπροστά στο **Βήμα Σου**.

Η Ναομί και η Ρουθ, Ηρωίδες Πίστewς

Σπάνια **πεθερά** και **νύφη** να είναι τόσο αγαπημένες όσο ήταν η **Ναομί** με τη **Ρουθ**. Η ιστορία τους είναι πολύ συναρπαστική. Αναρωτιόμαστε πώς και πού γνωρίστηκαν; Τι ήταν αυτό που τις έκανε να γίνουν αχώριστες φίλες;

Η πλοκή των γεγονότων μάς διεγείρει την περιέργεια να θέλουμε από κοντά να παρακολουθήσουμε τις περιπέτειες αυτών των αληθινών **Ηρωίδων γυναικών** και να μάθουμε το τέλος.

Διαβάζουμε στην Αγία Γραφή στο βιβλίο της **Ρουθ**, ότι η **Ναομί** ήταν μια ευσεβής **Εβραία**, ενώ η **Ρουθ** μια

ειδωλολάτρισσα **Μωαβίτισσα**. Γνωρίστηκαν στη γη **Μωάβ**. Πώς όμως η Ναομί βρέθηκε στη χώρα της Ρουθ;

Η **κρίση** της **πείνας** στη **Βηθλεέμ** είχε **αναγκάσει** την οικογένεια της **Ναομί** να ξενιτευτεί στη γη **Μωάβ**.

Ο **Ελιμέλεχ**, ο άντρας της Ναομί, θέλοντας προφανώς να σώσει την οικογένειά του από το λιμό, πήρε τη γυναίκα του και τα δύο του αγόρια, και πήγαν στη γη **Μωάβ**.

Δεν ξέρουμε αν ήταν σωστή η απόφασή του. Πάντως, αυτό

που φοβόταν ο **Ελιμέλεχ**, τον βρήκε εκεί. Πέθανε στη γη **Μωάβ** και άφησε τη **Ναομί** **χήρα** μόνη με τους δύο γιους της οι οποίοι παντρεύτηκαν Μωαβίτισσες. Ο **Μααλών** παντρεύτηκε τη **Ρουθ** και ο **Χελαιών** την **Ορφά**.

Η **Ναομί**, ως **πιστή** γυναίκα, αγάπησε τις νύφες της σαν κόρες της κι αυτές την αγάπησαν σα μητέρα τους. Έτσι, η Ναομί κέρδισε το σεβασμό και την αγάπη τους. Φανταζόμαστε, όσο μας επιτρέπεται, σε μια ήσυχη γωνιά του σπιτιού να τους μιλάει για τον αληθινό Θεό του Ισραήλ. Τις θαυμαστές Του επεμβάσεις στην Αίγυπτο, στην Ερυθρά Θάλασσα, στην Έρημο 40 χρόνια και μετά, μέσω του Ιορδάνη ποταμού, στη Γη της Επαγγελίας. Οι νύφες με κατάνυξη να τη ρωτάνε ένα σωρό ερωτήσεις κι αυτή ν' απαντάει με υπομονή. Στην καρδιά τους άναψε η **φλόγα της πίστης**. Η ψυχή τους σκίρτησε με ελπίδα και χαρά. Ήθελαν κι αυτές να ακολουθήσουν τον **αληθινό Θεό** του Ισραήλ. Η **Ναομί** εύρισκε παρηγοριά μαζί τους.

Στο Χωνευτήρι της Θλίψης

Δεν άργησε όμως να έρθει η ώρα της **σκληρότερης δοκιμασίας** της. Οι δύο γιοι της, ο ένας μετά τον άλλο, πέθαναν. Δεν γνωρίζουμε από ποια αιτία.

Είχαν περάσει ήδη 10 χρόνια στην ξενιτειά. Μέσα στο «**χωνευτήρι της θλίψης**» αναρίθμητα ερωτηματικά προφανώς βασάνιζαν την καρδιά της **Ναομί**. Αναρωτιόταν: **Γιατί** να της συμβούν όλες αυτές οι συμφορές; Τα πύρινα βέλη του Σατανά ήθελαν να της αφαιρέσουν την «**ασπίδα της πίστεώς**» της. Μήπως ο Θεός είχε αποσύρει την ευλογία Του απ' τη ζωή της και την είχε εγκαταλείψει; Αυτό την κατέθλιβε περισσότερο απ' όλα. Μήπως είχαν λυπήσει το Θεό που δεν Τον εμπιστεύθηκαν και ήρθαν σε χώρα ειδωλολατρική;

Πιασμένη απ' το **έλεος του Θεού η Ναομί** προφανώς ζήτησε με δάκρυα **μετάνοιας** την οδηγία Του τι να κάνει.

Θυμήθηκε το **λόγο του Θεού** που έλεγε ότι όταν βρεθούν σε ξένη χώρα, Τον ζητήσουν με όλη τους την καρδιά και **ταπεινωθούν, εξομολογηθούν και επιστρέψουν στο Θεό**, θα τους **συγχωρήσει** και θα τους επαναφέρει στην πατρίδα τους. Αυτό έκανε η Ναομί. Μία αχτίδα φωτός ξαφνικά **αναζωπύρωσε** την ελπίδα της μέσα στο σκοτάδι. Έμαθε ότι ο Θεός επισκέφθηκε την πατρίδα της και η **κρίση της πείνας** απομακρύνθηκε. Τώρα θα είχαν **ψωμί** να φάνε.

Κρίσιμες Αποφάσεις

Έτσι πήρε την **απόφαση** να γυρίσει πίσω στην πατρίδα της στη **Βηθλεέμ**. Στην απόφασή της οι νύφες της εκδήλωσαν την επιθυμία να επιστρέψουν μαζί της. Στο πρόσωπό της είχαν βρει αγάπη και θαλπωρή. Νόημα στη ζωή. Πόσο είχε φωτισθεί η καρδιά τους όταν είχαν μάθει για τα σχέδια του Θεού, για το ενδιαφέρον Του και για τη **μετά θάνατο ζωή!** Ο δικός τους θεός, ο **Χεμώς**, ήταν σκληρός και τιμωρός. Μάτια είχε, αλλά δεν έβλεπε, στόμα είχε, αλλά δε μιλούσε, δεν έλεγε λόγια παρηγοριάς στον πόνο τους. Ενώ ο Θεός του Ισραήλ ήταν **ζωντανός**. Έβλεπε, άκουε προσευχή, ενδιαφερόταν για τον καθένα προσωπικά και βοηθούσε.

Η Ναομί πρότρεψε τις νύφες της να μείνουν στη χώρα τους και να φτιάξουν οικογένειες. Δεν ήθελε να την ακολουθήσουν κάτω από **συναισθηματική** φόρτιση.

Η ώρα ήταν **συγκινητική, κρίσιμη** και **αποφασιστική**. Δεν ήταν μόνο ότι θα χωρίζονταν απ' την πεθερά τους, αλλά έπρεπε να **αποφασίσουν ποιον Θεό** ήθελαν να ακολουθήσουν: Τον **αληθινό Θεό** του Ισραήλ ή τον **ψεύτικο**, το **Χεμώς**; Το στενό μονοπάτι του Σταυρού ή το φαρδύ δρόμο του Σατανά; Τον **Ουρανό** ή την **Κόλαση**;

Ο κάθε άνθρωπος, αργά ή γρήγορα, συναντάει αυτό το σταυροδρόμι: «Έβαλα μπροστά σας» λέει ο Θεός, «τη **ζωή** και τον **θάνατο... διαλέξτε τη ζωή, για να ζείτε**» (Δευτ.30:19).

Οι νύφες της όμως επέμεναν να πάνε μαζί της. Η Ναομί συγκινημένη τους είπε: «*Μη, θυγατέρες μου· επειδή, **πικράθηκα**, πολύ περισσότερο παρ' ό,τι εσείς, που το χέρι του Κυρίου βγήκε εναντίον μου.*»

Ξαφνικά η μία απ' τις νύφες της, η **Ορφά**, έκανε **στροφή 180 μοιρών**. Δεν ξέρουμε τι στοχασμοί καρδιάς έλαβαν χώρα μέσα της καθώς στεκόταν μπροστά στους **δύο δρόμους**, που οδήγησαν τα βήματά της στη **φαρδιά πύλη**, με τις ελκυστικές προσφορές. Η **πίστη** έδωσε τη θέση της στην **όψη**. Προτίμησε τις πρόσκαιρες χαρές, που τρέφουν το «**εγώ**» και τις φιλοδοξίες της. Έτσι κατεφίλησε την πεθερά της και απομακρύνθηκε από την προστασία της. Τώρα ήταν ελεύθερη να ζει σύμφωνα με τους πόθους της.

Αντίθετα η **Ρουθ**, **προσκολλήθηκε** στη **Ναομί**, και παρ' όλη την επιμονή της Ναομί να πάει κι αυτή στο λαό και στους θεούς της, όπως η Ορφά, η **Ρουθ** της είπε σταθερά: «*Όπου αν πας εσύ, θα πάω κι εγώ· και όπου θα παραμείνεις εσύ, θα παραμείνω κι εγώ· ο λαός σου, λαός μου, και **ο Θεός σου, Θεός μου**· όπου κι αν πεθάνεις, θα πεθάνω κι εγώ, κι εκεί θα ταφώ· έτσι να κάνει σε μένα ο Κύριος, και έτσι να προσθέσει, αν [κάτι άλλο εκτός] από τον θάνατο με χωρίσει από σένα.*»

Εδώ η **Ρουθ** ξεκάθαρα εκπληρώνει τους όρους που απαιτεί ο Θεός για να δεχθεί μια **αλλόφυλη**. Ομολογεί **μετάνοια** και **πίστη** στον **αληθινό Θεό** του Ισραήλ. Έτσι κατατάσσεται επίσημα στη λίστα των **Ηρώων της Πίστεως**. «*Εκείνον που έρχεται σε μένα, δεν θα τον βγάλω έξω*» (Ιωάν.6:37), υπόσχεται ο Χριστός.

Επιστροφή στη Βηθλεέμ

Η επιστροφή της **Ναομί** με τη νύφη της, τη **Ρουθ**, στη **Βηθλεέμ** ξεσήκωσε όλη την πόλη. Η συγκίνηση όλων ήταν έκδηλη. Οι γυναίκες ρωτούσαν με θαυμασμό: «*Αυτή είναι η **Ναομί**;*» Απ' αυτό συμπεραίνουμε ότι η **Ναομί** ήταν μια ξεχωριστά δακτυλοδεικτούμενη πιστή γυναίκα. Τώρα όμως έχει αλλάξει. Δεν θεωρεί άξιο τον εαυτό της να την τιμούν. «Μη με ονομάζετε **Ναομί**», τους λέει - που σημαίνει **ευαρέσκεια** - «αλλά ονομάζετέ με **Μαρά**» - που σημαίνει **πικρία**. «*Επειδή, ο Παντοδύναμος με **πίκρανε υπερβολικά**: εγώ αναχώρησα γεμάτη, και ο Κύριος με επανέφερε αδειανή· γιατί με ονομάζετε **Ναομί**, αφού ο Κύριος έδωσε μαρτυρία εναντίον μου, και ο Παντοδύναμος με κατέθλιψε;*»

Χρειάζεται μεγάλη **ταπείνωση**, **ευθύτητα** και **γενναιότητα** για να ομολογήσεις μπροστά σε όλη την αδελφότητα την **πνευματική σου αναξίότητα** και **μετάνοια**.

Απ' την ώρα όμως εκείνη η **Ναομί** αρχίζει να ανακτά, με αργά αλλά σταθερά βήματα, τη θέση των **Ηρώων της Πίστεως** που την είχε χάσει. «***Θυμήσου** από πού ξέπεσες, και **μετανόησε**, και κάνε τα πρώτα έργα... Όποιος έχει αυτή, ας ακούσει τι λέει το Πνεύμα προς τις εκκλησίες. Σ' αυτόν που **νικάει**, θα του δώσω να φάει από το ξύλο της ζωής....» (Αποκ.2:6-7)*

Αγαπητέ αναγνώστη, αν το Πνεύμα του Θεού σε ελέγχει, ένας τρόπος υπάρχει να επανακτήσεις τη **ζωντανή επικοινωνία** σου με τον Κύριο. Αυτός που εφάρμοσε η **Ναομί**. Ξεσκέπασε τον αληθινό εαυτό της. «*Αυτός που εξομολογείται τις αμαρτίες του και τις εγκαταλείπει θα ελεηθεί.*» (Παροιμ.28:13) Μερικοί αρκούνται να ομολογούν στις προσευχές τους ότι είναι **ελλιπείς** και **χλιαροί**, αλλά ποτέ δεν **μετανοούν** και δεν καταδικάζουν την **αιτία** του κακού, την **αυταρέσκειά** τους, γι' αυτό δε διορθώνονται.

Πανάγαθε Πατέρα,

Σ' ευχαριστώ, γιατί πρώτα με αδειάζεις απ' τις δικές μου πλανερές αξίες, ώστε να με γεμίσεις με τις δικές Σου τις ουράνιες αξίες, που απορρέουν απ' τον **Εσταυρωμένο Γιο Σου**. Ακόμα Σ' ευχαριστώ γιατί κάθε φορά που το Πνεύμα Σου με **ελέγχει**, συγχρόνως μου δείχνει και την **αιτία της πτώσης μου**, ώστε το «χωλό να μην εκτραπεί αλλά να θεραπευθεί». Τώρα αγαπώ το θέλημά Σου, παρ' όλο που πονάω μερικές φορές. Όλα τα επιτρέπεις για το καλό μου. Μόνο χάρισέ μου **υπομονή**. Στο όνομα του Χριστού.

Όλα συνεργούν για καλό σ' αυτούς που αγαπούν το Θεό

Τώρα, η **Ναομί** και η **Ρουθ** έχουν **ευθυγραμμισθεί** με το **θέλημα του Θεού**.

Όταν η Αμαρτία παραμερίζεται, τα σχέδια του Θεού αρχίζουν να πραγματοποιούνται στη ζωή μας.

«Οι ανομίες σας έβαλαν χωρίσματα ανάμεσα σε σας και στον Θεό σας, και οι αμαρτίες σας έκρυψαν το πρόσωπό [του] από σας, για να μη ακούει.» (Ησ.59:2)

Σε λίγο θα δούμε πώς, ακόμα και τις πικρές εμπειρίες τους στη γη Μωάβ, τις μετατρέπει ο Θεός για καλό. Πώς «η λύπη τους μετατράπηκε σε χαρά, και το πένθος σε ημέρα αγαθή.» (Εσθ.9:22)

« **Δοκιμάστε** με σε τούτο, λέει ο Κύριος των δυνάμεων, αν δεν σας **ανοίξω τούς καταρράκτες τού ουρανού**, και εκχέω την ευλογία σε σας, ώστε να μη επαρκεί τόπος γι' αυτήν.» (Μαλ.3:10)

Πόσο αγαθός είναι ο Θεός! Είναι «Πατέρας των οικτιρμών και Θεός κάθε παρηγοριάς». Αλήθεια! «Ποιος μπορεί να μας χωρίσει απ' την αγάπη του Χριστού;»

Εξόρμηση διά Πίστewς

Ένα πρωινό η **Ρουθ** παρακαλεί την πεθερά της να της επιτρέψει να πάει να μαζέψει τα πεσμένα στάχυα σε όποιο χωράφι τύχει και βρει χάρη απ' τον επιστάτη. Προφανώς είχε μάθει ότι **ο νόμος του Θεού** έδινε αυτό το δικαίωμα στους φτωχούς.

Έτσι ξεκίνησε η **Ρουθ** την **πρωτόγνωρη εξόρμηση** της με πλήρη **εμπιστοσύνη** στον Κύριο. Ήξερε ότι ήταν **ξένη** ανάμεσα σε ξένους, αλλά επίσης ήξερε ότι ο **Θεός ήταν μαζί της** σύμφωνα με την υπόσχεσή Του. Πραγματικά ο Θεός έκανε περισσότερο απ' ό, τι η Ρουθ ζήτησε και μπορούσε να φανταστεί εκείνη τη μέρα.

Η **πίστη** της Ρουθ τίμησε το **Θεό**. Και ο **Θεός τίμησε** την **πίστη** της **Ρουθ**. Αυτή είναι μια αμετάβλητη **αρχή**.

Σημαδιακή Μέρα

Εκείνη η μέρα ήταν **σημαδιακή** για τη Ρουθ. Χωρίς να το γνωρίζει, είχε βρεθεί στο χωράφι του Άρχοντα της περιοχής, του **Βοόζ**, του συγγενή τους. Όταν την είδε ο **Βοόζ** της φέρθηκε με τόση καλοσύνη, που συγκινημένη η Ρουθ έπεσε μπρούμυτα μπροστά του και είπε:

*«**Πώς εγώ βρήκα χάρη** στα μάτια σου, ώστε να λάβεις πρόνοια για μένα, ενώ είμαι ξένη;»* (Ρουθ 2:10)

Κυριολεκτικά εκείνη τη μέρα ο Θεός είχε ανοίξει τους καταρράκτες του Ουρανού και έβρεχε πάνω στην πρώτην ειδωλολάτρισσα τόσες ευλογίες, που δε χωρούσε ο τόπος. Τη μία ευλογία μετά την άλλη. Το αποκορύφωμα ήταν, ο **Βοόζ** τελικά να την παντρευτεί εκείνο το καλοκαίρι. Έτσι η Ρουθ έγινε η μητέρα του **Ωβήδ**, προμάμμη του **βασιλιά Δαβίδ**, μέσω του οποίου ήρθε ο **Μεσσίας, ο Χριστός!** Απίστευτη ιστορία κι όμως αληθινή! Είναι ή δεν είναι η **Ρουθ Ηρωίδα Πίστewς**; Βεβαίως είναι, μάλιστα με τόνο!

Και τι παράδειγμα είναι σε όλες τις γυναίκες! Γιατί η Ρουθ δεν ήταν μόνο γυναίκα που αγαπούσε και πίστευε το Θεό, αλλά ήταν **γυναίκα ενάρετη**. Κι αυτό ακριβώς ο **Βοός** εκτίμησε ιδιαίτερα. Αυτό ήταν το στολίδι της, η προίκα της, θα λέγαμε. «Μια **ενάρετη γυναίκα** ποιος θα βρει; Επειδή, μια τέτοιου είδους [γυναίκα είναι] πολύ πιο πολύτιμη, περισσότερο [ακόμα και] από τα μαργαριτάρια.»

Το Ποτήρι της Ναομί Υπερχειλίζει!

Πίσω απ' όλα αυτά τα θαυμαστά γεγονότα κρύβεται η **ταπεινή** και **σοφή** μάνα, η **Ναομί, Ηρωίδα Πίστεως**. «Πρώτα το πικρό, μετά το γλυκό», λένε. Η Ναομί **υπέμεινε** όλες τις θλίψεις της και ήρθε η ώρα να απολαύσει τις υποσχέσεις του Θεού. Οι **ευλογίες** του Θεού και σ' αυτήν ήταν τόσες πολλές, που ξέχασε όλες τις πικρές εμπειρίες της. Είχε μια νύφη, που ήταν καλύτερη από 7 γιους. Επιπλέον η **Ναομί** είχε την τιμή να γίνει η **τροφός** του **Ωβήδ** στο αρχοντικό σπίτι του **Βοός** και της **Ρουθ**.

Η **Ναομί** είναι παράδειγμα προς μίμηση, όχι μόνο ως **Ηρωίδα Πίστεως** αλλά και ως **πιστή και καλή πεθερά**.

Τι κάνει η Χάρη του Θεού

Να τι κάνει η **Χάρη του Θεού!** Σώζει αμαρτωλούς και **αδελφώνει εχθρούς.** Τους κάνει **Ήρωες πίστεως!**

Ζωντανό παράδειγμα: Η **Εβραία Ναομί** και η **Μωαβίτισσα Ρουθ.** Μια **πιστή** και μια **ειδωλολάτρισσα** ζούνε σα μια ψυχή. «*Φανερώθηκε η σωτήρια χάρη τού Θεού προς όλους τούς ανθρώπους.*» (Τιτ.2:11)

Ο απ. Παύλος ερμηνεύει πώς ο **Χριστός,** διαμέσου του **Σταυρού Του,** γκρέμισε την εχθρότητα ανάμεσα στους Εβραίους και τους Εθνικούς, τους **συμφιλίωσε** και έκτισε τους δύο σε έναν **καινούριο άνθρωπο.** Έτσι οι Εθνικοί, που ήταν μακριά απ' το Θεό, έγιναν κοντά, **χάριν του Αίματός Του.** Τώρα και οι δύο, Εβραίοι και Εθνικοί, μέσω του Χριστού, έχουν την είσοδο προς τον Πατέρα με ένα Πνεύμα. (Εφεσ.2:13-17)

Γι' αυτό μπροστά στο Θεό «*δεν [υπάρχει] πλέον Ιουδαίος ούτε Έλληνας· δεν υπάρχει δούλος ούτε ελεύθερος· δεν υπάρχει αρσενικό και θηλυκό· επειδή, όλοι εσείς είστε ένας στον Ιησού Χριστό.*» (Γαλ.3:28)

Ω! Τι τέλειο Έργο Λύτρωσης στο Σταυρό! Ω! Τι Σωτήρας! Αλληλούια!

Ο Βοός, Ήρωας Πίστεως

Θα ήταν μεγάλη παράλειψη εδώ να προσπεράσουμε, χωρίς να αναφέρουμε τι **σημαντικό ρόλο** έπαιξε ο **Βοός** στη ζωή των δύο **Ηρωίδων γυναικών.** Ένας άνθρωπος, που παρ' όλη την ισχύ και τον πλούτο του ως γαιοκτήμονας, ξεχώριζε από πολλούς. Όπως θα δούμε, ήταν άνθρωπος αξιαγάπητος, με πλατιά καρδιά. Τύπος του Χριστού, θα λέγαμε.

Τον συναντάμε για πρώτη φορά, την ώρα που η **Ρούθ** μάζευε τα πεσμένα στάχυα απ' το χωράφι του. Τα λόγια με τα οποία χαιρέτησε τους δούλους του, το ενδιαφέρον που

έδειξε στη Ρουθ, τη Μωαβίτισσα και τα τόσο τρυφερά λόγια που της είπε, σκιαγραφούν έναν άνθρωπο **αμερόληπτο, ταπεινό, με σπλάχνα και κατανόηση.** Έναν άνθρωπο **ευσεβή,** που έχει τάξει τη ζωή του και ό, τι έχει στην υπηρεσία του Θεού. Έναν άνθρωπο που **πρώτα** ζητάει τη **Βασιλεία του Θεού** και τη

δικαιοσύνη Του, πιστεύοντας ότι ο Θεός θα φροντίσει για κάθε άλλη του ανάγκη. Μας κάνει εντύπωση ότι αν και ήταν άνθρωπος ώριμος σε ηλικία, όμως ήταν ανύπαντρος. Προφανώς περίμενε ο Θεός να του δείξει μια **ενάρετη γυναίκα.** Ποτέ όμως δε θα φανταζόταν ο **Βοόζ** ότι ο Θεός θα του έστελνε μια **σύντροφο** από τη γη **Μωάβ!**

Μερικές φορές σταματάει κανείς έκπληκτος μπροστά στις **ασύλληπτες βουλές του Θεού** και αναρωτιέται:

«Είναι δυνατό να είναι αλήθεια; Είναι δυνατό ο Θεός να ενδιαφέρεται ακόμα και για τέτοια ζητήματα;» Μα, δε λέει ότι και «οι τρίχες του κεφαλιού σας είναι αριθμημένες»;

Η απιστία του Γκαίρινγκ

Το **Χέρμαν Γκαίρινγκ,** γερμανό πολιτικό, καταδικασμένο σε θάνατο για τα εγκλήματά του, πριν αυτοκτονήσει, τον επισκέφτηκε στη φυλακή ένας ιεραπόστολος και του είπε:

«**Κύριε Γκαίρινγκ, ξέρεις ότι ο Θεός σ' αγαπάει;**» «Δεν πιστεύω ότι μ' αγαπάει. Εγώ ο Γκαίρινγκ είμαι τόσο μικρός, ο Θεός είναι τόσο μεγάλος, δεν ενδιαφέρεται για μένα.»

Κι όμως από πόσους αναρίθμητους κινδύνους ο Θεός τον είχε φυλάξει και του είχε δώσει ευκαιρία να **μετανοήσει!** «Πόσες φορές **θέλησα να (σας σώσω) αλλά δεν θελήσατε**», είπε ο Χριστός στους συμπατριώτες Του. Το ίδιο λέει και

στον καθένα που αμφισβητεί την αγαθότητά Του. Εξάλλου, η μεγαλύτερη απόδειξη της αγάπης του Θεού στον άνθρωπο είναι η **προσφορά του Γιου**

Του στο Σταυρό. Να υποστεί Αυτός την τιμωρία των αμαρτιών του με τον πιο επονείδιστο τρόπο!

Ο **Βούζ** ήταν άνθρωπος που **εμπιστευόταν** και **υπάκουε** στο Θεό. Έτσι απέδειξε ότι κι αυτός ήταν **Ήρωας Πίστεως**. Γι' αυτό και ο Θεός του χάρισε ένα γιο, μέσω του οποίου θα ερχόταν ο βασιλιάς **Δαβίδ** και μέσω του **Δαβίδ**, ο **Χριστός, ο Σωτήρας του Κόσμου.**

Αγαπητέ νέε και **αγαπητή νέα**, αν θέλεις να κάνεις μια

οικογένεια που θα δοξάζει το Θεό έχοντας στέρεες βάσεις, πριν αποφασίσεις να παντρευτείς, καλό είναι να ερευνήσεις τα κίνητρά σου ποια είναι. Στο **νέο** ο Θεός λέει: «*Η φρόνημη*

γυναίκα δίδεται από τον Κύριο.» (Παρ. 19:14)

Το ίδιο ισχύει και για τη **νέα**. Ο Θεός θα της δείξει τον κατάλληλο σύντροφο.

Αυτό που έχει ιδιαίτερη αξία είναι να προηγηθεί η **πνευματική αλληλοεκτίμηση** πριν από τη συναισθηματική

έλξη. Για να γίνει όμως αυτό βίωμα, χρειάζεται να υπάρχει η σωστή προσωπική σχέση με τον Ποιητή μας Θεό, **διά πίστεως, μέσω του Χριστού**. Έτσι το κακό «εγώ» παραμερίζεται και μπορεί το Πνεύμα του Θεού να οδηγήσει την ψυχή στο σωστό δρόμο.

Ο Βοός και η Ρουθ είναι **ζωντανά παραδείγματα**, πώς να πετύχετε στην επιλογή συντρόφου και πώς να έχετε την **ευλογία** του Θεού στη ζωή σας και στην οικογένειά σας.

Η Λωίδα, Η Ευνίκη, Ο Τιμόθεος - Οικογένεια Ηρώων

Ο αφηγηματικός φακός του λόγου του Θεού στρέφεται στα **Λύστρα** της Λυκαονίας για να μας φανερώσει μια οικογένεια **Ηρώων Πίστεως**.

Στην πόλη αυτή υπήρχαν **ψυχές διψασμένες** για ν' ακούσουν το μήνυμα της λύτρωσης του Θεού. Γι' αυτό διηγείρε ο Θεός την **Εκκλησία της Αντιοχείας**, μια Εκκλησία **προσευχόμενη** με **παλμό ευαγγελισμού ψυχών**, να στείλουν τους αποστόλους **Παύλο** και **Βαρνάβα** να περιοδεύουν από πόλη σε πόλη και να κηρύττουν **Χριστό Σταυρωμένο** και **Αναστημένο**. (Διαβ. Πραξ. 13, 14, 16 κεφ.)

Έτσι έφτασαν και στα **Λύστρα**, όπου **θεράπευσαν** έναν εκ **γενετής χωλό**. Πρώτη φορά έβλεπαν οι άνθρωποι ένα τέτοιο γεγονός και τους πέρασαν για **θεούς**. Οι απόστολοι, είδαν και έπαθαν να τους σταματήσουν από το να τους προσφέρουν θυσία. Παίρνοντας αφορμή απ' αυτό το γεγονός ο Παύλος τούς μίλησε και είπε: « *Άνδρες... κι εμείς άνθρωποι είμαστε, ομοιοπαθείς με σας, κηρύττοντας σε σας, να **επιστρέψετε απ' αυτά τα μάταια στον ζωντανό Θεό***».

Ήρθαν όμως από το **Ικόνιο** οι αντιφρονούντες και έπεισαν το πλήθος να **λιθοβολήσουν** τον Παύλο.

Εδώ βλέπουμε τις **πανουργίες του Σατανά**. Όταν απέτυχε να παραπλανήσει τους ανθρώπους για να τους θεοποιήσουν και να τους λατρεύσουν σα θεούς, τους έπεισε να τους λιθοβολήσουν σαν κακοποιούς.

«Αν εμένα έδιωξαν κι εσάς θα διώξουν», είπε ο Χριστός.

Οι άνθρωποι του κόσμου κατευθύνονται από τον Άρχοντα αυτού του Κόσμου, το Σατανά. Σήμερα βλέπουμε τι γίνεται σε όλο τον κόσμο. Ο ένας σκοτώνει τον άλλο για ψύλλου πήδημα. Λογική δεν υπάρχει να αναρωτηθούν: «Γιατί σκοτώνουμε; Τι θα κερδίσουμε;»

Ο σύζυγός μου έλεγε: *«Ο πόλεμος είναι η σχιζοφρένεια των λαών»*. Είναι ένα ξέσπασμα μίσους και εκδίκησης εμπνεόμενο από τον ανθρωποκτόνο Σατανά.

Πάντως, ο **σπόρος του λόγου του Θεού** είχε πέσει στα **Λύστρα** και στις γύρω πόλεις. *«Ο λόγος μου»*, λέει ο Θεός, *«δε θα επιστρέψει πίσω σε μένα χωρίς να επιτελέσει αυτό για το οποίο τον έστειλα»*. (Ησ.55:11)

Μετά από λίγα χρόνια βλέπουμε ο **θείος σπόρος** να έχει καρποφορήσει στην καρδιά ενός **νέου** από τα **Λύστρα**, του **Τιμόθεου**. Έτσι, στη δεύτερή του περιοδεία στα **Λύστρα**, ο απ. Παύλος βρήκε έναν **ανεπανάληπτο συνοδό** σε όλα του σχεδόν τα ταξίδια. Έναν πολύτιμο συνεχιστή του έργου του, έναν ποιμενάρχη. Πάνω απ' όλα βρήκε ένα **πνευματικό παιδί**. Η **πατρική αγάπη** του, και στις δύο «ποιμαντορικές» επιστολές που του έγραψε, είναι έκδηλη: *«Εσύ, λοιπόν, παιδί μου, να ενδυναμώνεσαι διαμέσου της χάρις που [υπάρχει] στον Ιησού Χριστό»*

«Προς τον Τιμόθεο, το **αγαπητό [μου] παιδί**, [είθε να είναι] **χάρη, έλεος, ειρήνη από τον Πατέρα μας Θεό, και τον Ιησού Χριστό τον Κύριό μας... αδιάκοπα σε θυμάμαι** στις δεήσεις μου νύχτα και ημέρα, **επιποθώντας να σε δω**, καθώς θυμάμαι τα δάκρυά σου, για να γεμίσω από χαρά ανακαλώντας στη μνήμη μου την **ανυπόκριτη πίστη**, που [είναι] **μέσα σου**, η οποία πρώτα κατοίκησε στη γιαγιά σου **Λωίδα**, και στη μητέρα σου **Ευνίκη**.»

Τι απρόσμενο και ανεκτίμητο δώρο επεφύλασσε να δώσει ο Θεός στο δούλο Του! Άξιζε, λοιπόν, το λιθοβολισμό του στα **Λύστρα**. Διαβάζουμε:

«Όποιος εξέρχεται και κλαίει βαστάζοντας πολύτιμο σπόρο, **σίγουρα θα επιστρέψει με χαρά, φορτωμένος πλούσια σοδιά**.» (Ψαλ.126:6)

Ο **Τιμόθεος** ήταν ένας **αξιοπίστος** συνεργάτης, όπως ακριβώς τον χρειαζόταν ο απ.

Παύλος, γιατί στην καρδιά του κατοικούσε μια **ανυπόκριτη πίστη**. Αυτό σήμαινε ότι ο Τιμόθεος είχε **πνευματικές αρχές** στη σχέση του με το Θεό. Αγαπούσε το Θεό με **αληθινή καρδιά**, όχι συναισθηματικά. Επίσης ήταν πολύ σημαντικό ότι γνώριζε το **λόγο του Θεού**, μάλιστα **από βρέφους**. (2Τιμ.3:15)

Αγαπητοί αναγνώστες,

Οι **δύο επιστολές του απ. Παύλου** προς τον **Τιμόθεο** είναι πολύτιμες. Είναι γεμάτες αλήθειες, προτροπές, οδηγίες, λόγια θάρρους και παρηγοριάς. Συχνά τις διαβάζω και **αναθερμαίνεται η πίστη** μου. Σας ικετεύω, μη χάνετε την ευκαιρία να τις μελετάτε ως **γράμματα** σταλμένα

προσωπικά από το Θεό και για σας. Θα πειραματισθείτε την **ζωογόνηση του Αγίου Πνεύματος** στο πνεύμα σας.

(Στα «δυσνόητα» χωρία βλέπε ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ στο τέλος του βιβλίου)

Θέλω εδώ να μοιρασθώ με τους αναγνώστες μου κάτι που μου κάνει ιδιαίτερη εντύπωση. Ο Παύλος δε συστήνει τον **Τιμόθεο** ως ένα «**αναγεννημένο**» παλικάρι, αλλά ως ένα νέο, στην καρδιά του οποίου κατοικεί «**ανυπόκριτη πίστη**». Σύμφωνα, λοιπόν, με την ορολογία του απ. Παύλου, ένας άνθρωπος με «**ανυπόκριτη πίστη**» σημαίνει ότι είναι **γνήσιος χριστιανός**, αληθινά **αναγεννημένος με μετάνοια και πίστη** στο Χριστό. Αληθινά **απαλλαγμένος απ' τον παλιό εαυτό του**, απ' τα πάθη και τις επιθυμίες του. Χωρίς την «**ανυπόκριτη πίστη**» κάθε άλλη περιγραφή στερείται της πραγματικής ουσίας του **αληθινού μαθητή Χριστού**. Αν π. χ. «**λαλούμε γλώσσες**», κάνουμε θαύματα, προφητείες, βγάζουμε δαιμόνια και δεν έχουμε **ανυπόκριτη πίστη** στην καρδιά μας, όλα αυτά τα εντυπωσιακά δεν έχουν καμιά αξία. Μάλιστα η πιο ολοκληρωμένη περιγραφή του απ. Παύλου γνησιότητας ενός πιστού είναι ότι έχει: «**Αγάπη από καθαρή καρδιά, συνείδηση αγαθή και πίστη ανυπόκριτη.**» (1Τιμ.1:5)

Ας ακολουθήσουμε λοιπόν την προτροπή του Κυρίου: «**Εξετάζετε τον εαυτό σας, αν είστε στην πίστη.**» (2Κορινθ.13:5)

Μια διευκρίνιση.

Σε σκοτεινές ώρες έχω τον πειρασμό να ψάχνω **μέσα στον εαυτό μου «πώς νιώθω»**. Αυτό είναι παγίδα. Το δικό μου μέρος είναι να **υπακούω και να επαναπαύομαι, στιγμή με στιγμή**, στο **τέλειο έργο λύτρωσης που έκανε ο Χριστός στο Σταυρό** και να λέω: «**Έχω σταυρωθεί μαζί με το Χριστό. Ζω μέσα στην πίστη του Χριστού**, είτε νιώθω καλά είτε όχι. Μένω στη **Χάρη** του Θεού. Μαζί Του **μπορώ** να νικώ και να υπομένω τα παθήματα.»

Η καλύτερη θυσία είναι η Υπακοή

Μεταφέρω εδώ ένα εποικοδομητικό μήνυμα του **A. Tozer**. «Το τελικό **κριτήριο** της **αγάπης** είναι η **υπακοή**. Όχι τα ευχάριστα **συναισθήματα**, ούτε ο ζήλος να κάνω θυσίες, αλλά η **υπακοή** στις **εντολές του Χριστού**. Ο Κύριος μάς χάραξε μια γραμμή, σαφή και σταθερή, ώστε να τη βλέπουμε όλοι. Από τη μια πλευρά έβαλε όσους **τηρούν τις εντολές Του** και είπε: «**Αυτοί μ' αγαπούν**». Από την άλλη πλευρά έβαλε όσους **δεν τηρούν τις εντολές Του** κι είπε: «**Αυτοί δεν μ' αγαπούν**». Η **αγάπη για το Χριστό** είναι μια αγάπη που έχει να κάνει με τα **κίνητρα της καρδιάς**. Για να ξέρουμε αν αληθινά αγαπάμε τον Κύριο ή όχι, πρέπει να εφαρμόσουμε το δικό Του **κριτήριο**. Νομίζω ότι αν ταπεινά **διαβάζαμε την Καινή Διαθήκη** με τη **διάθεση να υπακούσουμε** σε κάθε σημείο της, θα βρίσκαμε εύκολα τον εαυτό μας και θα διαπιστώναμε σίγουρα αν **αγαπάμε τον Κύριό μας ή όχι**»

Ποιος όμως κρύβεται πίσω από τον Τιμόθεο;

Αν δεν μας το φανέρωνε ο απ. Παύλος, ούτε καν θα υποπτευόμασταν ότι πίσω απ' τον **Τιμόθεο** κρυβόταν **δύο γυναίκες**, η γιαγιά του και η μητέρα του. Σ' αυτές ο Θεός είχε αναθέσει τη **διαπαιδαγώγηση** αυτού του παιδιού. Αυτές είχαν την **ανυπόκριτη πίστη** και τη μετέδωσαν στην καρδιά του **Τιμόθεου**, όπως διαβάζουμε.

Αυτό σημαίνει ότι ήταν **γνήσια πιστές γυναίκες** και είχαν την καθοδήγηση του **Αγίου Πνεύματος**.

Η **Λωίδα** και η **Ευνίκη** ήταν **Εβραίες**. Ο πατέρας του Τιμόθεου ήταν Έλληνας. Μάλιστα λένε ότι είχε πεθάνει. Όπως φαίνεται είχαν πλήρη γνώση του **σχεδίου του Θεού για τη λύτρωση μέσω του Μεσσία**. Προφανώς οι ίδιες

είχαν ανταποκριθεί στο κάλεσμα **μετάνοιας** και **πίστης**. Επίσης γνώριζαν καλά τις **Γραφές**.

Έτσι, **γιαγιά** και **μητέρα** είχαν αναθρέψει τον **Τιμόθεο** με φόβο Θεού. Ο Τιμόθεος ήταν ένα **παιδί προσευχών**. Αλλά δεν είχαν αρκεσθεί μόνο στην **προσευχή**, συγχρόνως τον **κατηχούσαν** το **λόγο του Θεού**, τα **Ιερά Γράμματα**, σύμφωνα με την παραγγελία του Θεού: «*Θα τα διδάσκεις με επιμέλεια στα **παιδιά σου**, και θα μιλάς γι' αυτά όταν **κάθεσαι** στο σπίτι σου, όταν **περπατάς** στον δρόμο, και όταν **πλαγιάζεις**, και όταν **σηκώνεσαι**.*» (Δευτ.6:7)

Κοιτάζοντας με τα μάτια της φαντασίας μας βλέπουμε το σπίτι τους να μοιάζει με έναν ήσυχο χώρο **μελέτης, προσευχής** και **πνευματικής περισυλλογής**. Το «**Βιβλικό Σχολείο**» του **Τιμόθεου**, θα λέγαμε. Έτσι εξηγείται πώς ο Τιμόθεος γνώριζε από βρέφους τα «**ιερά γράμματα**». (2Τιμ.3:15)

Και κάτι σημαντικό. Δεν ήταν μια «**τυπική**» ώρα μελέτης. Υπήρχε η

ζωντανή φλόγα της αγάπης και της **παρουσίας του Θεού**. Επειδή, σε όποια καρδιά κατοικεί η **ανυπόκριτη πίστη**, εκεί υπάρχει και η **ευλογία** του Θεού.

Ο Θεός απεχθάνεται και μισεί την **τυπική λατρεία**. Παραπονιέται: «*Ο λαός αυτός με τα χείλη με τιμά η καρδιά τους απέχει μακριά από μένα*». (Ησ.29:13)

Θέλει να υπάρχει **ζωντανή φλόγα** στην καρδιά μας καθώς προσευχόμαστε, ψέλνουμε και μελετάμε το λόγο Του. Μια στάση καρδιάς που λέει ταπεινά:

«Λάλησον Κύριε, ο δούλος Σου ακούει».

Στις μέρες μας, περισσότερο από κάθε άλλη εποχή, ο Σατανάς καταφέρνει να γεμίζει τις ώρες των μεγάλων και των νεότερων με ένα σωρό ασχολίες για να μην έχουν ώρα μελέτης της Βίβλου, προσευχής και περισυλλογής.

Τους μεγάλους με τις μέριμνες του βίου. Τους νεότερους φορτωμένους με μαθήματα, φροντιστήρια, κολυμβητήρια, ωδεία, μπάσκετ... Ο Θεός όμως πρωτίστως τους καλεί: **«Θυμήσου τον Πλάστη σου τις μέρες της νιότης σου...»**. Χιλιάδες παιδιά, νέοι και νέες φεύγουν απ' τη ζωή ξαφνικά, χωρίς να ξέρουν τον προορισμό της ζωής τους, τη λύτρωση του Χριστού!

Μακάρι κι άλλες μητέρες και γιαγιάδες να διδάξουν τα παιδιά τους το λόγο του Θεού. Να ακολουθήσουν το παράδειγμα της **Λωίδας** και της **Ευνίκης**. Να γίνουν έτσι **Ηρωίδες της πίστεως**.

Έχει δικαίωμα η Χριστιανή γυναίκα να μεταδίδει ή να διδάσκει όσα έχει μάθει απ' την Αγία Γραφή;

Εδώ συναντάμε ένα επίμαχο ερώτημα: Επιτρέπεται η πιστή γυναίκα να διδάσκει; Είναι λυπηρό ότι το θέμα αυτό τελευταία έχει πάρει μεγαλύτερες διαστάσεις απ' ό, τι χρειάζεται εκ μέρους μερικών υπευθύνων της Εκκλησίας του Χριστού. Ενώ υπάρχουν τόσα άλλα επείγοντα και ουσιώδη πνευματικά προβλήματα, που πρέπει να γίνουν αντικείμενο διόρθωσης, ο Εχθρός της ψυχής μας φέρνει στην επιφάνεια άλλα επουσιώδη προκαλώντας περισσότερη σύγχυση και φανατισμό στην ήδη υπάρχουσα. Έτσι, τρίβει τα χέρια του ο Σατανάς, καθώς η λαίλαπα της **Αμαρτίας** και των **σατανικών διδασκαλιών** ανενόχλητα σαρώνει τα πάντα, ακόμα και στην Εκκλησία.

Προσωπική υποχρέωση

Θεωρώ **προσωπική υποχρέωση** να μοιρασθώ περιληπτικά το φως που μου έχει δώσει ο Θεός με αγαπητές φίλες και αδελφές εν Χριστώ που προβληματίζονται για το συγκεκριμένο θέμα. Το κάνω αυτό με σκοπό να μην πέσουν σε **αδράνεια** ως άχρηστες, αλλά να **συνεχίσουν** απρόσκοπτα τον καλόν αγώνα της πίστewς, αγάπης και υπηρεσίας τους στον Κύριο. Να μη φυλάξουν το **φως** τους κάτω από μόνι, αλλά να το μοιράζονται με άλλες ψυχές. Μπορούμε να φανταστούμε τι θα γινόταν αν η **Λωίδα** και η **Ευνίκη δε δίδασκαν** τον **Τιμόθεο** το λόγο του Θεού;

Είναι συγκλονιστικά τα **παραδείγματα ηρωίδων γυναικών πίστewς** που ήδη έχουμε βρει στην **Παλαιά Διαθήκη** και άλλων που θα βρούμε στην **Καινή Διαθήκη**, οι οποίες έπαιξαν ένα σπουδαίο ρόλο στην πραγματοποίηση των σχεδίων του Θεού. **Θεωρώ ότι** ρίχνουν άπλετο φως στο επίμαχο θέμα, ακόμα και στα «**δυσνόητα**» σχετικά χωρία.

****(βλέπε **ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ: «Δυσνόητα» χωρία**, στο τέλος του βιβλίου.)

Ο Ακύλας και η Πρίσκιλλα, ένα ζευγάρι Ηρώων Πίστεως

Στην **Κόρινθο** βρίσκουμε ένα ευλογημένο ζευγάρι, τον **Ακύλα** και την **Πρίσκιλλα**.

Μαθαίνουμε ότι ο **Ακύλας** ήταν **Ιουδαίος**, που πρόσφατα είχε έρθει στην Κόρινθο απ' την Ιταλία με τη γυναίκα του, σκηνοποιοί στο επάγγελμα. Εδώ γνωρίστηκαν με τον απ. Παύλο, ως ομότεχνοι, και τον

φιλοξένησαν. Δεν ήταν τυχαίο. Αργότερα βλέπουμε να πηγαίνουν όλοι μαζί στην **Έφεσο** για το **έργο του Κυρίου**.

Στην **Έφεσο**, το ζεύγος γνωρίστηκε με τον **Απολλώ**, ο οποίος ήταν πολύ δυνατός ρήτορας. «*Δίδασκε με ακρίβεια αυτά που είχαν σχέση με τον **Κύριο**, γνωρίζοντας μονάχα το **βάπτισμα του Ιωάννη**.*» (Πραξ. 18:24-25)

Όταν άκουσαν την ομιλία του στη συναγωγή, ο Ακύλας και η Πρίσκιλλα, τον πήραν κοντά τους «*και του εξέθεσαν με **μεγαλύτερη ακρίβεια** το δρόμο του Θεού.*» (Πραξ. 18:26)

Αυτό που έκαναν ήταν κάτι πολύ αναγκαίο. Αν είχαν αμελήσει να διορθώσουν τον **Απολλώ**, είναι δύσκολο να φαντασθεί κανείς τι ανεπανόρθωτη ζημιά θα είχε προκληθεί στο ξεκίνημα της αρχικής Εκκλησίας.

Το **παράδειγμα** αυτό δείχνει ότι και η **γυναίκα** έχει δικαίωμα να διορθώνει ή να συμπληρώνει σε κάποιον μια διδασκαλία του λόγου του Θεού **σε ώρα ανάγκης**.

Η **Πρίσκιλλα** π.χ. είχε μάθει από τον ίδιο τον απ. Παύλο την **ορθή διδασκαλία**, ο οποίος, ως «**σοφός αρχιτέκτων**», είχε βάλει το «**θεμέλιο**» της **Εκκλησίας: Το Χριστό**. (1Κορ.3:10) Δε δίδαξε λοιπόν στον **Απολλώ** κάτι που από μόνη της το

φαντάστηκε. Του **μετέφερε** τα λόγια του απ. Παύλου μαζί με τον άντρα της.

Εξάλλου από το γράμμα του απ. Παύλου προς τους αδελφούς μάς κάνει εντύπωση σε πόσο τιμητική θέση κατατάσσει την **Πρίσκιλλα και τον Ακύλα**. Γράφει: «**Χαιρετήστε τη Πρίσκιλλα και τον Ακύλα, τους συνεργούς μου εν Χριστώ Ιησού·** (οι οποίοι για χάρη της ζωής μου έβαλαν τον τράχηλό τους [κάτω από τη μάχαιρα]· τους οποίους **ευχαριστώ** όχι μονάχα εγώ, αλλά και **όλες οι εκκλησίες των εθνών·** [χαιρετήστε] και την **κατ' οίκον εκκλησία τους.**» (Ρωμ.16:3-5)

Στην **Εγκυκλοπαίδεια** του **Χάλεϋ** διαβάζουμε το εξής αξιοπρόσεκτο: «Στις κατακόμβες της Ρώμης υπάρχουν επιγραφές από τις οποίες αφήνεται να εννοηθεί ότι η **Πρίσκιλλα** ανήκε σε εξέχουσα οικογένεια της Ρώμης, έχασε όμως την υψηλή κοινωνική της θέση λόγω του γάμου της με **Ιουδαίο.**» Ακόμα, ότι «**ήταν γυναίκα με εξαιρετικές ικανότητες.**»

Αναφέροντας ο απ. Παύλος συνήθως πρώτα την **Πρίσκιλλα**, λέγεται, ότι την παρουσιάζει ως μια άξια πνευματική **συνεργατίδα** του.

Κύριε,

Σ' ευχαριστώ για το **παράδειγμα** της **Πρίσκιλλας**, που αγάπησε Εσένα και τους λυτρωμένους Σου τόσο, ώστε ήταν πρόθυμη ακόμα και να **πεθάνει για χάρη Σου.**

Βλέπω μια **γυναίκα Ηρωίδα Πίστεως**, η οποία μαζί με τον άντρα της, έναν **αφανή Ήρωα Πίστεως**, υπηρέτησαν το έργο Σου και αγωνίστηκαν μαζί τις μάχες Σου, χωρίς να προβάλουν το «**Εγώ**» τους. Συνέβαλαν αποτελεσματικά στην **πρόοδο της Εκκλησίας** και την επέκταση της Βασιλείας Σου. Τι ζηλευτό πνευματικό ζευγάρι! Πόσο δοξάστηκε ο Θεός μέσω αυτών!

Πατέρας και κόρες στη λίστα των Ηρώων Πίστεως

Είναι συναρπαστικό να συναντάς στη Βίβλο ποικιλία προσώπων που έγιναν **Ήρωες και Ηρωίδες Πίστεως**.

Στις Πράξεις των Αποστόλων βρίσκουμε **τέσσερις νέες ανύπαντρες κοπέλες**. Όλες κόρες του γνωστού **ευαγγελιστή Φιλίππου**, που «*ήταν ένας από τους επιτά* (διακόνους στην πρώτη Εκκλησία).» (Πραξ.21:8, 6:5)

Ένας πολύ ευλογημένος δούλος του Θεού και εξαιρετικός **Ήρωας Πίστεως**. «*Γεμάτος με Άγιο Πνεύμα και σοφία.*»

Μετά το λιθοβολισμό του πρωτομάρτυρα **Στεφάνου**, όταν ξέσπασε ένας μεγάλος διωγμός, αναγκάστηκαν οι πιστοί να φύγουν απ' την Ιερουσαλήμ και να σκορπίσουν σε διάφορα μέρη. Προφανώς ήταν τότε που «*ο Φίλιππος... κατέβηκε στην πόλη της Σαμάρειας, (και) τους κήρυττε του Χριστού*».

Το αποτέλεσμα ήταν πάρα πολλοί να πιστέψουν στο Χριστό και να γίνει «*μεγάλη χαρά σ' εκείνη την πόλη.*» (Πραξ.8:5-8)

Σύμφωνα λοιπόν με τη διήγηση του ευαγγελιστή **Λουκά**, ο **Φίλιππος** φιλοξένησε τον απ. Παύλο και τη συνοδεία του, πριν πάει στην Ιερουσαλήμ, στο σπίτι του στην **Καισάρεια**.

Επίσης δεν παραλείπει να μιλήσει για τις **τέσσερις κόρες** του **Φιλίππου** που **προφήτευαν**. Μας κάνει εντύπωση πώς στην παρουσία τόσων σπουδαίων πνευματικών αντρών ασκούσαν το χάρισμά τους. Δεν κάθονταν **σιωπηλές**, αλλά λάμβαναν μέρος κι αυτές στην ευλογημένη εκείνη αγία συντροφιά του δούλων του Θεού, **εξυμνώντας και διηγούμενες τα μεγαλεία του Θεού**.

Βλέπουμε εδώ την ακριβή εκπλήρωση της προφητείας του **Ιωήλ**, που ξεκίνησε κατά την **Πεντηκοστή**: «*Θα εκθέω το πνεύμα μου επάνω σε κάθε σάρκα· και θα προφητεύσουν οι γιοι σας, και οι θυγατέρες σας.*» (Ιωήλ 2)

Προφανώς ο **Φίλιππος** θα ήθελε να αποκτήσει γιους, ώστε

να συνεχίσουν το έργο του, όμως ο Θεός τού χάρισε κόρες, και τι κόρες! Πόσο θα δοξολογούσε το Θεό όταν τις άκουε, η μία κατόπιν της άλλης, με την έμπνευση του Αγίου Πνεύματος να διηγούνται τα μεγαλεία του Θεού!

Το σπίτι του είχε μετατραπεί σε έναν **φάρο ζωντανό**, όπου ψυχές ευλογούνταν ακούγοντας τις αλήθειες του

λόγου του Θεού, για το **έργο λύτρωσης του Χριστού στο Σταυρό, για την ελπίδα της Ουράνιας Βασιλείας**, όχι μόνο απ' τον πατέρα της οικογένειας, αλλά κι απ' τις κόρες του.

Εδώ μας δίδεται ένα άλλο ζωντανό παράδειγμα πιστών **γυναικών** που διηγούνται τα μεγαλεία του Θεού, σύμφωνα με το θέλημα του Θεού. Αλλιώς, ο πατέρας τους θα τους απαγόρευε να μιλάνε.

Μακάρι όλοι οι γονείς να αποκτήσουν τέτοια παιδιά!

Διευκρίνιση.

Αυτού του είδους η **προφητεία** δεν έχει καμιά σχέση μ' αυτήν που **απομιμούνται** σήμερα, άντρες και γυναίκες, σε διάφορες συναθροίσεις, κάτω από **συναισθηματική φόρτιση**.

Μου έλεγε κάποια πιστή πως είχε πέσει σε τέτοιου είδους παραπλάνηση στο εξωτερικό και τελικά χρειάστηκε να εισαχθεί σε νευρολογική κλινική για να θεραπευθεί.

Η Εκκλησία μέσα στην Κοινωνία

Στο βιβλίο του «**Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ**», ο Γ. Α. Χατζηαντωνίου γράφει: «*Είναι σαφές, ότι της αποστολικής περιόδου οι **γυναίκες** έπαιρναν πλούσιο μερίδιο στη λατρευτική ζωή της Εκκλησίας*». «*Πληροφορούμαστε στις Πράξεις των Αποστόλων για τις **τέσσερις θυγατέρες του Φιλίππου, που προφήτευαν**. Αυτό δεν ήταν μια μεμονωμένη περίπτωση, γιατί στην Α΄ προς Κορινθίους Επιστολή του ο Απόστολος Παύλος δίνει οδηγίες σε σχέση με **γυναίκες, που προσεύχονταν δημόσια ή προφήτευαν** στις συνάξεις της Εκκλησίας. Τις συναντούμε.... και σα **διακόνισσες**, πράγμα που σημαίνει ότι μετείχαν, παράπλευρα με τους άντρες, στη δημόσια υπηρεσία της Εκκλησίας.*» (σελ.77)

Κοπέλα Χαρισματική

Σε μια γιορτή χριστιανικής νεολαίας είχαν αναθέσει σε μια πίστη κοπελίτσα να αναπτύξει κάποιο θέμα. Δε θυμάμαι ποιο ήταν, εκείνο όμως που μου έκανε εντύπωση, ήταν, με τι **πνευματική σοφία** και ταπεινοφροσύνη παρουσίασε κάποιες σοβαρές αλήθειες του λόγου του Θεού, που είχαν να κάνουν με την πρακτική χριστιανική ζωή!

Τι ευθύνη φέρουν όσοι βάζουν «λουκέτο» στο στόμα αυτής της νέας! Όσοι εμποδίζουν αυτό το πηγαίο χάρισμά της!

Κατά τη γνώμη μου αυτή ήταν καλύτερη ομιλήτρια από κάποιον «επίσημο κήρυκα» από πολλές απόψεις. Το σημαντικότερο, γιατί είχε την **απλότητα του παιδιού**. Χωρίς στόμφο, χωρίς «ανθρώπινη σοφία» και ρητορεία, αλλά ό,τι έλεγε ήταν πηγαίο και αυθόρμητο και σύμφωνο με το λόγο του Θεού. Εδώ είναι αυτό που λέει ο Θεός: **«Από στόμα νηπίων και από θηλαζόντων ετοιμάσες αίνεση»!**

Βέβαια αν μια γυναίκα προβάλει το χάρισμά της με ανθρώπινη γοητεία και επίδειξη, τότε ασφαλώς είναι χίλιες φορές καλύτερα να μένει σιωπηλή με προσευχή. Δυστυχώς στις μέρες μας είναι πάρα πολλές οι τέτοιες γυναίκες. Αντί για καλό κάνουν κακό.

Φοίβη, Ηρωίδα Πίστεως

Στο πρόσωπο της **Φοίβης**, ο λόγος του Θεού μάς παρουσιάζει ένα άλλο παράδειγμα αξιόλογης Ηρωίδας Πίστεως, που βεβαιώνει αυτά που μόλις διαπιστώσαμε.

Ας δούμε τα διαπιστευτήρια, με τα οποία τη συστήνει ο ίδιος ο **απ. Παύλος** στην Εκκλησία της Ρώμης. «**Συνιστώ** σε σας τη **Φοίβη**, την **αδελφή** μας, που είναι **διάκονος** της εκκλησίας στις Κεχρεές· για να τη δεχθείτε εν Κυρίω, όπως είναι άξιο

στους **αγίους**, και να παρασταθείτε σ' αυτήν σε ό, τι πράγμα έχει την ανάγκη σας· επειδή, κι αυτή στάθηκε **προστάτισσα** πολλών, κι εμένα τού ίδιου.» (Ρωμ.16:1-2)

Θα παραξενεύονται όλοι όσοι θεωρούν τον απ. Παύλο «**μισογύνη**» διαβάζοντας τα **τιμητικά λόγια**, με τα οποία **συστήνει** μια **γυναίκα**.

Αλήθεια, τι κακό μπορεί να κάνει μια φανατική μονόπλευρη παρουσίαση ενός «**δυσνόητου**» εδαφίου!

Σήμερα, πολλές, ούτε καν θέλουν να διαβάσουν την Αγία Γραφή, όπου η γυναίκα φαινομενικά θεωρείται **κατώτερη** σε αξία απ' τον άντρα, με το απαγορευτικό «να **σιωπά**» σαν ανάξιο και άβουλο πλάσμα, να φοβάται τον άντρα κτλ.

Ας δούμε όμως πώς παρουσιάζει ο απ. Παύλος τη **Φοίβη**:

- 1)**Επίσημο** πρόσωπο στην Εκκλησία των Κεχραιών.
- 2)Ως κατά πάντα **ισότιμη** με πιστό **αδελφό διάκονο**.
- 3)Άξια τιμής **ως άγια** του Χριστού και
- 4)**Προστάτισσα** πολλών, και αυτού του ίδιου.

Τι άλλο χρειάζεται για να αποδειχθεί ότι όλα αυτά που λέγονται είναι σφήνες του Σατανά;

Πάρε θάρρος.

Πιστεύω ότι μπορεί κάθε πιστή γυναίκα να γίνει μια **Ηρωίδα Πίστεως** και χρήσιμη σαν τη **Φοίβη** και την **Πρίσκιλλα**, χρησιμοποιώντας τα **χαρίσματά** της χωρίς αυτοπροβολή, με την καθοδήγηση του **Αγίου Πνεύματος**.

Αγαπητή φίλη και αδελφή, πάρε θάρρος, ο Θεός έχει σχέδια και για σένα **ως μέλος του Σώματος του Χριστού** να προσφέρεις κάποια υπηρεσία. Ζήτησε τη χάρη του Κυρίου. Πες: «Κύριε, **ιδού η δούλη Σου**, πώς μπορώ να φανώ χρήσιμη στο πνευματικό Σου Σώμα, στους λυτρωμένους Σου και στην κοινωνία, παράλληλα με την οικογένειά μου;» Μη ζητάς μεγάλα πόστα. Μερικές φορές και με ένα τηλεφώνημά σου ή με κάποια επίσκεψη **αγάπης** μπορεί να σκορπάς ευλογία. Ή, αν υπάρχει η δυνατότητα, να μαζεύεις στο σπίτι σου φίλες και αδελφές, και να μοιράζεσαι μαζί τους την αγάπη του Θεού. Την αξιολόγηση του έργου την κάνει ο Κύριος ανάλογα με την πιστότητα και τα ελατήρια.

Χαρούμενη εμπειρία.

Το καλοκαίρι, όταν ήμουν στο Λουτράκι, πήγα στο μικρό πάρκο ελπίζοντας να συναντήσω κάποια ψυχή να μοιραστώ μαζί της τη **χαρά της Ανάστασης του Χριστού**. Ήταν Κυριακή μεσημέρι. Κάθισα σ' ένα παγκάκι. Απέναντι μου, λίγα μέτρα μακριά καθόταν κάποιος κύριος που αφοσιωμένος διάβαζε μια εφημερίδα. Αφού ζήτησα τη χάρη του Κυρίου, σηκώθηκα και πήγα κοντά του να προσφέρω ένα φυλλάδιο. Πρώτη φορά πήρα τέτοιο θάρρος. Με έδωξε νομίζοντας ότι είναι των «Χιλιαστών». Του είπα ότι δεν είναι και ότι ο σκοπός μου είναι με αγάπη να μοιραστώ με άλλους αυτό που έχω βρει στο Χριστό και που κάθε άνθρωπος το χρειάζεται. Τελικά μαλάκωσε,

μάλιστα ζήτησε να καθίσω και συζητήσαμε κάπου μισή ώρα γύρω από τη λύτρωση του Χριστού, την αγάπη του Θεού και τον προορισμό του ανθρώπου. Ήταν μια αξέχαστη εμπειρία. Ευχαριστήθηκε πολύ, μάλιστα μου ζήτησε συγγνώμη δυο- τρεις φορές για τη συμπεριφορά του. Του έδωσα την ιστορία μου σε φυλλάδιο και, γεμάτη χαρά, όχι για το τι έκανα εγώ, αλλά για το τι έκανε ο Κύριος μέσω εμού, πήγα στο δωμάτιό μου δοξολογώντας το Θεό!

Η Ευωδία και η Συντύχη, Ηρωίδες Πίστεως

Στην επιστολή του απ. Παύλου προς τους **Φιλιππησίους** συναντάμε κι άλλες **δύο Ηρωίδες**, την **Ευωδία** και τη **Συντύχη**. Γράφει: *«Παρακαλώ την **Ευωδία**, παρακαλώ και τη **Συντύχη**, να φρονούν το ίδιο εν Κυρίω. Και παρακαλώ κι εσένα, γνήσιε σύντροφε, να τις βοηθάς, αυτές που **συναγωνίστηκαν μαζί μου στο ευαγγέλιο...**, των οποίων τα **ονόματα είναι στο βιβλίο της ζωής.**»* (Φιλιπ.4:2-3)

Μαθαίνουμε λοιπόν ότι ο Παύλος δεν ήταν μόνος στο τεράστιο έργο του **ευαγγελισμού των Εθνών**. Ο Κύριος είχε φροντίσει, ώστε ο δούλος Του να έχει, όχι μόνο άντρες αδελφούς **συναγωνιστές**, αλλά και γυναίκες αδελφές.

Η **Ευωδία** και η **Συντύχη** **«συναγωνίστηκαν»** μαζί με τον Παύλο στο Ευαγγέλιο. Πώς; Προφανώς με προσευχή, με αντίσταση στις πονηρές δυνάμεις του Εχθρού και με κάθε άλλο τρόπο που μπορούσαν να τον υπηρετήσουν.

Μας κάνει εντύπωση η παράκληση του απ. Παύλου προς τις δύο αυτές συναγωνίστριές του, να έχουν **το ίδιο φρόνημα εν Κυρίω**. Πώς μπορεί να γίνει αυτό; Το μυστικό είναι να παραμερίζουν την ατομική τους θέληση και να υπακούνε στο θέλημα του Θεού Πατέρα με κάθε κόστος, όπως έκανε ο Χριστός στη Γεθσημανή. Για να αποδεχθούμε

όμως αυτό το φρόνημα πρέπει να μη ζει το «Εγώ» αλλά να ζει ο Χριστός μέσα μας.

Ελπίζουμε η **Ευωδία** και η **Συντύχη** παραμέρισαν τις όποιες προσωπικές τους διαφορές, **ταυτίστηκαν με το φρόνημα του Χριστού** και έτσι έγιναν κι αυτές **Ηρωίδες Πίστεως**.

Όλοι εκείνοι που **συνεργάστηκαν** με το δούλο του Θεού, τα ονόματά τους: *«είναι στο βιβλίο της ζωής»*.

Ο **αγώνας** αυτός δε μοιάζει με κείνους που στο τέλος οι αγωνιστές παίρνουν ένα **φθαρτό στεφάνι**. Αλλά είναι ένας αγώνας που τους **νικητές** περιμένει ένα **άφθαρτο στεφάνι**.

Μην ξεχνάμε όμως ποτέ ότι για να γραφτεί το όνομά μας στο **βιβλίο της ζωής**, χρειάστηκε ο **Ιησούς Χριστός** να κατέβει απ' τον Ουρανό, **να ανεβεί πάνω στο Σταυρό**, να χύσει το **Άγιο Αίμα Του** για τις αμαρτίες μας.

Φλόγα Ευαγγελισμού

Μια νεαρή μου φίλη, πέρυσι το καλοκαίρι, είχε διαθέσει τον εαυτό της, κατόπιν προσευχής, να λάβει μέρος στην «Εκστρατεία των νέων για **Ευαγγελισμό**». Όταν επέστρεψε, μου διηγιόταν πώς ο Θεός της έδινε θάρρος και λόγια να μιλήσει σε ψυχές για την αγάπη του Θεού και τη σωτηρία του Χριστού. Ήταν γεμάτη από τη **φλόγα του Ευαγγελίου!**

*«Πόσο ωραία είναι επάνω στα βουνά τα πόδια εκείνου που ευαγγελίζεται, εκείνου που **κηρύττει ειρήνη!** Εκείνου... που **κηρύττει σωτηρία!**» (Ησ.52:7)*

Από Προσωπική Εμπειρία

Συγκινούμαι αυτή την ώρα, γιατί θυμάμαι πως κι εγώ στα νιάτα μου είχα αυτή τη χαρά καθώς ευαγγελιζόμουν τις ψυχές, ιδιαίτερα στο νοσοκομείο «**Σωτηρία**», το οποίο, μετά τον πόλεμο, ήταν γεμάτο από φτωχούς και απελπισμένους φυματικούς. Με τι λαχτάρα μάς δέχονταν

και έπαιρναν το **Ευαγγέλιο**, όπου εύρισκαν λόγια ελπίδας και παρηγοριάς!

*Thankfully
Sotiri*

Στις φωτογραφίες είναι δύο ψυχές που τις είχα γνωρίσει στο νοσοκομείο, και οι οποίες ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα του Χριστού: «Ελάτε σε

Μένα...», το 1952-54.

Τον ίδιο εκείνο καιρό κι ένας νέος ασθενής, ο **Γιώργος Κύτρος**, πίστεψε, θεραπεύτηκε, πήγε

στο χωριό του και έφερε το μήνυμα της αγάπης του Χριστού στους συγχωριανούς του, όπου πολλοί πίστεψαν. Μάλιστα είχα την ευκαιρία να πάω στο χωριό του, τη Μικρή Πουλιάνα των Τρικάλων και να τους γνωρίσω από κοντά και να μιλήσω για το Χριστό σε πολλές ψυχές. Το θαυμαστό είναι ότι αυτός ακόμα ζει και συνεχίζει στα γεράματά του να

στηρίζει τους πιστούς και με το ποδήλατό του να φέρνει το μήνυμα του Ευαγγελίου και σε άλλες ψυχές.

Είχα επίσης τη μεγάλη χαρά να επισκέπτομαι ψυχές σε μακρινά χωριά. Στη φωτογραφία είναι ο κύριος **Τσίρκας** με την οικογένειά του, ο οποίος είχε δεχτεί το Χριστό ως προσωπικό του Σωτήρα. Τον είχα γνωρίσει σε κάποιο νοσοκομείο, αν θυμάμαι καλά.

Καθώς περπατούσα σε έναν απέραντο κάμπο, απ' το σιδηρόδρομο μέχρι να πάω στο σπίτι του, στη Νέα Μάκριση - **Δομοκού**, σκεφτόμουν ότι πρώτα τα πόδια μου έτρεχαν κατόπιν των μάταιων κοσμικών μου επιθυμιών, ενώ τώρα βάδιζαν για να φέρουν στις ψυχές τα **χαρούμενα νέα**, ότι ο Χριστός σώζει αμαρτωλούς και δίνει **αιώνια ζωή** στην ψυχή που **μετανοεί**, Τον **πιστεύει** και Τον **ακολουθεί**.

Το ίδιο και στον Καναδά, στα 4 χρόνια που έμεινα, μετά τη δουλειά μου συχνά επισκεπτόμουν τον Μπιλ, έναν κατάκοιτο στο νοσοκομείο. Τι χαρά έκανε όταν με έβλεπε!

Μια φορά επιστρέφοντας απ' το νοσοκομείο στο σπίτι με τα πόδια, χίμηξε πάνω μου ένας πελώριος σκύλος. Εγώ έμεινα κόκαλο. Άρπαξε το χέρι μου στο στόμα του, χωρίς όμως να με δαγκώσει.

Μετά με άφησε και έφυγε τρεχάτος.

Νόμιζα ότι είχε τελειώσει η «παράσταση». Σε λίγο επέστρεψε και επανέλαβε το ίδιο, ξανά και ξανά, μέχρι να φτάσω στο σπίτι. Ο Θεός με βοήθησε να είμαι ήρεμη και με φύλαξε από χειρότερα, γιατί Αυτός είναι δυνατότερος από το Σατανά.

Θέλω να πω μ' αυτό, ότι στο έργο του Θεού συναντάς και επιθέσεις του Εχθρού και πρέπει **ν' αγωνίζεσαι** και να **νικάς**. Πώς αλλιώς θα γίνεις **Ήρωας Πίστεως**;

Η Λυδία, Ηρωίδα Πίστεως

Η **Λυδία** είναι άλλη μία ασύλληπτη **Ηρωίδα πίστεως** και θεωρείται η **πρώτη Ευρωπαϊά ιεραπόστολος**.

Για όσους δεν ξέρουν, διαβάζουμε τη συγκλονιστική ιστορία της:

«Στον Παύλο φάνηκε κατά τη νύχτα ένα όραμα: Ένας άνδρας **Μακεδόνας** στεκόταν όρθιος, παρακαλώντας τον και λέγοντας: **Διάβα στη Μακεδονία, και βοήθησέ μας**. Και μόλις είδε το όραμα, ζητήσαμε αμέσως να πάμε στη Μακεδονία, συμπεραίνοντας ότι ο Κύριος μας προσκαλεί να κηρύξουμε σ' αυτούς το Ευαγγέλιο.» (Πραξ.16:9-10)

Πολύ συγκινητικό! Υπήρχαν λοιπόν ψυχές στις διάφορες πόλεις της **Μακεδονίας** που **διψούσαν** για την **Αλήθεια**. Έτσι ο

Θεός οδήγησε τα βήματα του απ. Παύλου και των συνεργατών του στους **Φιλίππους**, πρώτη πόλη της **Μακεδονίας**, «προς άγραν» αυτών των ψυχών.

Η πρώτη τους εξόρμηση έγινε την ημέρα του **Σαββάτου** κοντά σ' ένα **ποτάμι**, όπου έμαθαν ότι γίνεται **προσευχή**.

Πώς βρέθηκε η Λυδία στο «ποτάμι» για προσευχή:

Σύμφωνα με την **παράδοση**, σε όποια πόλη υπήρχαν ολιγοστοί **άντρες Ιουδαίοι** χωρίς «Συναγωγή», επιτρεπόταν οι **γυναίκες τους να προσεύχονται** σε ομάδες.

Το πώς η **Λυδία** βρισκόταν ανάμεσά τους είναι άγνωστο, γιατί δεν ήταν ούτε καν προσήλυτη Ιουδαία και η πραγματική πατρίδα της ήταν τα **Θυάτειρα**. Προφανώς λόγω του επαγγέλματός της ζούσε τώρα στους **Φιλίππους** και ίσως μέσω κάποιας φίλης της είχε ακούσει για τον αληθινό Θεό Τον Οποίον **σεβόταν**.

Έτσι κάπως μπορεί να εξηγηθεί το πώς η **Λυδία** βρισκόταν στην ομάδα των **Ιουδαίων γυναικών** που είχαν μαζευτεί κοντά σ' ένα ποτάμι για να **προσευχηθούν** μαζί.

Όπως και να είναι, ο Θεός με μαθηματική ακρίβεια έφερε τα πράγματα έτσι ώστε η **Λυδία** να είναι παρούσα σ' αυτήν την ομάδα και να ακούσει το μήνυμα του **Ευαγγελίου** από τον ίδιο τον απ. **Παύλο**.

Αυτό που μας κάνει εντύπωση είναι ότι ο απ.

Παύλος δεν υποτίμησε την ευκαιρία. Δεν είπε: «Τι δουλειά έχω εγώ με γυναίκες;» Πήγε με την παρέα του στο **ποτάμι** να βρει **ψυχές**. Ήξερε ότι ο Χριστός σταυρώθηκε και για τις γυναίκες και ενδιαφέρεται εξίσου και γι' αυτές. Μάλιστα διαβάζουμε ότι ο Παύλος έπιασε **κουβέντα** μαζί τους, όπως ο Κύριός Του είχε πιάσει **κουβέντα με τη Σαμαρείτισσα**. Μήπως αυτός ήταν ανώτερος απ' Αυτόν; Πόσο θαυμαστά οδηγεί το Άγιο Πνεύμα όταν λέμε: «**Ιδού εγώ!**»!

Και ω, του θαύματος! Εκεί, σ' αυτό το **ποτάμι**, **πιάστηκε** το πρώτο μεγάλο «**ψάρι**». Διαβάζουμε: «*Κάποια **γυναίκα**, που ονομαζόταν **Λυδία**, πωλήτρια πορφύρας, από την πόλη των Θυατείρων, η οποία σεβόταν τον Θεό, άκουγε της οποίας ο **Κύριος διάνοιξε την καρδιά** για να προσέχει σ' εκείνα που μιλούσε ο Παύλος. Και αφού **βαπτίστηκε** αυτή και ολόκληρη η οικογένειά της, παρακάλεσε λέγοντας: Αν με κρίνατε ότι είμαι πιστή στον Κύριο, περάστε μέσα στο σπίτι μου, και μείνετε και μας βίασε.*» (Πραξ. 16:14-15)

Να, πώς ανταποκρίθηκε η **Λυδία** αμέσως στο μήνυμα της αγάπης του Θεού και οδήγησε και όλη την οικογένειά της στο Χριστό. Ασύλληπτο! Απίστευτο! Έτσι το σπίτι της

Λυδίας έγινε, όχι μόνο το **ορμητήριο** για τον ευαγγελισμό κι άλλων ψυχών στη Μακεδονία, αλλά και μία **«κατ' οίκον εκκλησία»**. Πού το ξέρουμε; Όταν ο Παύλος με το Σίλα ελευθερώθηκαν απ' τη φυλακή, πέρασαν απ' το **σπίτι της Λυδίας** και παρηγόρησαν τους αδελφούς, όπου προφανώς ήταν μαζεμένοι και **προσεύχονταν** γι' αυτούς. Και ξέρουμε το θαυμαστό αποτέλεσμα πώς πίστεψε ο δεσμοφύλακας και όλη η οικογένειά του! (Πραξ.16:40)

Πατέρα Ουράνιε,

Δεν είναι τυχαίο που και σε μας προσωπικά έστειλες το μήνυμα της λύτρωσής Σου, όπως στη **Λυδία**, μετά από 2000 χρόνια. Είναι θαυμαστό! **Σε υπερευχαριστούμε!** Έστειλες το Γιο Σου το Μονογενή για να μας **φωτίσει**, να ανοίξει τα μάτια της καρδιάς μας να εννοήσουμε το μήνυμα του **Σταυρού**.

Βοήθα μας να μεταλαμπαδεύουμε κι εμείς το **φως του Χριστού** σε άλλους. Στο Όνομά Του.

Μια φωνή ακούεται να με καλεί:

«Δος το φως,δος το φως.»

Σαν του Μακεδόνα μοιάζει την κραυγή:

«Δος το φως,δος το φως.»

**«Δος το φως στις γύρω σου ψυχές,
δεν τις βλέπεις πώς ζητούν;**

**Δος το φως στις γύρω σου ψυχές,
από σένα καρτερούν.»**

Η Ταβιθά, Ηρωίδα Πίστεως

Σ' ένα ιεραποστολικό ταξίδι του, ο **απ. Πέτρος**, διάλεξε ως πρώτο σταθμό τη **Λύδδα**, όπου θεράπευσε τον **Αινέα**, κατάκοιτο επί 8 χρόνια. Προφανώς ο **Αινέας** είχε ακούσει για τον Εσταυρωμένο και Αναστημένο Χριστό, γιατί μόλις ο απ. Πέτρος του είπε: «**Αινέα, σε γιατρεύει ο Ιησούς ο Χριστός· σήκω επάνω, και στρώσε το κρεβάτι σου**», ο **Αινέας** αμέσως σηκώθηκε. Με άλλα λόγια, **πίστεψε** στη θεία δύναμη του Κυρίου ως Γιου του Θεού. Γι' αυτό θεωρείται κι αυτός **Ήρωας πίστεως**. Κι' αυτή του η **πίστη** έγινε αιτία, όπως διαβάζουμε: «*όλοι αυτοί που κατοικούσαν στη Λύδδα και στον Σάρωνα*» να **επιστραφούν** στον Κύριο.

Από τη **Λύδδα** ο απ. Πέτρος πήγε σε μια άλλη μικρή κοντινή

πόλη, την **Ιόππη**. Τον κάλεσαν επειγόντως. Η **Ταβιθά**, μια **μαθήτρια του Κυρίου**, «*πλήρης από αγαθά έργα και ελεημοσύνες*» είχε πεθάνει.

Όταν ο **απ. Πέτρος** έφθασε στην **Ιόππη**, «*παραστάθηκαν μπροστά του όλες οι χήρες κλαίγοντας, και δείχνοντας χιτώνες και*

μάτια, όσα η Δορκάδα (Ταβιθά) εργαζόταν όταν ήταν μαζί τους. Και ο Πέτρος, αφού τους έβγαλε

όλους έξω, γονάτισε και προσευχήθηκε· και καθώς στράφηκε προς το σώμα, είπε: Ταβιθά, αναστήσου. Και εκείνη άνοιξε τα μάτια της, και καθώς είδε τον Πέτρο, ανακάθησε. Και εκείνος τής έδωσε το χέρι, και τη σήκωσε· και φωνάζοντας τους αγίους και τις χήρες, την παρέστησε κοντά τους ζωντανή.» (Πραξ.9:32-41)

Η **Δορκάδα** θεωρείται μια **Ηρωίδα πίστεως**. Σκορπούσε την αγάπη του Χριστού με τις αγαθοεργίες της.

Απλότητα των πιστών

Αξίζει εδώ να παρατηρήσουμε με τι **απλότητα** ζούσαν οι πιστοί στην **πρώτη αποστολική περίοδο!**

Όσοι θέλουμε να είμαστε στη λίστα των **Ηρώων και Ηρωίδων πίστεως** πρέπει να απέχουμε από κάθε είδους **υποκρισία** και «ψευδοχαιρετούρες».

Για να το καταφέρουμε αυτό πρέπει να πάρουμε απόφαση **να αρέσουμε μόνο στο Θεό**, αδιαφορώντας τι εντύπωση θα κάνουμε στον άλλο με την **απέριττη** μας συμπεριφορά. Δεν εννοώ μια κρύα αγάπη. Εννοώ θερμή, όμως **αληθινή**, όχι «**φτιαχτή**». Ό, τι νιώθουμε μέσα, αυτό να εκφράζουμε έξω. Αυτό γίνεται όταν το «εγώ» διατηρείται στο Σταυρό.

Η Μάρθα και η Μαρία, Ηρωίδες Πίστεως

Η **Μάρθα** και η **Μαρία** είναι γνωστές ως οι αδελφές του **Λαζάρου**, τον οποίο ανέστησε ο Χριστός.

Μια μέρα, όταν ο Κύριος τους επισκέφτηκε, το **πρώτο** που έκανε η **Μαρία** ήταν **να καθίσει στα πόδια Του για ν' ακούσει τα λόγια Του**, ενώ η **Μάρθα** στρώθηκε στη δουλειά.

Γιατί μας αναφέρει αυτή τη λεπτομέρεια ο λόγος του Θεού; Γιατί πιστεύω υπάρχει ένα πολύ **σοβαρό μάθημα** για όλους εμάς, που αγαπάμε το Χριστό.

Η Μαρία θεώρησε το **πρόσωπο** και τα **λόγια του Χριστού μέγιστη ανάγκη της**. Ενώ η **Μάρθα** θεώρησε την ετοιμασία του τραπέζιού **μέγιστη ανάγκη**.

Το αποτέλεσμα ήταν η **Μαρία** να πάρει **τον έπαινο απ' τον Κύριο**. Η **Μάρθα** αντίθετα να δεχθεί επίπληξη:

«*Μάρθα, Μάρθα, μεριμνάς και αγωνίζεσαι για πολλά· εντούτοις, για ένα υπάρχει **ανάγκη**.*» (Λουκ. 10:41-42)

Ω! Πόσο ανάγκη έχουμε να μάθουμε ότι το **κύριο μέλημά μας** είναι «**ένα**». Να εκτιμάμε το **πρόσωπο του Χριστού** και τα **λόγια Του**.

Προφανώς η Μάρθα πήρε το μάθημά της. Δέχθηκε τον έλεγχο του Κυρίου και διορθώθηκε. Η μετέπειτα ομολογία της δείχνει την αλλαγή της:

«*Ναι, Κύριε, **εγώ πιστεύω** ότι, εσύ είσαι ο **Χριστός**, ο Υιός του Θεού, αυτός που έρχεται στον κόσμο*» (Ιωάν.11:25-27).

Το αποτέλεσμα αυτής της **πίστης** της ήταν να σηκώσουν την πέτρα απ' τον τάφο κι ο **αδελφός της ν' αναστηθεί**. Έτσι και η Μάρθα έβαλε πρώτη της ανάγκη το **πρόσωπο του Χριστού** και έγινε **Ηρωίδα Πίστεως**.

Την τρίτη φορά ξαναβλέπουμε τις δύο **Ηρωίδες** αδελφές στο σπίτι του Σίμωνα του λεπρού, με **πνεύμα νίκης και θριάμβου** να **λατρεύουν** και να **υπηρετούν** το Γιο του Θεού, τον Κύριο της δόξας πριν από τα **Πάθη Του**, μαζί με τον αδελφό τους το **Λάζαρο**, τον **Ήρωα της Πίστεως**.

Τι παραδείγματα προς μίμηση! Ας βάλουμε στόχο να απαλλαγούμε από τις κακές μας συνήθειες και **πρωτίστως να αρέσουμε στο Θεό**.

«Αγιασθήτω το Όνομά Σου»

Το **πρότυπό** μας είναι πάντα ο Ίδιος ο **Ιησούς Χριστός**. Πριν από κάθε έργο Του απομονωνόταν το πρωί για να **προσευχηθεί στον Πατέρα** και μετά άρχιζε να **Τον υπηρετεί**. Η τετ α τετ συνάντησή Του με τον Πατέρα ήταν η **πρώτη Του προτεραιότητα**. Προφανώς Τον ευχαριστούσε και έπαιρνε οδηγία για κάθε τι που θα αντιμετώπιζε. Γι' αυτό μας λέει: «*Από τον εαυτό μου δεν κάνω τίποτα, αλλά καθώς με δίδαξε ο Πατέρας μου, αυτά μιλάω. **Εγώ κάνω πάντοτε τα αρεστά σ' Αυτόν.***»

Ένα παράλυτο κοριτσάκι παραπονιόταν στη μητέρα της που της έστελνε πλούσια δώρα απ' το εξωτερικό: «Μαμά, δεν θέλω τα δώρα σου, θέλω **εσένα**.»

Αυτό λέει και ο Θεός σε μας. «Δε θέλω τις προσφορές σας, θέλω πρώτα να **τιμάτε το πρόσωπό Μου** με την **υπακοή** σας.»

Εξάλλου αυτή είναι η πρώτη εντολή: «*Θα αγαπάς τον Κύριο τον Θεό σου με όλη την καρδιά σου, και με όλη την ψυχή σου, και με όλη τη διάνοιά σου, και με όλη τη δύναμή σου.*» (Ματθ.12:30) Και το πρώτο αίτημά μας είναι: «**Αγιασθήτω το Όνομά Σου**».

Σ' Αυτόν ανήκει η **λατρεία**, η **προσκύνηση**, η **τιμή**, η **δόξα**.

Για να γίνει αυτό, χρειάζεται να **σταυρώνουμε** τον παλιό μας άνθρωπο με **πίστη** και να τον κρατάμε σταυρωμένο: «*Όσοι είναι του Χριστού σταύρωσαν τη σάρκα μαζί με τα πάθη και τις επιθυμίες*». (Γαλ.5:24)

Μπορεί ο **παλιός άνθρωπος να λατρεύει το Θεό** πνευματικά και αληθινά; Σίγουρα όχι. Όσοι τολμούν να το κάνουν, πλανιούνται οικτρώς.

*«Παραλαμβάνοντας μια ασάλευτη βασιλεία, ας κρατάμε τη χάρη, διαμέσου της οποίας να **λατρεύουμε ευάρεστα τον Θεό, με σεβασμό και ευλάβεια**»* (Εβρ.12:28).

Συμπέρασμα: Όσοι αγαπάμε το Θεό και θέλουμε να κάνουμε το θέλημά Του, ας ξεκινάμε τη μέρα μας δίνοντας ώρα στο Θεό. Να Του λέμε ταπεινά: «**Λάλησον Κύριε, ο δούλος Σου ακούει**». Μετά ν' ανοίγουμε την Αγία Γραφή και με πίστη να διαβάζουμε κάποιο κομμάτι. Το Πνεύμα του Θεού θα μας δίνει μερίδα πνευματικής τροφής, αν πεινάμε και διψάμε για το θέλημά Του.

Η Μαρία η Μαγδαληνή, Ηρωίδα Πίστewως

Στην Εγκυκλοπαίδεια του Χάλεϋ διαβάζουμε: «**Η Μαρία η Μαγδαληνή** ήταν η πιο εξέχουσα και η πιο γνωστή από τις γυναίκες που ακολούθησαν τον Κύριο. Το όνομά της αναφέρεται περισσότερες φορές από κάθε άλλης γυναίκας, και συνήθως προτάσσεται των άλλων.»

Λένε ότι είναι αναντικατάστατη ανάμεσα στις γυναίκες ως προς το μέγεθος της **αφιέρωσής** της και το πάθος της **αγάπης** της προς το **Πρόσωπο του Κυρίου Ιησού**.

Το όνομά της το συναντάμε για πρώτη φορά ανάμεσα στις γυναίκες που ακολουθούσαν το Χριστό στις περιοδείες Του,

καθώς «περνούσε μέσα από κάθε πόλη και κωμόπολη, κηρύττοντας και φέρνοντας το χαρμόσυνο άγγελμα για τη βασιλεία του Θεού· και οι **δώδεκα** ήταν μαζί του· και **μερικές γυναίκες**, που είχαν θεραπευθεί από πονηρά πνεύματα και ασθένειες, η **Μαρία**, που λεγόταν **Μαγδαληνή**, από την οποία είχαν βγει **επτά**

δαιμόνια ... και πολλές άλλες, που τον υπηρετούσαν από τα υπάρχοντά τους.» (Λουκ.8:1-3)

Είναι αξιοπαρατήρητο ότι στο προηγούμενο κεφάλαιο συναντάμε την συγκινητική σκηνή με την «αμαρτωλή» εκείνη που γλίστρησε κρυφά στο σπίτι του Σίμωνα του Φαρισαίου και έπεσε στα πόδια του Χριστού και εκδήλωσε την άπειρη ευγνωμοσύνη της φιλώντας τα πόδια Του.

Υπάρχει λοιπόν η εύλογη υποψία ότι η «**αμαρτωλή**» αυτή ήταν η **Μαρία η Μαγδαληνή**.

Μερικοί δε συμφωνούν. Θεωρούν απαράδεκτο σε μια «τέως πόρνη να ανατεθεί ηγετικός ρόλος μέσα στο έργο του Θεού.»

Στην περίπτωση όμως αυτή γεννάται το ερώτημα, πώς η **Ραάβ**, η τέως πόρνη, πώς η **Βηθσαβεέ**, η γυναίκα του Ουρία, έχουν τη θέση τους στη γενεαλογία του Μεσσία; Αν είναι έτσι, ποιος θεωρείται άξιος και τίμιος να υπηρετήσει τον Κύριο; Ποιος είναι αναμάρτητος απ' αυτήν τη συγκεκριμένη σαρκική αμαρτία; Έστω και με τη φαντασία. Υπάρχει κάποιος εκτός απ' το Χριστό; Το Αίμα του Χριστού δεν καθαρίζει όλων των ειδών τις αμαρτίες; Πάντως, ένα είναι βέβαιο, ότι η Μαρία αγάπησε πολύ τον Κύριο, όχι μόνο γιατί **ελευθερώθηκε από τα δαιμόνια**, αλλά και γιατί **συγχωρήθηκαν οι πολλές αμαρτίες της**.

(Ανοίγω παρένθεση. Γνώση περί δαιμονίων)

Κάποτε είχα μεσάνυχτα για τα **δαιμόνια**. Μεταφράζοντας όμως το βιβλίο "War on the Saints", «**Ο Πνευματικός Αγώνας του πιστού**» επί 10 χρόνια, βοηθήθηκα πάρα πολύ. Πολλοί νομίζουν ότι τα **δαιμόνια** εκδηλώνονται μόνο με αφρούς και κραυγές. Δεν ξέρουν ότι πίσω από τις **αμαρτωλές σκέψεις και αντιλήψεις** κρύβονται **πονηρές υπάρξεις**. Ότι οι κακοί συλλογισμοί, οι μοιχείες, πλεονεξίες, πονηρίες που εδρεύουν στην καρδιά του ανθρώπου, δίνουν τόπο στα πονηρά πνεύματα. Όπως και το **πονηρό βλέμμα**, η **υπερηφάνεια** και η **αφροσύνη**.(Μαρκ.7:21-23)

Όταν ο άνθρωπος τροφοδοτεί π.χ. την **υπερηφάνειά** του, γίνεται **εγωιστής**, και δίνει τόπο στο πονηρό πνεύμα.

Το ίδιο ισχύει και για όλες τις άλλες αμαρτίες. Όπως το **πονηρό βλέμμα**. Αυτοί που παρακολουθούν έργα σεξουαλικά, μετά από λίγο καιρό το **δαιμόνιο** θα κάνει **κατοχή**. Θα είναι **σκλάβοι** αυτού του **πάθους**. Πίσω από **κάθε πάθος** κρύβεται **πονηρό πνεύμα**. Γι' αυτό η ψυχή ομολογεί: «Δεν μπορώ να κάνω αλλιώς.» Όπως και με το **τσιγάρο**, τα **ναρκωτικά**, τη **λαιμαργία**, την **ανορεξία**, το **άγχος**, την **κλοπή** και άλλα πολλά.

Πρέπει να ξέρουμε επίσης ότι πίσω κι από τις **ψυχικές διαταραχές** συχνά κρύβονται **δαιμόνια**. Σήμερα πολλοί πάσχουν από

ψυχοσωματικές ασθένειες και **κατάθλιψη**. Γιατί οι γιατροί αδυνατούν να τους θεραπεύσουν;

Η απάντηση είναι, γιατί οι ιατροί δεν έχουν φάρμακο για να εξαλείψουν την ενοχή της Αμαρτίας και να διώξουν δαιμόνια. Μόνο ο Θεός μπορεί.

Ο άνθρωπος μακριά από την Πηγή της ζωής, το Θεό, νιώθει ένα **κενό** μέσα του. Προσπαθεί να το γεμίσει, όμως εις μάτην. Η ψυχή του βασανίζεται, διψάει για φως, για αγάπη αληθινή. Ούτε τα πλούτη ούτε οι δόξες ούτε η μόρφωση δεν ικανοποιούν το **κενό** που νιώθει. Και τότε απελπίζεται και καταλαμβάνεται από **κατάθλιψη**.

Το δαιμόνιο έχει βρει τόπο κατάλληλο να κάνει κατοχή. Μέσα στην αγωνία ο άνθρωπος καταφεύγει σε ναρκωτικά.

Τα πονηρά πνεύματα στοχεύουν τελικά να τον πεθάνουν και δυστυχώς πολλές φορές το καταφέρνουν.

Συχνά μαθαίνουμε πως παγκοσμίου φήμης ηθοποιοί αυτοκτονούν. Χιλιάδες όμως ψυχές ομολογούν πως έχουν θεραπευτεί με **μετάνοια** και **πίστη** στο Χριστό.

****(Βλέπε **ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ «Δέσιμο από πονηρά πνεύματα»**, στο τέλος του βιβλίου.)

Θεία Θεραπεία

Ας θυμηθούμε άλλη μια φορά ότι για τη **θεία θεραπεία** απαιτείται **πίστη** από μέρους του ασθενή και συγχρόνως **αναγνώριση** της **αιτίας** και **καταδίκη**. Με άλλα λόγια, **μετάνοια** για κάθε παρέκκλιση από την εντολή του Θεού.

Ένας χριστιανός, το βράδυ πριν εισαχθεί σε νευρολογική κλινική, **αναγνώρισε** σε μια ομάδα πιστών, που είχαν έρθει για να προσευχηθούν για τη θεραπεία του, ότι η **αιτία** της πάθησής του ήταν το ότι είχε πέσει «με τα μούτρα» στη δουλειά. Η ταπεινή αυτή **εξομολόγηση** και **καταδίκη του**

πάθους του έφερε **θεραπεία** μετά την προσευχή, έχοντας ως **βάση** **θεραπείας** τη **θυσία** του **Χριστού** στο **Σταυρό**.

Από «**ψυχοσωματικές παθήσεις**» έπασχαν πολλοί και στην εποχή του Χριστού. Ήταν «*εκείνοι που ενοχλούνται από ακάθαρτα πνεύματα*». (Λουκ.6:17-18)

Όπως πάντα έτσι και τώρα **πονηρές υπάρξεις** προσπαθούν να **βρουν έδαφος** να εισβάλουν στην **ψυχή** και στο **σώμα** του ανθρώπου για να τον βασανίζουν, να τον φοβερίζουν και να προκαλούν πόνο στο σώμα και στο κεφάλι του.

Ο λόγος του Θεού προτρέπει: «**Μη δίνετε τόπο στο Διάβολο**». (Εφεσ.4:27) Κάθε τι που **αγαπάμε** με **πάθος**, είναι **τόπος στο πονηρό πνεύμα**. Μπορεί αυτό να είναι το παιδί μας, το ζώο μας, ο εαυτός μας, ο σύντροφός μας και άλλα πολλά. Γι' αυτό όταν το χάνουμε, παθαίνουμε «σοκ».

Υπάρχουν αναρίθμητα **είδη δαιμονίων**. Από τα πιο κακόβουλα, ανήθικα και πονηρά μέχρι τα πιο «άγια» και «αγγελικά». **Πονηρά πνεύματα** βρίσκονται, όχι μόνο μέσα στους άγριους ανθρωποφάγους και στυγερούς δολοφόνους, αλλά και μέσα στους «φιλόανθρωπους», «χαρισματικούς», «πολιτισμένους», «θρησκευόμενους». «*Ο σατανάς μετασηματίζεται σε άγγελο φωτός. Δεν [είναι], λοιπόν, μεγάλο αν και οι διάκονοί του μετασηματίζονται σε διακόνους της δικαιοσύνης.*» (2Κορ.11:14-15)

Υπάρχει Λύση:

Δόξα στο Θεό, υπάρχει. Πάνω στο **Σταυρό** ο **Χριστός**, όχι μόνο **έλυσε** το πρόβλημα της **Αμαρτίας** του ανθρώπου, αλλά **νίκησε και το Διάβολο**. Γι' αυτό καλεί: «**Ελάτε σε Μένα και θα βρείτε ανάπαυση.**» Ο Χριστός κάνει **ριζική αλλαγή** σε όποιον παραχωρεί τον εαυτό του σ' Αυτόν. Τον ελευθερώνει από τα **δαιμόνια** και του χαρίζει μια **Νέα Ζωή**.

Γιατί τα γράφω αυτά:

Γιατί σε κάποιο βαθμό είμαι κι εγώ παθούσα και θεωρώ χρέος μου να συστήσω σε όλους το θαυμαστό **φάρμακο**.

Στο πρόσωπο της **Μαρίας της Μαγδαληνής** βλέπω τον εαυτό μου. Είχα παραχωρήσει κι εγώ **τόπο στα δαιμόνια**. Όταν ο Χριστός μού έδειξε πώς έβλεπε τον **εσωτερικό** μου άνθρωπο, κατάλαβα ότι δε διέφερα απ' τη Μαρία.

Αγαπητοί αναγνώστες, είναι ανάγκη να αναγνωρίσουμε τίμια πού έχουμε δώσει τόπο στην Αμαρτία και το Σατανά. Και να ζητήσουμε ο Ιησούς Χριστός να μας **ελευθερώσει** από το δαιμόνιο ή τα δαιμόνια.

Η Μαρία η Μαγδαληνή ελευθερώθηκε από τα **δαιμόνια** και μεταμορφώθηκε πνευματικά. Έγινε μια **άξια μαθήτρια** του Χριστού. Έμεινε **μαζί Του μέχρι τέλους**.

Δε σκανδαλίστηκε όπως οι μαθητές. Ήταν η **πρώτη** στην οποία εμφανίστηκε ο **Αναστημένος Χριστός** και μέσω αυτής έστειλε το μήνυμα της Ανάστασής Του στους μαθητές Του. Έτσι η Μαρία **έγινε** μια ξεχωριστή **Ηρώιδα!**

Ας **μιμηθούμε** την αφιέρωση και την πιστότητά της στο λατρευτό μας Ιησού, για να μπούμε στη λίστα των Ηρώων της πίστεως προς δόξα Θεού.

Χρήσιμες προτροπές του λόγου του Θεού:

«Μη δίνετε τόπο στον **διάβολο**.» (Εφεσ.4:27)

«Αντισταθείτε στον **διάβολο**, και θα φύγει από σας.» (Ιακ.4:7)

«Ο αντιδικός σας ο **διάβολος** περιτριγυρίζει, σαν ωρνώμενο λιοντάρι, ζητώντας ποιον να καταπιεί. Στον οποίο αντισταθείτε [μένοντας] στερεοί στην **πίστη**.» (1Πετρ.5:8-9)

«Ντυθείτε την πανοπλία του Θεού, για να μπορέσετε να σταθείτε ενάντια στις μεθοδείες του **διαβόλου**.» (Εφεσ.6:11)

«Τα όπλα του πολέμου μας δεν [είναι] σαρκικά, αλλά δυνατά με τον Θεό για καθαίρεση οχυρωμάτων· δεδομένου ότι, καθαιρούμε λογισμούς, και κάθε ύψωμα, που αλαζονικά υψώνεται ενάντια στη γνώση του Θεού, και αιχμαλωτίζουμε κάθε νόημα στην υπακοή του Χριστού.» (2Κορ.10:4-5)

Η Σαμαρείτισσα, Ηρωίδα Πίστεως

Είναι πασίγνωστη η **συνάντηση** του **Χριστού** με τη **Σαμαρείτισσα** δίπλα στο πηγάδι.

Ορθά αναφέρουν ότι αποτελεί ένα από τα πιο ωραία, τα πιο οικοδομητικά και τα πιο χαροποιά επεισόδια της ζωής του **Ιησού**. Εκείνη την ώρα ελάμβανε χώρα μια **ζωντανή αναπαράσταση** του κύριου σκοπού του ερχομού Του επί της γης:

«Να ζητήσει και να σώσει το χαμένο».

Τι όμως είναι εκείνο που έκανε τη **Σαμαρείτισσα Ηρωίδα Πίστεως**;

1) Η **δίψα** της για την **αλήθεια**.

2) Η **αναγνώριση** της αμαρτωλότητάς της.

3) Η **ανταπόκρισή** της στο μήνυμα της χάρις του Θεού.

4) Η **πίστη** της στο **Μεσσία**.

5) Η **ομολογία** της μεταστροφής της στους συγχωριανούς της.

6) Το **ενδιαφέρον** της κι άλλοι να μάθουν για το **Σωτήρα** και να σωθούν.

7) Η καθοδήγηση ψυχών στο Χριστό ως ιεραπόστολος.

Πολλοί από τους Σαμαρείτες δέχθηκαν το μήνυμά της, πίστεψαν στο Χριστό ως προσωπικό τους Σωτήρα και Τον φιλοξένησαν για δύο μέρες.

Όταν ήρθαν οι μαθητές και Τον κάλεσαν να φάει, τους είπε: «Εγώ έχω φαγητό να φάω, που εσείς δεν ξέρετε. Το δικό μου φαγητό είναι να **πράττω το θέλημα εκείνου που με απέστειλε, και να τελειώσω το έργο του.**» (Ιωάν.4:32, 34)

Παρ' όλη τη δίψα και την πείνα Του, η ψυχή του Κυρίου Ιησού ήταν **χορτάτη** με το πνευματικό Του φαγητό. Εκείνη την ώρα γινόταν **πανηγύρι χαράς στον Ουρανό**, αλλά και στην καρδιά του Ιησού Χριστού. Άξιζε που άφησε το θρόνο Του και κατέβηκε στη γη να βρει το χαμένο πρόβατο.

Πόσο μεγάλη αξία έχει η λύτρωση μιας ψυχής!

Η επίσκεψη αυτή του Χριστού στη **Σαμάρεια** προλείανε το έδαφος για την εγκάρδια, εκ μέρους των Σαμαρειτών, αποδοχή του Ευαγγελίου, λίγα χρόνια αργότερα:

*«Ο Φίλιππος, αφού κατέβηκε στην πόλη της **Σαμάρειας**, τους **κήρυττε τον Χριστό**. Και τα πλήθη ως μια ψυχή πρόσεχαν στα λεγόμενα από τον Φίλιππο, ακούγοντας και βλέποντας τα θαύματα που έκανε. Επειδή, από πολλούς, που είχαν **ακάθαρτα πνεύματα**, αυτά έβγαιναν φωνάζοντας με δυνατή φωνή· και πολλοί παραλυτικοί και κωλοί θεραπεύθηκαν. Και έγινε μεγάλη χαρά σ' εκείνη την πόλη.»* (Πράξ.8:5-8)

Η **ομολογία της Σαμαρείτισσας** εδώ και 2000 χρόνια γίνεται αιτία ψυχές να προβληματιστούν και να σωθούν.

Μιας αμαρτωλής **κατά χάρη σωσμένης** από το Χριστό.

Ξανά και ξανά βλέπουμε πόσο ο Θεός αγαπάει τους αμαρτωλούς! Άντρες και γυναίκες. Για να τους το βεβαιώσει έστειλε το Μονογενή Του Γιο για να τους το πει με τον πιο τρυφερό τρόπο: **«Δε θέλω το θάνατο του αμαρτωλού, αλλά να επιστρέψει και να σωθεί.»**

Και στο τέλος παρέδωσε το Γιο Του στο Σταυρό να τιμωρηθεί στη θέση του κάθε αμαρτωλού. Απίστευτο! Κι όμως αληθινό!

Αγαπητή ψυχή, μην πεις: «Εγώ είμαι πολύ αμαρτωλή, για μένα δεν υπάρχει ελπίδα να σωθώ.» Κοίταξε τη **Σαμαρείτισσα** και πάρε θάρρος. (διάβασε Ιωάν.4:17)

Ο Χριστός ψάχνει κι εσένα για να σου μιλήσει προσωπικά. Έλα όπως είσαι και πες Του ό, τι σε προβληματίζει. Οι θρησκευτικές σου παραδόσεις δε σε σώζουν. Μόνο ο Χριστός, ο Σωτήρας, σε λυτρώνει. Σίγουρα θα ξεδιψάσεις κοντά Του. Δεν υπάρχει περίπτωση να σε διώξει. Υπόσχεται: «*Όποιον έρχεται σε Μένα δε θα τον διώξω.*» Μόνο έλα κοντά Του με **πίστη, ταπεινά** και **ειλικρινά**.

Συμπέρασμα

Ο Θεός δεν είναι προσωπολήπτης. Δεν κάνει διάκριση ανάμεσα στον **άνδρα** και τη **γυναίκα**. Ανάμεσα στους μαύρους και τους λευκούς. Ανάμεσα στους θρησκευόμενους και μη. Ανάμεσα στους πλούσιους και τους φτωχούς. Τους μορφωμένους και τους αμόρφωτους.

Με τα παραδείγματα αυτά των **Ηρώιδων γυναικών** βγαίνει αβίαστα το **συμπέρασμα**, ακόμα μια φορά, ότι η **γνήσια πιστή γυναίκα** έχει το δικαίωμα να **διδάσκει το λόγο του Θεού**, με την έννοια, να μοιράζεται με άλλους αυτά που έχει μάθει από το Πνεύμα του Θεού, με βάση το **θεόπνευστο Γραπτό Λόγο**, την Αγία Γραφή. Αρκεί να μην προσθέσει ή αφαιρέσει από τον ορθοτομημένο λόγο του Θεού.

Εξάλλου η γυναίκα που έχει **άγιο φόβο Θεού** δε φιλοδοξεί να επιδεικνύει τις γνώσεις της και να διδάσκει εκεί που δεν

της πέφτει λόγος. Απ' την άλλη όμως δε θέλει να χάνει ευκαιρίες που της δίδονται για να δοξάζει το Θεό.

Ας υποθέσουμε ότι σε μια συναναστροφή βρίσκεται και η **Σαμαρείτισσα**. Κάποιοι θέλουν να ακούσουν από πρώτο χέρι τι της είπε ο Χριστός. Τι νομίζουμε θα κάνει; Θα πει: «Εγώ είμαι γυναίκα και δε επιτρέπεται να μιλήσω»; Σίγουρα θα μοιρασθεί μαζί τους με απλά λόγια αυτά που της δίδαξε ο Χριστός.

Κάποτε βρέθηκα σ' έναν γάμο, όπου ο γαμπρός ήταν ξένης εθνικότητας. Μαζί με τον κήρυκα πάνω στον άμβωνα στεκόταν και μια **κυρία** που **μετέφραζε** το μήνυμα του ομιλητή στην ξένη γλώσσα, για να καταλάβει ο γαμπρός. Τι θα πούμε, ότι κήρυττε; Ασφαλώς όχι. Απλώς μετέδιδε τα λόγια του κήρυκα στον γαμπρό. Αυτό, κατά κάποιο τρόπο, κάνει η πιστή γυναίκα. Μεταδίδει, αν θέλετε, τα μηνύματα του λόγου του Θεού σε ψυχές που χρειάζονται.

Ενάρετη Γυναίκα

Μετά από τη μελέτη τόσων **Ηρωίδων γυναικών**, ας διαβάσουμε, ιδιαίτερα εμείς οι γυναίκες, τι λέει ο λόγος του Θεού για την **ενάρετη γυναίκα**.

Είναι ένα κεφάλαιο που αναπτερώνει το ηθικό μας, ώστε να αναλάβουμε τις **ευθύνες μας** με θάρρος, ως μητέρες, ως σύζυγοι, ως μέλη εκκλησίας και κοινωνίας. Να ενεργοποιούμε τα χαρίσματα που μας έχει δώσει ο Κύριός μας προς δόξα Θεού. Η χριστιανή γυναίκα δε θέλει να χαραμίζεται η ζωή της ζώντας με αυταρέσκεια. Εξάλλου δε νοείται **Ηρωίδα** που να μην είναι **ενάρετη**. Διαβάζουμε:

«ΜΙΑ ΕΝΑΡΕΤΗ γυναίκα ποιος θα βρει; Επειδή, μια τέτοιου είδους [γυναίκα είναι] πολύ πιο πολύτιμη, περισσότερο [ακόμα και] από τα μαργαριτάρια. Η καρδιά τού άνδρα της θαρρεί

επάνω σ' αυτή, και δεν θα στερείται από αφθονία. Θα του φέρνει καλό, και όχι κακό, όλες τις ημέρες της ζωής της... εργάζεται με τα χέρια της ευχαρίστως... σηκώνεται, ενώ [είναι] ακόμα νύχτα, και δίνει τροφή στην οικογένειά της... Ζώνει την οσφύ της με **δύναμη**, και ενισχύει τους βραχιόνες της... το **Λυχνάρι** της δεν σβήνεται τη νύχτα... Ανοίγει το χέρι της στους **φτωχούς**, και απλώνει το χέρι της στους απόρους. **Δεν φοβάται** το χιόνι για την οικογένειά της· επειδή, ολόκληρη η οικογένειά της [είναι] ντυμένοι διπλά... Ο άνδρας της γνωρίζεται στις πύλες, όταν κάθεται ανάμεσα στους προεβύτερους του τόπου... **Ανοίγει το στόμα της με σοφία**· και επάνω στη γλώσσα της [είναι] νόμος ευμένειας. **Επαγρυπνεί** στη διακυβέρνηση του σπιτιού της, και ψωμί σκνηρίας δεν τρώει. Τα παιδιά της σηκώνονται και τη μακαρίζουν· ο άνδρας της, και την επαινεί» (Παροιμ.31)

Ομορφιά – Φόβος Κυρίου

Εμείς οι γυναίκες έχουμε ιδιαίτερη αδυναμία στην **εξωτερική** μας εμφάνιση. Στην ωραιопάθεια! Γι' αυτό ο λόγος του Θεού δίνει κάποιες εντολές γι' αυτό το θέμα. (1Πέτρ.3:3-4. 1Τιμ.2:9)

Καλλωπισμός

Κάποτε μια «πιστή» επέμενε στο **μακιγιάζ του προσώπου** της για να τη δέχονται οι κοσμικές φίλες της, ώστε να τις οδηγήσει στο Χριστό. Σ' ένα μαγαζί, καθώς προσπάθησε να μιλήσει σε κάποιον για το Χριστό, αυτός θυμωμένος της είπε: «Κυρά μου, φτιάξε πρώτα τα μούτρα σου και μετά μίλησέ μου για το Χριστό». Μετά απ' την ψυχρολουσία, πήρε το μάθημά της.

Ας δούμε τι λέει η Αγία Γραφή για τον **καλλωπισμό** μιας **γυναίκας ειδωλολάτρισσας**, της βασίλισσας **Ιεζάβελ**:

«Καθώς [το] άκουσε η **Ιεζάβελ**, **έβαψε τα μάτια** της, και **καλλώπισε** το κεφάλι της, και έσκυψε από το παράθυρο.» (2Βασ.9:30)

Ο σκοπός της ήταν να **γοητεύσει, να μαγέψει** τον υψηλόβαθμο επισκέπτη.

Κάπου ρωτάει ο Θεός: «**Γιατί καλλωπίζεις** το δρόμο σου, για να ζητάς εραστές;» (Ιερ.2:33)

Αν και αποφεύγω να μιλάω για την **εξωτερική εμφάνιση** της **χριστιανής γυναίκας**, γιατί ο Θεός ενδιαφέρεται πρώτα ν' αλλάξει τον **εσωτερικό άνθρωπο**, φοβάμαι ότι τελευταία η **κόκκινη γραμμή έχει σχεδόν χαθεί**.

Ας μου επιτραπεί λοιπόν να πω λίγα λόγια σχετικά με το θέμα: Όταν ο λόγος του Θεού μιλάει για την εμφάνιση της **ενάρετης γυναίκας** να είναι «**σεμνή**», δεν εννοεί να είναι άχαρη, να στερείται ομορφιάς. Εννοεί να είναι καλοντυμένη, όχι όμως **προκλητική**, όχι **γοητευτική**, όπως είναι η **εμφάνιση μιας κοσμικής**. Το παρουσιαστικό της **ενάρετης γυναίκας** έχει πολύ μεγάλη σημασία όταν μιλάει για την πίστη της στο Χριστό. Τελευταία μια πιστή ομολόγησε ταπεινά ότι για πολλά χρόνια κουβαλούσε ένα ψέμα στο κεφάλι της...

Ας θυμόμαστε: «*Ό, τι κάνουμε, να το κάνουμε για τη δόξα του Θεού*».

Αγαπητή αδελφή, όταν κοιτάς στον καθρέφτη, ρώτησε τον Κύριο αν η εμφάνισή Σου αρέσει στο Θεό και ταιριάζει σε γυναίκα που «**επαγγέλλεται θεοσέβεια**».

«Ψεύτικη [είναι] η χάρη, και μάταιη η ομορφιά· η γυναίκα η οποία φοβάται του Κύριο, αυτή θα επαινείται». (Παροιμ.31:30)

Η Σουζάνα Ουέσλεϋ, Ηρωίδα Πίστewς

Αξίζει εδώ να γνωρίσουμε μια **ενάρετη γυναίκα** αλλά και **Ηρωίδα Πίστewς**, τη **Σουζάνα Ουέσλεϋ**, μητέρα 10 παιδιών. (1669-1742).

Μέσα σ' όλες τις δουλειές της, αν και ασθενική και με στερήσεις, διέθετε ώρα **προσευχής**. Επειδή δεν μπορούσε να απομονωθεί, σκέπαζε το πρόσωπό της με την ποδιά της. Τα παιδιά της γνώριζαν ότι αυτό σήμαινε ότι η μητέρα τους

προσευχόταν και έκαναν τελεία ησυχία. Είχε βρει τρόπο να τα πειθαρχεί. Επίσης διέθετε ώρα με το κάθε της παιδί να

μάθει πώς είναι. Ο άντρας της δεν ήταν καλός διαχειριστής στις ανάγκες του σπιτιού. Γι' αυτό είχε αναθέσει στη γυναίκα του όλη την ευθύνη. Έπρεπε μόνη της να αντιμετωπίζει τους πειρασμούς και τις δοκιμασίες της.

Η **Σουζάνα** ήξερε ότι μια μέρα όλες οι δοκιμασίες της θα τελειώσουν και θα σταθεί μπροστά στο Θεό να δώσει

λογαριασμό της ζωής της.

Όταν κάποτε ο άντρας της απουσίαζε για ένα διάστημα, στη θέση του κήρυττε κάποιος άλλος. Επειδή τα μηνύματα του νέου κήρυκα δεν έτρεφαν πνευματικά το ακροατήριο, η **Σουζάνα** μάζευε τα παιδιά της και τους διάβαζε από τα πιο δυνατά και φλογερά κηρύγματα που εύρισκε στη βιβλιοθήκη τους. Σύντομα κι άλλοι άρχισαν να μαζεύονται για ν' ακούσουν και από 40 έφτασαν τα 200 άτομα. (Πολλοί απ' αυτούς ήταν σχεδόν αγράμματοι). Η ίδια μιλούσε με τους ανθρώπους με καλοσύνη και τρυφερά αισθήματα.

Αυτό δεν άρεσε στους επικεφαλής της Εκκλησίας. Όταν ο άντρας της τη συμβούλεψε να σταματήσει, του έγραψε: «Θα διαλύσω τη συνάθροιση μόνο αν με διατάξεις με τέτοιους ορισμούς που θα απαλλάξουν την συνείδησή μου από κάθε ενοχή και τιμωρία εξαιτίας παραμέλησης καθήκοντος καλού έργου, όταν σταθούμε, εσύ κι εγώ, μπροστά στο φοβερό δικαστήριο του Κυρίου.»

Μετά απ' αυτό το γράμμα ο άντρας της την άφησε να συνεχίσει. «Ο εν Κυρίω κόπος» της Σουζάνας δεν πήγε χαμένος. Ο γιος της, ο **Ιωάννης Ουέσλεϋ**, **αναδείχτηκε** ένας από τους πιο **πασίγνωστους κήρυκες**.

Λένε ότι οδήγησε κοντά ένα εκατομμύριο ψυχές στη σωτήρια χάρη του Χριστού με τα κηρύγματά του.

Ο ίδιος ομολογεί ότι ένα μεγάλο μέρος της αρχικής πνευματικής και πρακτικής του εκπαίδευσης το έλαβε απ' τη **μητέρα** του, τη **Σουζάνα**, η οποία ήταν πνευματικά ώριμη γυναίκα. Επαινούσε το έργο της μητέρας του λέγοντας: Ήταν σε μένα χρήσιμη ως συνεργάτιδα στο έργο του Ευαγγελίου. Ο άλλος της γιος, ο **Τσάρλς**, έγινε κι αυτός ξακουστός με τους ύμνους που έγραψε.

Ας είναι η **Σουζάνα**, **αυτή η ενάρετη Ηρωίδα Πίστεως**, παράδειγμα προς μίμηση στις μητέρες και σ' όλες εμάς που ποθούμε να ζήσουμε για τη δόξα του Θεού, πώς να μοιραστούμε το φως που μας έδωσε ο Κύριος με άλλους.

Μπορεί και το δικό μας σπίτι π.χ. να γίνει ένας φάρος που θα ελκύει τις ψυχές στη σωτήρια χάρη του Χριστού. Γιατί όχι; Μπορεί κι εσύ, αγαπητή αδελφή, να μαζεύεις τα παιδιά σου και τους γνωστούς σου και να τους δίνεις πνευματική τροφή, με όλα τα μέσα που μπορείς.

Κύριε,

Διαθέτω κι εγώ το σπίτι μου για να μοιραστώ τα θαυμαστά μηνύματά της σωτηρίας Σου με άλλες ψυχές. Εξάλλου ό, τι έχω είναι δώρα δικά Σου. Θα κάνω ό, τι καλύτερο μπορώ, με πίστη, προς δόξα Θεού.

Όργανο του Θεού – Όργανο του Σατανά

Μέχρι εδώ είδαμε τις χρήσιμες γυναίκες, που δόξασαν το Θεό με την ταπεινή τους συμπεριφορά και έγιναν **Ηρωίδες**. Τώρα ας δούμε και μερικές που, δυστυχώς, έβλαψαν το έργο του Θεού με την **εγωκεντρική** τους συμπεριφορά.

Προσοχή! Αυτές είναι παράδειγμα προς αποφυγήν.

Καλό είναι να ξέρουμε ότι όσο χρήσιμη μπορεί να είναι η **γυναίκα** ως όργανο Θεού, άλλο τόσο μπορεί να είναι βλαβερή ως όργανο του Σατανά.

Πλανεμένη Διδασκαλία Γυναικών

Στο βιβλίο της **Αποκάλυψης** ο Κύριος αναφέρεται σε μια **γυναίκα**, την **Ιεζάβελ**, που έλεγε ότι είναι **προφήτισσα** και δίδασκε τους πιστούς να πορνεύουν και να τρώνε ειδωλόθυτα. Όπως φαίνεται ανήκε στο Σώμα της Εκκλησίας, γιατί λέει ο Κύριος: *«Της έδωσα καιρό για να μετανοήσει από την πορνεία της, και δεν μετανόησε. Δες, εγώ τη βάζω σε κρεβάτι, κι αυτούς, που μαζί της μοιεύουν, σε μεγάλη θλίψη, αν δεν μετανοήσουν από τα έργα τους... εγώ είμαι που ερευνώ νεφρά και καρδιές· και θα δώσω σε κάθε έναν σύμφωνα με τα έργα σας».* (Αποκ.2:22-23)

Τέτοιες γυναίκες, που αυτοαποκαλούνται προφήτισσες και διδάσκουν αντιβιβλικές διδασκαλίες είναι **πλανεμένες** και δεν έχουν καμιά σχέση με τις **άγιες γυναίκες**, που έχουμε ήδη αναφέρει. Καμιά σχέση με τον Εσταυρωμένο Ιησού.

Το μότο της **αληθινής Ηρωίδας Πίστews** είναι: *«Αυτός (ο Χριστός) πρέπει να αυξάνει, εγώ να ελαττώνομαι.»*

Η πιστή γυναίκα που μιλάει με πνεύμα **εγωισμού** και **αυτοπροβολής** χάνει τη θέση της στη λίστα των **Ηρωίδων της Πίστews**. Σήμερα υπάρχουν τέτοιες αναρίθμητες.

Μαίρη Μπέικερ Έντυ

Μία άλλη γυναίκα, η **Μαίρη Μπέικερ Έντυ (Mary Baker Eddy)** (1821–1910) ίδρυσε τη «**Χριστιανική Επιστήμη**» (Christian Science), που αν και αυτοπροσδιορίζεται ως χριστιανική θρησκεία και επικαλείται την Αγία Γραφή, το σύνολο των θέσεών της είναι απολύτως αντίθετες με τη **χριστιανική διδασκαλία**.

Η **Μαίρη Μπέικερ**, από προσωπική εμπειρία θεραπείας της, έβγαλε συμπεράσματα που κάθε άλλο παρά είναι βιβλικά. Κάθε εμπειρία που δεν έχει ως βάση πίστης το **Έργο του Χριστού στο Σταυρό** και έρχεται σε αντίθεση με τη **διδασκαλία των Αποστόλων και Προφητών**, με **θεμέλιο το Χριστό**, ως Γιο του Θεού, είναι παραπλανητική.

Περιληπτικά, η «**Χριστιανική Επιστήμη**» δεν παραδέχεται ότι υπάρχει **Αμαρτία, Σατανάς, Σωτήρας**. Διδάσκει ότι η **αρρώστια** είναι κάτι στη φαντασία μας. Έχει και άλλες πολλές παραπλανητικές θέσεις και αντιλήψεις. Προσοχή!

Το λυπηρό είναι ότι έχει χιλιάδες οπαδούς.

Μην ξεχνάμε ότι στην εποχή του απ. Παύλου δεν υπήρχε ο Κανόνας του Γραπτού Λόγου και ο καθένας μπορούσε να διδάσκει ό, τι του ερχόταν. Σήμερα όμως έχουμε την **Αγία Γραφή** και ό, τι λέμε πρέπει να έχει την αναγνώριση της αυθεντικότητας του θεόπνευστου λόγου του Θεού. Απαγορεύεται να προσθέσουμε ή να αφαιρέσουμε στην υπάρχουσα **Γραπτή Διδασκαλία**. Όποιος παρακούει, είτε άντρας είτε γυναίκα, έχει το **ανάθεμα** του Θεού.

Διευκρίνιση. Η **Μαίρη Μπέικερ** φαινομενικά στηρίζει τη διδασκαλία της στην Αγία Γραφή, όμως τελείως **αλλοιωμένη**, με προσωπικές φαντασιώσεις. Έτσι ίδρυσε τη «**Χριστιανική Επιστήμη**».

Γυναίκες Αγγελιοφόροι

Με την ευκαιρία, ας δούμε τι συνέβηκε το πρωινό της **Ανάστασης**, όταν ο Κύριος και οι Άγγελοι ανέθεσαν σε **γυναίκες** να αναγγείλουν το θαυμαστό μήνυμα της **Ανάστασης του Χριστού** στους μαθητές Του συνοδευόμενο από κάποια παραγγελία: «**Πηγαίνε** στους αδελφούς μου, και πες τους: *Ανεβαίνω προς τον Πατέρα μου και Πατέρα σας, και Θεό μου και Θεό σας.*» (Ιωάν.20:17)

«**Πηγαίνετε, αναγγείλατε** προς τους αδελφούς μου, για να πάνε στη **Γαλιλαία**· και εκεί θα με δουν.» (Ματθ.28:10)

«**Πηγαίνετε γρήγορα, και πείτε στους μαθητές** του ότι, **αναστήθηκε από τους νεκρούς**· και δέστε, πηγαίνει πριν από σας στη **Γαλιλαία**· εκεί θα του δείτε.» (Ματθ.28:7)

Αυτού του είδους **μετάδοση αγγελιών** απ' το λόγο του Θεού, πιστεύω ότι είναι η πιο σωστή και επιτρεπτή, όχι μόνο στον άντρα αλλά και στη γυναίκα.

Αλλά τι λυπηρό! Οι μαθητές δεν τις πίστεψαν. Θεώρησαν τα λόγια τους «**φλυαρία**», «γυναικείες φαντασιώσεις!» Δεν έδωσαν σημασία στο ελπιδοφόρο μήνυμα που έφεραν οι γυναίκες. Εδώ ξανά διαπιστώνουμε τη μεγάλη **προκατάληψη** που έχουν οι άντρες απέναντι στο γυναικείο φύλο! Και αυτό δυστυχώς συνεχίζεται. Πιάνονται από ένα ή δύο «**δυσνόητα**» χωρία και βάσει αυτών θεωρούν ότι η γυναίκα εφ' όρου ζωής θα φέρει το στίγμα της «εξαπάτησης» και θα περιφρονείται. Λες και η θυσία του Χριστού στο Σταυρό να μην επαρκεί για την πλήρη αποκατάστασή της. Τι διαστρέβλωση!

Θεωρώ όχι τυχαίο το ότι ο Θεός έδωσε στη γυναίκα την τιμή να φέρει το μήνυμα της **χαράς της Ανάστασης**, για να αποδείξει ότι, αν και αρχικά **η γυναίκα** παγιδεύτηκε και έγινε το όργανο του Σατανά, ώστε να ακολουθήσει η

Θεληματική παρακοή του Αδάμ, τελικά με τη μετάνοιά της έγινε όργανο του Θεού, ώστε μέσω αυτής (της τεκνογονίας της) να έρθει το Πρόσωπο που θα έφερνε την πλήρη αποκατάσταση της γυναίκας και του άντρα.

***** (Βλέπε ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ: Διαφορά παρακοής του Αδάμ από της Εύας, στο τέλος του βιβλίου.)

Σήμερα πολλοί, άντρες και γυναίκες, που κάποτε είχαν **εξαπατηθεί** και πλανηθεί **εξαιτίας άγνοιας** και είχαν γίνει όργανα του Σατανά, τώρα με τη **μετάνοιά** τους έχουν γίνει όργανα του Θεού ξεσκεπάζοντας τις μεθόδους και τα κρησφύγετα του Σατανά, φέρνοντας έτσι το μήνυμα της απελευθέρωσης σε πολλές ψυχές.

Απελευθέρωση από φανατισμό

Υπάρχει ένα θαυμάσιο μυστικό που ελευθερώνει τον άντρα και τη γυναίκα από **φανατισμούς**: Είναι **Ο ΣΤΑΥΡΟΣ**.

Πάνω στο **Σταυρό** ο Χριστός θανάτωσε τον **παλιό άνθρωπο**, του άντρα και της γυναίκας, και τους κάνει **ένα νέο άνθρωπο** με την Ανάστασή Του. Λέει:

Εν Χριστώ «δεν υπάρχει **αρσενικό** και **θηλυκό** ...όλοι εσείς είστε **ένας** στον Ιησού Χριστό.»

Στο **Σταυρό** η πιστή γυναίκα σταματάει να ξεσπάει με τις φεμινιστικές της αντιλήψεις και ο πιστός άντρας σταματάει να υποτιμά τη γυναίκα ως υποδεέστερη.

Αν λοιπόν κάποιος αποδεσμευτεί απ' τον **Εσταυρωμένο και Αναστημένο Χριστό**, είτε άντρας είτε γυναίκα, είναι λογικό να παύει να είναι **Νέο Κτίσμα εν Χριστώ**. Με αποτέλεσμα να παύει να είναι χρήσιμο όργανο στο Θεό.

Χριστεπώνυμη Εκκλησία - Ζωντανή Εκκλησία

Όσον αφορά σε αυτά που συμβαίνουν στην **Χριστεπώνυμη Εκκλησία**, κατά τη γνώμη μου, δεν έχουν καμιά σχέση με τη **Ζωντανή Εκκλησία του Χριστού**, τους λυτρωμένους με το Αίμα του Χριστού. Για ποιο λόγο λοιπόν καταπιάνονται μερικοί με το ποιος έχει και ποιος δεν έχει δικαίωμα ν' ανεβαίνει στον «**άμβωνα**» για να μιλήσει;

Εξάλλου, αν καλοσκεφθείς, πού υπόσχεται ο Χριστός να είναι παρών; Στις **πολυτελείς αίθουσες** με **άμβωνα**; Ή οπουδήποτε δύο ή τρεις **γνήσιοι** χριστιανοί είναι μαζεμένοι στο Όνομα Του; Κάποια φορά ο Κύριος κήρυξε μέσα από μια **βάρκα**. Ο απ. Παύλος κήρυξε στις γυναίκες πλάι σ' ένα **ποτάμι** και επί δύο χρόνια δίδασκε το λόγο του Θεού στην **Έφεσο** έχοντας σα στέκι μια **αίθουσα σχολείου**.

Οι πρώτοι **χριστιανοί** δεν είχαν **άμβωνες** και **πολυτελείς αίθουσες**. Αυτή η συνήθεια νομίζω ανήκει στην **Χριστεπώνυμη Εκκλησία** και ξεκίνησε τον 3^ο και 4^ο αιώνα μ. Χ. Σήμερα αυτές οι αίθουσες είναι γεμάτες από «**σύμμεικτο πλήθος**». Με αληθινούς και με κατ' όνομα χριστιανούς.

Οι χριστιανοί τον πρώτο αιώνα ήταν ζωντανοί γιατί είχαν **ποιμένες πλήρεις Πνεύματος Αγίου**. Το μέλημά τους ήταν να μένουν στη **διδασκαλία των Αποστόλων** για να έχουν την **Παρουσία του Αναστημένου Χριστού** ανάμεσά τους.

Όταν οι Φαρισαίοι έδιναν μεγαλύτερη αξία στο **χρυσάφι** του ναού παρά στο **ναό**, είναι αξιοπαρατήρητο πώς ο Κύριος έβαλε τα πράγματα στη θέση τους με λόγια σοφά και αιχημικά: «*Μωροί και τυφλοί, ποιος είναι μεγαλύτερος, το χρυσάφι ή ο ναός, που αγιάζει το χρυσάφι;...*» (Ματθ.23:17)

Το ίδιο ισχύει και για την **αίθουσα**. Αυτό που έχει αξία είναι η **Παρουσία του Χριστού** που κάνει τον χώρο αξιοσέβαστο. Η δύναμη βρίσκεται στο **λόγο του Θεού**, όχι στο **έπιπλο**.

Κύριε,

Νιώθω πολύ προβληματισμένη! Έχουν **τυποποιηθεί** σχεδόν τα πάντα στην **Εκκλησία Σου**. Έχει χαθεί η ζωντανιά της. Το καύχημα του **Σταυρού**, η χαρά και η δύναμη της **Ανάστασής** Σου εκφράζονται τυπικά, χωρίς παλμό.

Φοβάμαι ότι ισχύει αυτό που λες στην Εκκλησία στις **Σάρδεις**: «**Το όνομα έχεις ότι ζεις και είσαι νεκρός**».

Έχεις δει τα **δάκρυά** μου για όλη αυτή την κατάντια καθώς και την προσωπική μου **μετάνοια**. Έχεις ακούσει τις **δεήσεις** μου.

Απορώ: Γιατί οι «Άγγελοι των Εκκλησιών», οι υπεύθυνοι, δε παίρνουν τα φάρμακα που τους προσφέρεις: «Ιμάτια», «Χρυσάφι», «Κολλύριο»; Γιατί δε συντρίβονται κάτω από το

Σταυρό Σου; Γιατί; Γιατί ασχολούνται τόσο πολύ με τα επουσιώδη και αφήνουν τα ουσιώδη;

Πόσο θα λυπάται το Πνεύμα Σου!

Ζητώ το έλεός Σου και την επίσκεψή Σου!

Ο Σκοπός της Ζωντανής Εκκλησίας

Ο Θεός προτρέπει τους πιστούς, όταν συνέρχονται, να υπάρχει **ζωντανή συμμετοχή** όλων: «*Γίνεστε **πλήρεις** (όλοι, άντρες και γυναίκες) **με το Πνεύμα**, μιλώντας μεταξύ σας με ψαλμούς και ύμνους και πνευματικές ωδές, τραγουδώντας και ψάλλοντας με την καρδιά σας στον Κύριο.*» (Εφεσ.5:19)

Το κύριο λοιπόν **μέλημα** της **Ζωντανής Εκκλησίας** είναι να απέχει από κάθε είδους **Αμαρτία**, ώστε να **προοδεύει** πνευματικά, να **καρποφορεί** και να **κρατά** τη **φλόγα της πίστης αναμμένη**, ώστε κι άλλες ψυχές να έρθουν σε **επίγνωση** της **Αλήθειας** και να **σωθούν**.

Στον κήπο μου έχω μια λεμονιά «μεγάλης ηλικίας». Αυτές

τις μέρες του Οκτώβρη, εκτός από τα λεμόνια που ήδη ωριμάζουν, μέρα με τη μέρα, βλέπω και καινούρια άνθη. Θυμήθηκα ότι είναι δίφορη και σκέφτηκα, αν εγώ για τη λεμονιά νιώθω ευχαρίστηση

βλέποντας την **καρποφορία** της, πόσο πιο πολύ ο Κύριος όταν βλέπει **πολύ καρπό** στα κλαδιά Του, στους λυτρωμένους Του! Λέει: «Από Μένα θα προέλθει ο **καρπός** σου.» (Ωσ.14:8)

Τότε σίγουρα ο Κύριος, ως **Κεφαλή της Εκκλησίας**, θα **αναδείξει τα κατάλληλα πρόσωπα** για την ποιμανση των πιστών διά του Αγίου Πνεύματος, προστατεύοντας το Ποίμνιό Του και μεταδίδοντας **ζωογόνα μηνύματα** για την τροφοδότηση και την καρποφορία των πιστών, προσθέτοντας καινούριες λυτρωμένες ψυχές.

Λατρευτική ζωή των πρώτων χριστιανών

Υπάρχει νομίζω σε όλους μας η επιθυμία να μάθουμε πού μαζεύονταν οι πρώτοι χριστιανοί και πώς λάτρευαν το Θεό. Πολύ περιληπτικά σταχυολογώ χρήσιμες πληροφορίες απ' το βιβλίο του Γ. Α. Χατζηαντωνίου «**Η Εκκλησία του Χριστού. Τα Πρώτα 600 χρόνια**».

Μαθαίνουμε λοιπόν ότι μετά την **Πεντηκοστή** οι πιστοί αρχικά μαζεύονταν: «*καθημερινά, μέσα στο **ιερό και κατ' οίκου**, δεν έπαυαν να **διδάσκουν** και να **ευαγγελίζονται του Ιησού Χριστού**.*» (Πραξ.5:42)

Αργότερα μας μιλάει ο απ. Παύλος για «**κατ' οίκον εκκλησία**»: «Σας χαιρετούν πολύ εν Κυρίω ο Ακύλας και η Πρίσκιλλα, μαζί με την **κατ' οίκου εκκλησία** τους.» (1Κορινθ.16:10) «Σας χαιρετάει ο Γάιος, που φιλοξενεί εμένα και **ολόκληρη την εκκλησία**». (Ρωμ.16:23)

Αλήθεια, τι προνόμιο, να είναι τα σπίτια μας «**κατ' οίκου εκκλησία**»! Ένας τόπος όπου φιλοξενείται ο Χριστός με τους λυτρωμένους Του και όπου ψυχές ευλογούνται, ευαγγελίζονται και σώζονται!

Οι Κατακόμβες

Σε περιόδους διωγμών, ένας άλλος χώρος που πρόσφερε τη στέγη του στα μέλη της Εκκλησίας για την τέλεση της λατρείας, σε ορισμένες χώρες, ήταν οι **κατακόμβες**.

«**Συγκινητικό απομεινάρι από την ώρα της λατρείας των πρώτων εκείνων χριστιανών είναι οι διακοσμημένες τοιχογραφίες που θυμίζουν τη χαρούμενη προσδοκία της**

ανάστασης», προσθέτει ο συγγραφέας.

Είναι αξιοπαρατήρητο ότι ο Θεός είχε λάβει πλήρη μέριμνα για τη **οργάνωση** και τη **λατρευτική ζωή** της **Εκκλησίας**.

Αρχικά ήταν οι **Απόστολοι** του Χριστού που υπηρετούσαν. Μια άλλη κατηγορία υπηρετών της Εκκλησίας ήταν οι **προφήτες**, οι οποίοι ανήγγελλαν στους πιστούς το θέλημα και τα σχέδια του Θεού. Ένα λειτούργημα πολύ σπουδαίο στην περίοδο αυτή, που ο **Κανόνας της Καινής Διαθήκης** δεν είχε ακόμα διαμορφωθεί. Από την άσκηση αυτού του λειτουργήματος δεν αποκλείονταν και οι **γυναίκες**, όπως οι τέσσερις θυγατέρες του Φιλίππου που **προφήτευαν**, αναφέρει ο συγγραφέας.

Να θυμηθούμε εδώ πως την ημέρα της **Πεντηκοστής**, όταν κατήλθε το **Άγιο Πνεύμα**, γέμισε **όλων τις καρδιές** που ήσαν στο ανώγειο, αντρών και γυναικών, κάτι που σημαίνει ότι όχι μόνο οι άντρες μιλούσαν τα μεγαλεία του Θεού στο πλήθος στις γλώσσες τους, αλλά και οι γυναίκες. Αυτό προκάλεσε το θαυμασμό των ανθρώπων διαφόρων φυλών που ήταν μαζεμένοι στην Ιερουσαλήμ, καθώς άκουγαν το μήνυμα της λύτρωσης στις γλώσσες τους. Γι' αυτό ο απ. Πέτρος τους εξηγεί: *«Στις έσχατες ημέρες, λέει ο Θεός, θα **ξεκύσω από το πνεύμα** μου επάνω σε κάθε σάρκα· και θα **προφητεύσουν οι γιοι σας και οι θυγατέρες σας.**»*

Αυτή η διευκρίνιση γίνεται γιατί δεν πρέπει να δίνουμε αφορμή στο Σατανά πιστεύοντας τα ψεύδη του.

Στην κατηγορία των **μόνιμων υπηρετών** της Εκκλησίας κατατάσσει ο συγγραφέας τους **ευαγγελιστές και διδασκάλους**. Επίσης η **διοίκηση** και **επιμέλεια** των μελών της Εκκλησίας έχει ανατεθεί στους **πρεσβυτέρους** ή **επισκόπους**. Ως προς την υπηρεσία των διαφόρων αναγκών της Εκκλησίας αναφέρει τους **διακόνους**. Όπως ήταν και η **Φοίβη**, **«διάκονος της εκκλησίας της εν Κεγχραιίς»**, η οποία πήγε στην εκκλησία της Ρώμης με επίσημη αποστολή.

Ο **Πλίνιος** επίσης περιγράφει στον **Τραϊανό πώς λάτρευαν** οι χριστιανοί το Θεό. Λέει: «Συγκεντρώνονται μια ορισμένη μέρα πριν από την ανατολή του ήλιου, ψέλνουν αντιφωνικά έναν ύμνο στο Χριστό ως Θεό και αλληλοδεσμεύονται να μη διαπράξουν κανένα έγκλημα, αλλά να απέχουν από κάθε πράξη κλοπής, μοιχείας κτλ.»

ΔΙΩΓΜΟΙ

Οι **διωγμοί** είναι αναπόφευκτοι στη ζωή των αληθινών **Ηρώων Πίστεως**. Διαβάζουμε: «Όλοι όσοι θέλουν να ζουν με τρόπο ευσεβή εν Χριστώ Ιησού, θα **διωχθούν**.» (2Τιμ.3:12).

Συμβαίνει όμως το εξής: Άλλοι, στο τέλος του αγώνα των παθημάτων τους ελευθερώνονται νικηφόρα **μέσω της πίστης**, άλλοι στο τέλος, φαινομενικά, ηττώνται:

«Άλλοι, όμως, **βασανίστηκαν...** δοκίμασαν εμπαιγμούς και μάστιγες, ακόμα δε και δεσμά και φυλακή· **λιθοβολήθηκαν, πριονίστηκαν**, πέρασαν από πειρασμούς, πέθαναν με σφαγή μάχαιρας, περιπλανήθηκαν με δέρματα προβάτων, με δέρματα καιοικιών· με στερήσεις, με θλίψεις, με κακουχίες...· περιπλανώμενοι μέσα σε ερημιές και σε βουνά και σε σπήλαια και στις τρύπες της γης. Και όλοι αυτοί... έλαβαν [καλή] μαρτυρία διαμέσου **τής πίστης...**» (Εβρ.11:35-39)

Ομολογώ ότι αυτή η εξέλιξη των γεγονότων, αν και δυσάρεστη, κρύβει μια μεγάλη αλήθεια και **ευλογία**.

Το μεγάλο παράδειγμά μας είναι ο **Ιησούς Χριστός**, ο **Αρχηγός** και ο **Τελειωτής** της **πίστης** μας. Αυτός δοκίμασε τη μεγαλύτερη **φαινομενική ήττα** στο μονοπάτι των παθημάτων Του, αλλά έμεινε πιστός στο Θεό **μέχρι τέλους**.

Προς ώραν, οι Αρχιερείς και οι Φαρισαίοι είχαν το πάνω χέρι. Βρήκαν τον προδότη, έπεισαν το λαό να ζητήσει τη σταύρωσή Του, κατάφεραν τον Πιλάτο να Τον καταδικάσει σε θάνατο και τελικά Τον σταύρωσαν και Τον έθαψαν. Φαινομενικά αυτοί ήταν οι νικητές. Στην ανθρώπινη όψη ο Σατανάς φαινόταν ισχυρότερος του Χριστού. Ήταν λίγοι απ' τους δικούς Του εκείνοι που δε σκανδαλίστηκαν. Όλα αυτά όμως μέχρι την τρίτη μέρα, οπότε τα πάνω ήρθαν κάτω κυριολεκτικά! Από τότε ακούγονται τα λόγια του θριάμβου Του: «**Χαίρετε, έγινα νεκρός αλλά ιδού ζω!** Στον κόσμο θα έχετε θλίψη, αλλά έχετε θάρρος, **Εγώ νίκησα τον κόσμο**.»

Εδώ μας δίδεται ένα πολύ **σπουδαίο μάθημα**: Να μένουμε **ασάλευτοι** στο φως που μας έχει δώσει ο Θεός, όταν η **αίσθηση της απουσίας** του Θεού φαινομενικά είναι έντονη.

Αυτό έπαθε ο **Ιωάννης ο Βαπτιστής** μέσα στο **μπουντρούμι της φυλακής**.

Σκέψεις αμφιβολιών άρχισαν να τον ταράζουν πειστικά. Δεν περίμενε να περάσει από μια τέτοια **πύρινη δοκιμασία**, τέτοια εγκατάλειψη, δε φανταζόταν ποτέ!

Γι' αυτό έστειλε τους μαθητές του να ρωτήσουν το Χριστό αν Αυτός ήταν ο αληθινός Μεσσίας.

Ευχαριστούμε τον Κύριο που με πολλή κατανόηση απάντησε στο δούλο Του αυτόν, ο οποίος εκείνη την ώρα χρειαζόταν στήριξη και συμπλήρωση: «*Μακάριος είναι όποιος δεν **σκανδαλιστεί** εξαιτίας μου*». Δηλαδή δε χάσει την εμπιστοσύνη του σε Μένα.

Στο βιβλίο του Βουνιάνου διαβάζουμε ότι όσο πλησίαζε ο Χριστιανός Αποδημητής την **Ουράνια Πόλη** τόσο πιο δελεαστικούς πειρασμούς συναντούσε. «Τη μαγεμένη χώρα», για να κοιμηθεί τον ύπνο του θανάτου. «Το Κάστρο των αμφιβολιών» για να δειλιάσει, να υποχωρήσει.

Γι' αυτό το μήνυμα είναι: «Να μην αποκάμνουμε πράττοντας το καλό.» Και «να τρέχουμε κατά τέτοιο τρόπο ώστε να λάβουμε το βραβείο.»

Κύριε,

*Με δάκρυα Σε παρακαλώ, βοήθησέ με να καταλάβω πόσο χρειάζομαι αυτή την προτροπή Σου, για να μη δίνω τόπο σε **αμφιβολίες στις σκοτεινές ώρες** απρόσμενων δοκιμασιών. Να πάρω την **απόφαση του θανάτου**, παρά να **σκανδαλιστώ** και να απομακρυνθώ από το Σταυρό Σου, από την ανεκδιήγητή Σου αγάπη. Από Σένα τον αγαπημένο λυτρωτή μου. Αλήθεια ποιος ή τι μπορεί να με χωρίσει από Σένα; Ζητώ χάρη και έλεος!*

Μαρτυρικό Θάνατο

Ήμουν νέα κοπέλα όταν για πρώτη φορά διάβασα ένα βιβλίο που περιέγραφε το **μαρτυρικό θάνατο** των

χριστιανών στους διωγμούς στη Ρώμη. Συγκλονίστηκα!

Να κατασπαράζονται από τα λιοντάρια, να καίγονται στα λαμπάδες στο αμφιθέατρο!

Κατάλαβα όμως ότι αυτοί ήταν **αληθινοί χριστιανοί** και με χαρά

δέχονταν να δώσουν τη ζωή τους για την **πίστη τους στο Χριστό**. Αυτό μου μίλησε. Είδα ότι **άξιζε** να πεθάνεις για την πίστη σου στο Χριστό. Άρα άξιζε ν' αφιερώσω τη ζωή μου στο Χριστό. Μέχρι τότε έλεγα: Από τώρα να σκλαβώσω τα νιάτα μου στο Χριστό; Ήμουν μια **τυπική** χριστιανή. Ζούσα για να ευχαριστώ τον εαυτό μου μέσα στη ματαιότητα! Σπαταλούσα τις ώρες μου άσκοπα, όταν μπροστά μου υπήρχε το ανεκδιήγητο Δώρο, ο Χριστός, η αιώνια ζωή.

Ευθύς εξαρχής να ξεκαθαρίσουμε ότι υπάρχουν πολλών ειδών **διωγμοί**. Δε σημαίνει ότι όλοι που **διώκονται**, σώνει και καλά, θα ρίχνονται στα άγρια θηρία ή θα καίγονται. Μπορεί να χάσεις π.χ. τη δουλειά σου επειδή αρνείσαι να πεις ψέματα. Να υποστείς άλλα παρόμοια.

Ένας απειλούσε με μαχαίρι να σκοτώσει τη γυναίκα του επειδή ακολουθούσε πιστά το Χριστό. Πώς αντέδρασε η γυναίκα του; Γονάτισε μπροστά του, άνοιξε το στήθος της και είπε: «Προτιμώ να πεθάνω παρά ν' αρνηθώ το Χριστό.» Το αποτέλεσμα ήταν να λυγίσει ο άντρας της και ο ίδιος τελικά να πάρει το δρόμο του Χριστού.

Επειδή λοιπόν οι **διωγμοί** και οι **πειρασμοί** είναι αναπόφευκτοι στη ζωή του κάθε χριστιανού, γι' αυτό καλείται ο πιστός να είναι ντυμένος την **πανοπλία** του Θεού όλη τη μέρα ως **στρατιώτης** Χριστού στον **πνευματικό πόλεμο** ενάντια

στο Σατανά. Γιατί «ο διάβολος περιτριγυρίζει, σαν ωρούμενο λιοντάρι, ζητώντας ποιον να καταπιεί.» (1Πετρ.5:8)

Ο Θεός παρέχει στον αληθινό πιστό όλα τα απαραίτητα όπλα για να **αντιστέκεται** στον Εχθρό και να βγει **νικητής**.

Είναι ανάγκη κάθε μέρα να ζητάμε από το Θεό:

«Μη εισενέγκεις ημάς εις πειρασμόν, αλλά ρύσαι ημάς από του πονηρού.»

Όπλα Πολέμου

Αν ξεχάσει ο πιστός ότι βρίσκεται σε εμπόλεμη κατάσταση, ο Σατανάς θα τον κοιμίσει και θα τον αιχμαλωτίσει, όπως έκανε με το **Σαμψών**. Πρέπει επίσης να γνωρίζει ο πιστός **ποια** είναι τα **όπλα** του **πολέμου** και **πώς** να τα

χρησιμοποιεί για να βγει νικητής.

Τα βρίσκουμε στο λόγο του Θεού: «Περιζωσμένοι την οσφύ σας με **αλήθεια**, και ντυμένοι του **θώρακα της δικαιοσύνης**, και έχοντας φορεμένα τα υποδήματα στα πόδια με την **ετοιμασία του ευαγγελίου** τής ειρήνης· πάνω δε απ' όλα, πάρτε στα χέρια σας την **ασπίδα τής πίστης**, με την οποία

θα μπορέσετε να σβήσετε όλα τα πυρωμένα βέλη του πονηρού· και πάρτε την **περικεφαλαία τής σωτηρίας**, και τη **μάχαιρα του**

Πνεύματος, που είναι ο λόγος τού Θεού· **προσευχόμενοι** σε κάθε καιρό, με κάθε **προσευχή** και **δέηση** εν Πνεύματι, και αγρυπνώντας σ' αυτό τούτο με κάθε προσκαρτέρηση και δέηση για όλους τούς αγίους.» (Εφ.6:14-18)

Είναι απαράδεκτο φορώντας όλη αυτή τη θαυμάσια πανοπλία ο πιστός να έχει **ηττοπάθεια!** Τι χρειάζεται;

Ενεργοποίηση της Πίστης

Ας ξαναθυμηθούμε το παράδειγμα του κήρυκα, που αναφέρω στον Πρόλογο, πώς **ενεργοποίησε** τη **θέληση** και την **πίστη** του στις υποσχέσεις του Θεού, σύμφωνα με τη συνταγή του ιατρού, και ελευθερώθηκε από τη μελαγχολία και την κατάθλιψη.

Όταν διάβασα την εμπειρία αυτή, σταμάτησα και άρχισα αυθόρμητα να ψάλλω έναν ύμνο με τα εξής λόγια:

*«**Δόξα αλληλούια, δε θα κλονισθώ,**
με τον Κύριό μου, δε θα κλονισθώ.
Σα δέντρο φυτεμένο στα ρυάκια,
δε θα κλονισθώ».*

Κάθε φορά που χτυπάει την πόρτα μου ο «έξω από δω», για να ενδώσω στο αίσθημα της αυτολύπησης ή του φόβου, **ενεργοποιώ την πίστη μου** και συνεχίζω να τρέχω χαρούμενη στον πνευματικό στίβο.

Κάνε κι εσύ το ίδιο, **αγαπητέ αναγνώστη**, και θα διαπιστώσεις τι αποτελεσματικό φάρμακο είναι! Σταμάτα ν' ασχολείσαι όλο με τον εαυτό σου και το πώς νιώθεις στις συνθήκες της ζωής. **Βάλε σε ενέργεια** αυτά που **πιστεύεις**.

Πες: «**Πιστεύω** στο Χριστό. Αυτός είναι ο Σωτήρας μου και είναι πιο δυνατός απ' τον Σατανά. Αυτός είναι η δύναμη και η χαρά μου. Ανήκω σ' Αυτόν. Στηρίζομαι στις υποσχέσεις του Θεού. **Ο σκοπός της ζωής** μου είναι να κάνω το θέλημά Του. Μαζί με το Χριστό, όπως λέει ο ύμνος: «το πλοίο μου

κι αν κλυδωνίζεται στις μπόρες δεν καταποντίζεται. «Το παν σ' Εμέ υποτάσσεται. Σιωπή! Ησύχασε!» λέει ο Κύριος. Πεθαμένος ως προς την Αμαρτία και αναστημένος σε μια νέα ζωή, το Άγιο Πνεύμα μου μεταδίδει το νικηφόρο πνεύμα του Χριστού που λέει:

*Ω πιστέ, προχώρα και μη σταματάς,
της ζωής ο δρόμος είναι Γολγοθάς.
Όσο κι αν σε θλίβει τώρα το κακό,
σε προσμένει δόξα εις τον Ουρανό.*

*Ω! Αγάλλου, οδοιπόρε, στο ταξίδι σου αυτό.
Έχεις σύντροφο τον Πράο, τον γλυκύτατο Χριστό!»*

Ας θυμηθούμε τι έκανε ο **Μωυσής** όταν είχε μπροστά του την **Ερυθρά Θάλασσα** και πίσω το στράτευμα του Φαραώ.

«Τι βοάς;» του είπε ο Κύριος.
«Χτύπα τη θάλασσα με το **ραβδί** σου.»

Είχε ξεχάσει τα θαύματα που έκανε με το **ραβδί**. Αυτό έκανε και άνοιξε η θάλασσα και σώθηκαν!! «Αυτή είναι η **νίκη** που νικάει τον κόσμο, η **πίστη** μας.» (1Ιωάν.5:4)

Πρόσφατες εμπειρίες διωγμών των χριστιανών

Διάβαζα εμπειρίες χριστιανών, αντρών και γυναικών, πώς μέσα στα τραγικά παθήματά τους εξαιτίας της πίστης τους στο Χριστό, υπέμειναν και συγχωρούσαν τους βασανιστές.

Στη **Νιγηρία**, στο **Σουδάν**, στο **Ιράκ**, στην **Κίνα**, στη **Βόρεια Κορέα**, στην **Αίγυπτο**, στη **Μολδαβία**, στη **Σομαλία**, στη **Συρία**, στο **Αφγανιστάν**, στο **Ιράν**, στο **Ισραήλ** και σε άλλες πολλές χώρες, οι χριστιανοί σήμερα **διώκονται**.

Οι **διωκόμενοι** αδελφοί μας κατέχουν θέση προτεραιότητας στα αιτήματά μου στην **προσευχή**. Αυτοί που βρίσκονται στην **πρώτη γραμμή**

του πνευματικού αγώνα ενάντια στις δυνάμεις του Σατανά. Αυτοί που υποφέρουν μέσα στις φυλακές και μαζί τους υποφέρουν και οι γυναίκες και τα παιδιά τους ποικιλοτρόπως.

Λένε ότι σε πάνω από **40 χώρες** οι πιστοί χριστιανοί βρίσκονται **υπό διωγμό**. Οι περισσότεροι μαζεύονται κρυφά στα σπίτια τους ή σε μυστικά υπόγεια **για να λατρεύουν το Θεό**.

Μην ξεχνάμε όμως ότι όπως έλεγε ο Τερτυλλιανός:
«Των μαρτύρων το αίμα είναι ο σπόρος της Εκκλησίας».

Οι Χριστιανοί που συμβιβάζονται με το Κράτος, απολαμβάνουν ελευθερία, όπως στην Κίνα. Υπολογίζουν ότι κάθε χρόνο γύρω στις 100.000 πιστοί θανατώνονται.

Μερικές ιστορίες αυτών που διώκονται

Ο **Αλιμτζάν** ασχολιόταν με αγροτική δουλειά, παντρεμένος με δυο παιδιά. Αυτός και η γυναίκα του ήσαν ενεργητικοί στο έργο του Θεού. Κάποτε, καθώς πλησίαζε ο θερισμός των καρπών, η

κυβέρνηση τον συνέλαβε, δήμευσε όλα τα υπάρχοντά του και τον κατηγόρησε ως προδότη και ότι ο κύριος σκοπός του ήταν να κηρύττει το Χριστιανισμό στους κατοίκους των **Ιούγκουρ, στην Κίνα**. Τιμωρήθηκε με 15

χρόνια φυλάκιση. Η ζωή στη φυλακή δεν είναι εύκολη για τον **Αλιμτζάν** τα 6 αυτά χρόνια. Το ίδιο και για τη γυναίκα του καθώς αγωνίζεται ν' αναθρέψει μόνη της τα δύο τους παιδιά, τα οποία αναζητούν τον πατέρα τους. Έχουν αναγκαστεί να μετακομίσουν αλλού εξαιτίας της πίεσης των γειτόνων.

Η **ιστορία** της μικρής **Σουζάνας**, 14 χρόνων, είναι τραγική. Ζούσε με τον αδελφό της και τον πατέρα της, ο οποίος ήταν χωρισμένος. Κάποτε ήρθε στο σχολείο της ένας ιεραπόστολος και μίλησε για την αγάπη του Θεού. Η Σουζάνα αποφάσισε να ακολουθήσει το Χριστό.

Όταν έμαθε ο πατέρας της ότι η κόρη του από Μωαμεθανή έγινε

Χριστιανή, εξαγριώθηκε και την κλείδωσε σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο χωρίς νερό και τροφή για να πεθάνει. Για 6 μήνες υπέφερε η Σουζάνα φοβερά. Ο αδελφός της κρυφά από μια τρυπούλα της έδινε λίγη μπανάνα και νερό. Τελικά μια γειτόνισσα ενδιαφέρθηκε και

ειδοποίησε την αστυνομία. Έτσι η Σουζάνα σώθηκε, αλλά είχε χάσει την χρήση των ποδιών της.

Μετά από 10 μήνες νοσηλείας μεταφέρθηκε σ' ένα σπίτι στην Κένυα. Η αγάπη της για το Χριστό έχει αυξηθεί. Όταν τη ρωτάνε πώς νιώθει, απαντάει εμπιστευτικά:

«Χαίρω που δεν πονάω. Ποτέ δε θα αφήσω το Χριστό, ο Οποίος σταυρώθηκε για μένα.»

Η Σουζάνα έχει **συγχωρήσει** τον πατέρα της. Ζητά 2 πράγματα: Να μπορεί να περπατάει, ώστε να πει και σε άλλους για το Χριστό, και τη σωτηρία του πατέρα της.

Ο Πάστορας **Gajjal Niladhri Paul** 38 χρονών, παρ' όλο που είχε βασανιστεί από μια ομάδα Ινδουιστών για να σταματήσει να ευαγγελίζεται, αυτός συνέχιζε να μοιράζει την Αγία Γραφή.

Την 1^η Ιουλίου, ενώ πήγαινε σπίτι, δύο άντρες του επιτέθηκαν, τον πέταξαν κάτω από το σκούτερ και

άρχισαν βάναινα να τον χτυπάνε. Εξαφανίστηκαν μόνο όταν έφθασαν χριστιανοί σε βοήθειά του και τον μετέφεραν στο νοσοκομείο. Είχε σοβαρά τραύματα στο κεφάλι και στα εσωτερικά του όργανα. Αυτή τη φορά οι φανατικοί εξτρεμιστές είχαν σκοπό να τον σκοτώσουν.

Ο Πάστορας **Παύλος** είναι ο μόνος που ακολουθεί το Χριστό από την οικογένεια και τους συγγενείς του **Ινδουιστικής** καταγωγής.

Παρ' όλους τους κινδύνους, διατηρεί την αφιέρωσή του να κηρύττει το Χριστό. Στο νοσοκομείο δήλωσε αποφασιστικά:

«Κι αν πεθάνω, θα πεθάνω για τον Κύριο. Είναι καθήκον μου να κηρύττω το Ευαγγέλιο και θα συνεχίζω να το κάνω.»

Κύριε, προσευχόμαστε για την ανάρρωση του Παύλου και την ασφάλεια της οικογένειάς του.

Ο **Χαμπίλα** πυροβολήθηκε γιατί αρνήθηκε να αποκηρύξει την πίστη του στο Χριστό.

Ο **Χαμπίλα** από τη **Νιγηρία** διηγείται πως το Νοέμβριο του 2012, κάποιοι με μάσκες, που ανήκαν στους Μπόκο Χαράμ, ξαφνικά ήρθαν στο σπίτι του αργά το βράδυ και άρχισαν να τον ανακρίνουν. Ρώτησαν αν ήταν Μουσουλμάνος ή Χριστιανός. Τους απάντησε: «Είμαι Χριστιανός», ενώ από μέσα του ετοιμαζόταν με προσευχή να πεθάνει για την πίστη του στο Χριστό. Του έδωσαν ευκαιρία να αποκηρύξει την πίστη του, να γίνει Μουσουλμάνος και να χαίρεται τη ζωή του.

Να γίνει και μέλος της παρέας τους. Αρνήθηκε την προσφορά τους και είπε: **«Είμαι χριστιανός και θα μείνω μέχρι τέλους χριστιανός, ακόμα και μέχρι θανάτου.»**

Τότε τον πυροβόλησαν στο πρόσωπο και τον άφησαν νεκρό, όπως νόμιζαν. Η γυναίκα του άρχισε να κλαίει και να προσεύχεται για να σταθεί σταθερή στην πίστη με τα παιδιά της, νομίζοντας κι αυτή ότι έχει πεθάνει. Ο **Χαμπίλα** πεσμένος κάτω μέσα στα αίματα της είπε: «Κι αν πεθάνω έχω ένα μήνυμα να δώσω με το θάνατό μου σε όλους, ότι το **να ζεις σημαίνει Χριστός και το να πεθάνεις είναι κέρδος.**»

Πέρασε όλο το βράδυ στο πάτωμα μέχρι το πρωί, όταν τελικά τον πήγαν στο νοσοκομείο. Εκείνο το βράδυ είχαν σκοτώσει άλλους 12. Ήταν θαύμα που έζησε. Το πρόσωπό του είναι λίγο παραμορφωμένο, αλλά ο **Χαμπίλα** είναι ευγνώμων στο Θεό που του χάρισε τη ζωή. Ευχαριστεί κι όλους εκείνους που του

συμπαραστάθηκαν με την αγάπη και τη φροντίδα τους, πληρώνοντας όλα τα έξοδα για τη νοσηλεία του.

Στην ομολογία του αναφέρει χαρακτηριστικά το ίδιο χωρίο που είπε και ο απ. Παύλος: «**Μαζί με το Χριστό έχω σταυρωθεί, δε ζω πια εγώ, αλλά ο Χριστός ζει μέσα μου.**»

Όταν τον ρώτησαν αν αγαπάει αυτούς που τον πυροβόλησαν κι αν τους συγχωρεί, απάντησε: «*Τους αγαπώ, ναι, τους αγαπώ. Θα μπορούσα να τους αγκαλιάσω. Και τους έχω συγχωρήσει, γιατί και ο Θεός μας αγάπησε και μας συγχώρεσε. Όλοι είμαστε εγκληματίες στα μάτια του Θεού.*».

Αυτοί είναι μόνο μια «σταγόνα στον ωκεανό». Υπάρχουν εκατοντάδες χιλιάδες μάρτυρες που σήμερα **διώκονται και βασανίζονται** σε φυλακές, σε κοντέινερς για την πίστη τους στο Χριστό. Εμείς δεν τους γνωρίζουμε, αλλά ο Θεός τους γνωρίζει. Από μας θέλει κι εμείς να **συμπάσχουμε** και να ζούμε με τρόπο που εκφράζει την πραγματική μας συμπόνια και συμπαράσταση που συνοδεύεται από προσευχή και υλική βοήθεια κατά το δυνατό.

Σκέφτομαι τους σημερινούς «πιστούς» που επιδιώκουν την **καλοπέραση**. Θέλουν να ζουν χωρίς παθήματα και διωγμούς. Παραβαίνουν την εντολή του Θεού να συμπάσχουμε μ' αυτούς που διώκονται υπέρ του Χριστού. Πώς θα δικαιολογήσουν τον εαυτό τους όταν ο Κύριος θα ξανάρθει και θα τους πει:

«Πείνασα, και δεν μου δώσατε να φάω· δίψασα και δεν μου δώσατε να πιω· ξένος ήμουν, και δεν με φιλοξενήσατε· γυμνός, και δεν με ντύσατε· ασθενής και σε φυλακή, και δεν με επισκεφθήκατε;» (Ματθ.25:42-43)

Εδώ προφανώς δεν αναφέρεται μόνο στις φιλανθρωπικές προσφορές, αλλά και στη στάση μας απέναντι σ' αυτούς

που υπέφεραν για την πίστη τους στο Χριστό με διαφόρους τρόπους.

Στο βιβλίο της «Ο Κρυψώνας», η Κόρυ Τεν Μπουμ,

διηγείται πώς ο πατέρας της μαζί με τα παιδιά του διέθεσε όλο το σπίτι του για να κρύψει τους Εβραίους που διώκονταν από τους Ναζί. Έλεγε: «Ο Χριστός ήταν Εβραίος».

Αν και γλίτωσαν πολλούς Εβραίους από τα «κρεματόρια», τελικά **υπέφεραν** και οι ίδιοι. Οι περισσότεροι απ' την οικογένεια πλήρωσαν με τη ζωή τους γι' αυτή τους την πράξη. Διαβάζοντας το βιβλίο θαυμάζεις για την **αγάπη** και την αφοσίωσή τους προς τους **πάσχοντες**! Πώς και οι ίδιοι έπασχαν μαζί τους! Είχαν πάρει την απόφαση να βασανίζονται κι αυτοί μαζί τους.

Ο συγγραφέας της προς **Εβραίους επιστολής** θυμίζει στους πιστούς πώς άλλες φορές υπέμειναν μεγάλο αγώνα στα παθήματά τους, όταν περνούσαν οι ίδιοι από ταπεινώσεις, ονειδισμούς και θλίψεις, και πώς άλλες φορές **συμμετείχαν** στα παθήματα άλλων πιστών. Με ποιο τρόπο; Λέει:

*«**Δείξτε συμπάθεια** στα δεσμά μου, και δεχθήκατε με χαρά την αρπαγή των υπάρχόντων σας, ξέροντας ότι έχετε για τον εαυτό σας περιουσία στους ουρανούς καλύτερη και η οποία μένει.»* (Εβρ.10:33-34)

Δεν έμειναν αδιάφοροι, ούτε υπολόγισαν τι θα τους στοίχιζε η συμμετοχή τους. Γιατί; Κι απαντάει ο λόγος του Θεού: «*Είτε ένα μέλος πάσχει, όλα τα μέλη **συμπάσχουν**· είτε ένα μέλος τιμάται, όλα τα μέλη χαίρονται μαζί. Κι εσείς **είστε σώμα τού Χριστού, και μέλη** κατά μέρος.*» (1Κορινθ.12:27)

Στο διάστημα των 2000 χρόνων η Εκκλησία του Χριστού έχει περάσει από αναρίθμητους **διωγμούς**. Έχει χυθεί άφθονο **αίμα μαρτύρων της πίστεως** υπέρ του Χριστού, αρχής γενομένης από τον **πρωτομάρτυρα Στέφανο**.

Από ιστορικά ντοκουμέντα και από παράδοση μαθαίνουμε ότι **όλοι οι Απόστολοι του Χριστού** είχαν **μαρτυρικό τέλος**, εκτός από τον **απ. Ιωάννη**, ο οποίος εξόριστος στην Πάτμο είχε κι αυτός τη δική του συμμετοχή στις **θλίψεις υπέρ του Χριστού**.

Μέσα λοιπόν στο «**σύννεφο των μαρτύρων**» της Παλαιάς Διαθήκης προστίθενται και χιλιάδες άλλοι **μάρτυρες πίστεως** της Καινής Διαθήκης.

Ενδεικτικά περιγράφει ο απ. Ιωάννης στο βιβλίο της Αποκάλυψης αυτό το καταπληκτικό που είδε όταν άνοιξε ο Κύριος την **πέμπτη σφραγίδα**: «*Είδα από κάτω από το θυσιαστήριο τις ψυχές των σφαγμένων εξαιτίας τού λόγου τού Θεού, και εξαιτίας της μαρτυρίας που είχαν.*» (Αποκ.6:9)

«*Είδα, και ξάφνου, ένα **μεγάλο πλήθος**, το οποίο κανένας δεν μπορούσε να απαριθμήσει, από κάθε έθνος και φυλές και λαούς και γλώσσες, οι οποίοι στέκονταν μπροστά στον θρόνο και μπροστά στο Αρνίο, ντυμένοι με **λευκές στολές** και έχοντας στα χέρια τους φοίνικες· και κρίζοντας με δυνατή φωνή, έλεγαν: Η **σωτηρία** είναι τού Θεού μας, που κάθεται επάνω στον θρόνο, και του Αρνίου.*» (Αποκ.7:9-10)

Στην ερώτηση: «Ποιοι είναι αυτοί;» η απάντηση ήταν: **«Είναι εκείνοι που έρχονται από τη μεγάλη θλίψη και έπλυναν τις στολές τους και τις λεύκαναν στο Αίμα του Αμνού. Γι' αυτό είναι μπροστά στο θρόνο του Θεού και Τον λατρεύουν μέρα και νύχτα στο ναό Του.»** (Αποκ.7:13-15)

Στο δεύτερό μου βιβλίο, **Το Εγερτήριο Σάλπισμα**, αναφέρομαι στους **διωγμούς των πρώτων αιώνων** μ. Χ. ενάντια στην Εκκλησία και πώς, μέσα από τους **διωγμούς**, γινόταν φανερή η **γνησιότητα της πίστης** των πιστών και συγχρόνως αυτοί οι διωγμοί ενεργούσαν ως μέσο **κάθαρσης και αφύπνισης**.

Πολλές φορές η Εκκλησία απομακρυνόταν από την πρώτη της αγάπη στον Σωτήρα της. Συμβιβαζόταν με το πνεύμα του Κόσμου και ζούσε με πνεύμα αλαζονικό και ανεξάρτητο λέγοντας: «Μπορώ να τα καταφέρνω μόνη μου, είμαι πλούσια.» Τι τραγικό! Ενώ ο Κύριος της λέει: «Χωρίς Εμένα τίποτα δεν μπορείς να κάνεις.»

Έτσι, έχανε η Εκκλησία τον κύριο στόχο της που ήταν να είναι μια **Εκκλησία άγια και ευαγγελιζομένη**. Να μεταλαμπαδεύει το θριαμβικό μήνυμα της **Σταύρωσης και Ανάστασης του Ιησού Χριστού**.

Σκέφτομαι τι «σοκ» θα πάθει η σημερινή **χλιαρή Εκκλησία**, όταν αιφνιδιαστικά βρεθεί μπροστά στο δίλημμα: **«Η Χάραγμα του Αντίχριστου ή στέρση όλων και θάνατος»!**

Ένας πατέρας μπροστά σ' αυτό το δίλημμα, φανέρωσε άθελα την τάση να υποκύψει για χάρη του παιδιού του.

Βέβαια το πνεύμα του Αντίχριστου, ήδη, εδώ και 2000 χρόνια ενεργείται ασταμάτητα μέσω των γιων της

απέθειας για να πλανά, ει δυνατόν, κι εκείνους που ομολογούν λύτρωση και πίστη στο Χριστό.

Άλλοι αρνιούνται την πίστη τους στο Χριστό ως Γιο Θεού και άλλοι μένουν πιστοί. Προτιμούν να βασανίζονται και να θανατώνονται υπέρ του Χριστού.

Η **Περπέτουα** ήταν 22 χρόνων όταν πίστεψε στο Χριστό. Ο πατέρας της την ικέτευε ν' αρνηθεί το Χριστό για χάρη του μωρού της που το θήλαζε. Αυτή όμως προτίμησε να μείνει πιστή στο Χριστό και δέχθηκε το **μαρτυρικό θάνατο**. Δεν αγαπούσε το τρυφερό μωρό της; Σίγουρα το αγαπούσε.

Ο Αβραάμ δεν αγαπούσε τον Ισαάκ όταν πήγε να τον θυσιάσει; Ασφαλώς τον αγαπούσε. Έπρεπε όμως να ξεκαθαρίσει ποιον αγαπούσε περισσότερο, το παιδί του ή το Θεό, που του το είχε δώσει στα 100 του χρόνια;

Το ίδιο και η **Περπέτουα**: Ποιος της είχε δώσει το παιδί; Σίγουρα ο Θεός. Τώρα, λοιπόν, ν' αποκηρύξει το Χριστό για χάρη του παιδιού της; Ποιον έπρεπε ν' αγαπήσει πιο πολύ, το δώρο ή τον **Δωρητή**;

Πρέπει να κάνουμε σωστές **αξιολογήσεις**. Ο Χριστός έχει ξεκαθαρίσει: «Όποιος αγαπά πατέρα ή μητέρα περισσότερο από μένα δεν είναι άξιος να είναι μαθητής μου.» Και αλλού λέει: *«Αν κάποιος έρχεται σε μένα, και δεν μισεί τον πατέρα του, και τη μητέρα, και τη γυναίκα, και τα παιδιά, και τους αδελφούς, και τις αδελφές, ακόμα μάλιστα και τη δική του ζωή, δεν μπορεί να είναι μαθητής μου. Και όποιος δεν βαστάζει τον σταυρό του, και έρχεται πίσω μου, δεν μπορεί να είναι μαθητής μου.»* (Λουκ.:26-27)

(«**Μίσος**» προφανώς εδώ εννοεί αποστροφή προς κάθε τι που στέκεται εμπόδιο στην αγάπη και στην προσκύνησή μας στον Κύριο.)

Ο ΓΙΓΑΣ ΗΡΩΑΣ

Είναι έμφυτο όλοι να θέλουμε να έχουμε κάποιον **Ήρωα**. Τα παιδιά συνήθως έχουν τον πατέρα τους ως **Ήρωα**, γ' αυτό θέλουν να του μοιάσουν. Κι εγώ, όταν ήμουν μικρή, έψαχνα κάποια **Ηρωίδα**. Καμιά όμως απ' όσες είχα βρει δεν εκπλήρωνε τα **ιδανικά Ηρωίδας**. Όλες με απογοήτευαν.

Στην πνευματική σφαίρα ο μόνος **Ιδανικός Ήρωας** είναι **Ένας**, ο **Ιησούς Χριστός**. Εκπληρώνει όλες τις προδιαγραφές ενός **σούπερ ιδανικού Ήρωα**. Δε θα σε απογοητεύσει ποτέ. Ούτε στη φαντασία μας δε θα μπορούσαμε να ονειρευτούμε έναν **τέτοιο Ήρωα**. Ο Χριστός είναι **Γίγας Ήρωας**, γιατί όντας Θεός ενανθρώπησε για να λυτρώσει τον ξεπεσμένο άνθρωπο από το βάραθρο! Ο Ίδιος διακηρύττει:

«**Εγώ είμαι το Α και το Ω!**».

«**Ο Πρώτος και ο Έσχατος**».

«**Εγώ νίκησα τον Κόσμο**».

«**Έγινα νεκρός, αλλά να, τώρα ζω**».

«**Εγώ είμαι η Ανάσταση και η Ζωή**».

«**Εγώ έχω τα κλειδιά του Άδου και του Θανάτου**».

«**Εγώ είμαι η Αλήθεια, η Οδός και η Ζωή**».

«**Εγώ είμαι ο Άρτος της Ζωής**».

«**Εγώ είμαι ο Υιός του Θεού**».

«**Εγώ είμαι η Πόρτα**».

«**Εγώ είμαι το Φως του Κόσμου**».

«**Εγώ είμαι ο Καλός Βοσκός**».

750 χρόνια π. Χ. ο προφήτης του Θεού προανήγγειλε τον ερχομό αυτού του **Ήρωα** με τις διάφορες ονομασίες Του.

«**Θα αποκληθεί: Θαυμαστός, Σύμβουλος, Θεός Ισχυρός, Πατέρας του μέλλοντα αιώνα, Άρχοντας Ειρήνης**.» (Ησ.9:6)

Ρωτάμε: Γιατί ο **Ιησούς Χριστός** ονομάζεται **ΘΑΥΜΑΣΤΟΣ**;

Είναι **Θαυμαστός**, γιατί **θαυμαστά** και **υπερφυσικά** γεγονότα σημαδεύουν την εμφάνισή Του στον Πλανήτη μας, απ' την ώρα που γεννήθηκε μέχρι την ώρα που αναλήφθηκε. Ποια είναι αυτά;

Άγγελος απ' τον ουρανό αναγγέλλει τη **Γέννησή** Του: «*Ευαγγελίζομαι χαρά μεγάλη, γεννήθηκε για σας Σωτήρας*». Πλήθος **αγγέλων** ψάλλουν: «*Δόξα εν υψίστοις Θεώ, επί γης ειρήνη εν ανθρώποις ευδοκία.*»

Βασιλικό Άστρο φανερώνει τη **Γέννησή** Του στους **Μάγους** και τους οδηγεί στο **Παιδί** για να **Το** προσκυνήσουν.

Στον **έμπρακτο βίο** Του, τυφλοί, κωφοί, παράλυτοι και λεπροί θεραπεύονται, δαιμονόπληκτοι ελευθερώνονται, αμαρτωλοί μετανιώνουν, νεκροί ανασταίνονται, χιλιάδες κόσμος χορταίνει τροφή. Είναι ο μεγάλος **Ευεργέτης!**

Την **Ημέρα των Βαΐων** τα «**Ωσαννά**» του πλήθους ξεσηκώνουν όλη την πόλη της Ιερουσαλήμ!

Στο **Θάνατό** Του η γη σείεται, το **καταπέτασμα του Ναού** σχίζεται από πάνω ως κάτω, **οι πέτρες** σχίζονται, τα **μνήματα ανοίγουν**.

Στην **Ανάστασή** Του άγγελος Κυρίου αποκυλάει την **ταφόπετρα**, σκορπώντας το θρίαμβο. Και τέλος στην **Ανάληψή** Του, το αποκορύφωμα, **αναλαμβάνεται** στους **Ουρανούς** μέσα στα **νέφη!**

Πρωτοφανή και ανεπανάληπτα γεγονότα! Όλα μαρτυρούν τη θεία υπόσταση και αποστολή του **Ιησού Χριστού!** Δίκαια ονομάζεται **ΘΑΥΜΑΣΤΟΣ!**

Επιπλέον Του δόθηκε το όνομα **Εμμανουήλ** (σημαίνει ο Θεός μαζί μας) πριν συλλάβει η **Παρθένος**. Καθώς και το όνομα της Μεσσιανικής αποστολής Του, **ΙΗΣΟΥΣ** (σημαίνει Σωτήρας). (Λουκ.1:31-32)

Τι Όνομα γλυκό! Τι Όνομα γλυκό! Τι Όνομα γλυκό, **ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ!**

Είν' ο Σωτήρας μου, είναι ο φίλος μου,

είν' ο **ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, ο ΘΑΥΜΑΣΤΟΣ!**

Αυτός με φροντίζει, Αυτός με στηρίζει, προστάτης μου πιστός.

Μου δίνει θάρρος και κάθε βάρος

κρατά ο δυνατός, **ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ.**

Είναι να μην αγαπάς έναν τέτοιο Σωτήρα;

Πρέπει να είναι κάποιος πολύ εγωιστής, αλαζόνας και πλανεμένος για να μην Τον αγαπάει με όλη την καρδιά.

Ήθελα να πω και λίγα λόγια γιατί ο **Χριστός** ονομάζεται **ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ**. Και πού γράφει ότι μας **συμβουλευεί**.

Το γράφει στον **Ψαλμό 32**. Μάλιστα υπόσχεται ο Ίδιος:

«**Εγώ** θα σε **συμβουλευώ**».

Από προσωπική εμπειρία

Θα σας διηγηθώ μία μόνο από τις αναρίθμητες **εμπειρίες** μου: Πρόσφατα, ξαφνικά το πλυντήριο μου χάλασε. Στη δυσκολία μου περίμενα με προσευχή τη λύση. Μου είπε κάποια γνωστή ότι σίγουρα θα έχει καεί. Η προτροπή όμως του Θεού είναι, για όλα να ζητάμε βοήθεια απ' Αυτόν. Αυτό έκανα. Το βράδυ εκείνο ανέφερα παρεμπιπτόντως το πρόβλημά μου στον αδελφό μου στον Καναδά. Αυτός θυμήθηκε κάποιον γνωστό μας που ίσως θα μπορούσε να βοηθήσει. **Ήταν παρά Κυρίου**. Ήρθε και βρήκε την αιτία και το διόρθωσε. Η ευχαριστία μου στο Θεό ήταν απεριγράπτη, όχι μόνο γιατί έφτιαξε το πλυντήριο, αλλά γιατί με τόσο ανέλπιστο τρόπο με **συμβούλεψε** ποιον να καλέσω.

Καθημερινά συμπαραστέκεται στη μοναξιά μου. Με πιάνει

από το δεξί μου χέρι και μου λέει:

«Εγώ είμαι πάντοτε μαζί σου.»

Κι εγώ Του λέω:
«Με τη συμβουλή Σου θα με οδηγήσεις και μετά θα με πάρεις

κοντά Σου στη δόξα. Ποιον άλλο έχω στον Ουρανό; Και πάνω στη γη δε θέλω άλλον εκτός από Σένα.» (Ψαλ.73:22-25.)
Δόξα στο Θεό!

Και ρωτώ:

Υπάρχει κάποιος άλλος αρχηγός θρησκείας σ' όλη την ιστορία του κόσμου, που τέτοια υπερφυσικά γεγονότα να σημάδεψαν τη **γέννησή** του, τη **ζωή** και το **θάνατό** του; Υπάρχει κάποιος άλλος που να είναι άδειος ο τάφος του; Ακουστήκε φωνή Θεού απ' τον Ουρανό σε κάποιον άλλο που να τον συστήνει:

«Αυτός είναι ο Γιος Μου ο αγαπητός, Αυτόν να ακούτε»;

Ποιος ήταν ο σκοπός του ερχομού Του;

Μας το λέει ο Ίδιος:

«Εγώ ήρθα για να βρω και να σώσω το χαμένο.»

«Εγώ ήρθα για να μαρτυρήσω για την Αλήθεια.»

«Ήρθα για να καλέσω αμαρτωλούς σε μετάνοια.»

«Ο Υιός του ανθρώπου ήρθε για να υπηρετήσει και να δώσει τη ζωή του λύτρο για χάρη πολλών.»

Ατομική Πρόσκληση του Χριστού στον καθένα

Η γλυκιά φωνή του Χριστού καλεί τον καθένα χωριστά:

«**Ελάτε με Μένα** όλοι όσοι ... είστε φορτωμένοι κι Εγώ θα σας αναπαύσω.» (Ματθ.11:28)

«**Όποιος έρχεται σε μένα**, δε θα πεινάσει και όποιος πιστεύει σε μένα, δε θα διψάσει ποτέ... εκείνον που έρχεται σε μένα δε θα τον βγάλω έξω.» (Ιωάν.6:35,37)

«**Αν κάποιος διψάει, ας έρχεται σε Μένα** και ας πίνει. Όποιος πιστεύει σε Μένα... ποτάμια από ζωντανό νερό θα ρέυσουν από την κοιλιά του.» (Ιωάν.7:37-38)

«**Εκείνος που πιστεύει σε Μένα**, έχει αιώνια ζωή».

«**Αυτός που πιστεύει σε Μένα και αν πεθάνει**, θα ζήσει».
(Ιωάν.11:25)

Το παράδοξο είναι, ότι, ενώ σχεδόν όλοι παραπονιούνται ότι είναι φορτισμένοι με ψυχικά προβλήματα και νιώθουν κατάθλιψη, απογοήτευση, **άγχος**, φόβους, δεν πάνε στο Χριστό που **προσκαλεί** να τους ελευθερώσει και να τους γεμίσει με ελπίδα και σιγουριά!

Παράδειγμα

Το καλοκαίρι είχα πάει στο Λουτράκι για λίγες μέρες. Ένα πρωινό πήγα στο μανάβη να ψωνίσω. Αφού του ευχήθηκα «καλή μέρα», τον ρώτησα πώς πάει το κουράγιο. «Καθόλου καλά», μου απάντησε με στόμφο. «Εγώ σε βλέπω χαρούμενο», του είπα. Επανέλαβε ότι δεν πάνε καθόλου καλά τα πράγματα. Και με ρώτησε: «Εσύ, έχεις τίποτα να δώσεις;» «Ναι», του είπα. «Τι;» ρώτησε με περιέργεια. «**Ελάτε σε Μένα οι κουρασμένοι κι Εγώ θα σας αναπαύσω**», του απάντησα. Όταν κατάλαβε τι εννοούσα, με ένα μειδίαμα είπε: «Από τώρα...;» Του είπα ότι εγώ στα νιάτα μου πήγα στο Χριστό και βρήκα αυτό που χρειαζόμουν.

Μέσα από διάφορα χωρία της Βίβλου ανακαλύπτουμε ότι ο **Χριστός** δεν είναι μόνο **Σωτήρας**, αλλά και **Κύριος, Δημιουργός, Κριτής, Μεσίτης, Μεγάλος Αρχιερέας, Καλός Βοσκός, Αρχιστράτηγος, Αρνίο, Βασιλιάς βασιλέων, Κύριος κυρίων, Κεφαλή της Εκκλησίας, Αμπέλι, Νυμφίος, Ακρογωνιαίος Λίθος, Θεμέλιο.**

Για την κάθε μια ιδιότητά Του έχει διαπιστευτήρια και μπορούν να γραφούν αμέτρητες σελίδες.

Για παράδειγμα, τι σημαίνει ότι είναι **Σωτήρας**; Σημαίνει ότι είναι ο **μόνος που σώζει τον αμαρτωλό** απ' την **Κόλαση**.

Αληθινή Ιστορία

Στον Ανταρτοπόλεμο, μας διηγιόταν κάποιος γνωστός μας, πώς ένας όλμος έσκασε μπροστά του. Σκεπασμένος όλος από τα χώματα, μόνο τα δάκτυλά του φαίνονταν. Κάποιος συνάδελφος τον αντιλήφθηκε και έσπευσε να τον ξεσκεπάσει και να τον σώσει. Είχε χάσει το πόδι του.

Όταν τελικά έγινε καλά, κρέμασε τη φωτογραφία του φίλου στρατιώτη στο σπίτι του και σε όποιον τον επισκεπτόταν έδειχνε τη φωτογραφία του και έλεγε με καμάρι: «Αυτός είναι ο **σωτήρας** μου».

Πόσο περισσότερο πρέπει να καυχόμαστε εμείς, ο καθένας προσωπικά, για το **Σωτήρα Χριστό**, που για να μας **σώσει** απ' τον αιώνιο θάνατο θυσίασε τη δική Του ζωή!

Τι σημαίνει ότι ο Χριστός είναι **Κριτής**; Σημαίνει ότι την **Ημέρα της Δικαιοκρισίας** κάθε άνθρωπος ανεξαιρέτως θα σταθεί **μπροστά στο Χριστό** και θα **λογοδοτήσει**. Η κάθε ιδιότητα του Χριστού σχετίζεται άμεσα με τη ζωή μας, γι' αυτό πρέπει να τις γνωρίζουμε πολύ καλά και ανάλογα να ρυθμίζουμε τη σχέση μας μαζί Του.

Η άσοφη και φιλήδονη χήρα

Ο σύζυγός μου διηγιόταν για μια **πλούσια** και **φιλήδονη** κυρία που ξαφνικά βρέθηκε χήρα και υπερχρεωμένη. Ευτυχώς ο άντρας της είχε έναν καλό **φίλο δικηγόρο**, ο οποίος τη λυπήθηκε και προσφέρθηκε να τη βοηθήσει και να τη γλιτώσει απ' την καταστροφή, χρειαζόταν όμως τη συνεργασία της. Εκείνη, παρά τις συνεχείς προειδοποιήσεις του δικηγόρου, αδιαφόρησε παντελώς. Τελικά, όταν βρέθηκε μπροστά στον γκερεμό, θυμήθηκε το φίλο δικηγόρο και τον κάλεσε εσπευσμένα, εκείνος όμως της είπε:

«Δυστυχώς, κυρία μου, τώρα είναι πολύ αργά. Τώρα, μου έχουν αναθέσει να είμαι ο **δικαστής** σας.» Τι τραγικό!

Έτσι και ο **Χριστός**, τώρα είναι πρόθυμος να είναι ο **Σωτήρας** μας, να μας ξελασπώσει από το χρέος των αμαρτιών μας, αν **μετανοήσουμε** και αν δεχτούμε τη χάρη Του. Θα έρθει όμως η ώρα που θα γίνει ο **Κριτής** μας. Κι αλίμονο τότε, αν δεν έχουμε ζητήσει εγκαίρως τη λύτρωσή Του: «**Φοβερό είναι να πέσει κάποιος στα χέρια του ζωντανού Θεού.**»

*«Ο Θεός... **παραγγέλλει τώρα** σε όλους τούς ανθρώπους... να **μετανοούν**· επειδή, προσδιόρισε ημέρα, κατά την οποία πρόκειται να **κρίνει** την οικουμένη με δικαιοσύνη, διαμέσου **ενός άνδρα**, που τον διόρισε, και έδωσε γι' αυτό βεβαίωση σε όλους, **ανασταίνοντάς** τον από τους νεκρούς.» (Πράξ.17:30-31)*

Αγαπητή φίλη, αγαπητέ φίλε, επίτρεψέ μου να σε ρωτήσω με αγάπη: Εσύ έχεις τακτοποιήσει όπως πρέπει τη σχέση σου απέναντι στο **Σωτήρα Χριστό**, πριν γίνει ο **Κριτής** σου; Τώρα σου δίδεται ευκαιρία. Μην αμελήσεις. Αύριο μπορεί να είναι πολύ αργά. Και να ξέρεις, δεν μπορείς να μένεις για πάντα ουδέτερος ή αδιάφορος και να απολαμβάνεις την καλοσύνη Του, καθώς «**ανατέλλει τον ήλιο Του πάνω σε πονηρούς και αγαθούς... επί δικαίους και αδίκους**».

Ταυτισμένοι με το Χριστό

Αλήθεια, πόσο κοντά μας έχει έρθει ο **Μεγάλος Ήρωας, ο Ιησούς Χριστός;** Όσο δεν περιγράφεται. Με το

παράδειγμα του Κλήματος και της κληματοβεργας, ο Κύριος δίνει μια ζωντανή εικόνα για να εννοήσουμε πόσο στενή είναι η επικοινωνία Του μαζί μας. Λέει στους δικούς Του: **«Εγώ είμαι το Κλήμα εσείς οι κληματοβεργες»**, και μας καλεί:

«Μείνετε ενωμένοι μαζί Μου, κι Εγώ θα είμαι ενωμένος μαζί σας». Μας εξηγεί ότι η **κληματοβεργα** μπορεί να φέρει καρπό μόνο όταν μένει ενωμένη με το **Κλήμα**.

Η αξία λοιπόν του πιστού έγκειται στο κατά πόσο **ταυτίζεται συνέχεια** με το Χριστό, τον **Ήρωα των ηρώων**.

Άλλο τρανταχτό παράδειγμα είναι η παρομοίωση της **Κεφαλής με το Σώμα**. *«Ο Χριστός είναι η κεφαλή της εκκλησίας.»* (Εφεσ.5:23) *«Είμαστε μέλη τού σώματός του, από τη σάρκα του, και από τα κόκαλά του.»* (Εφεσ.5:30)

Αυτό ξεπερνάει κάθε ανθρώπινη γνώση!

Κι άλλο ζωντανό παράδειγμα είναι η σχέση του **βοσκού με το πρόβατο**. Ο Χριστός είπε: **«Εγώ είμαι ο Καλός Βοσκός. Τα πρόβατά Μου ακούνε τη φωνή Μου και Εγώ τα γνωρίζω και Με ακολουθούν. Τη ζωή Μου βάζω για τα πρόβατα.»**

Χωρίς το βοσκό το πρόβατο δεν μπορεί να επιβιώσει. Η σχέση του Χριστού με το λυτρωμένο είναι πολύ τρυφερή και αδιάσπαστη.

Το πιο συγκλονιστικό όμως παράδειγμα είναι η σχέση του **γαμπρού με τη νύφη**. Ο Χριστός είναι ο **ουράνιος Νυμφίος** και η **Εκκλησία** είναι η **νύφη**. «*Σας αρραβώνιασα με έναν άνδρα*», λέει ο απ. Παύλος στους πιστούς, «*για να [σας] παραστήσω αγνή παρθένα στον Χριστό*» (2Κορινθ.11:2).

Μπορεί να υπάρχει πιο στενή σύνδεση απ' αυτήν;

Υπάρχουν κι άλλες συγκλονιστικές παρομοιώσεις: Ο **Μεγάλος Αυτός Ήρωας** είναι επίσης **Αδελφός** και **Φίλος** του πιστού. «*Πήγαινε στους αδελφούς μου και πες τους:*», είπε στη Μαρία τη Μαγδαληνή, «*Ανεβαίνω στον Πατέρα Μου και Πατέρα σας.*» Πώς εξηγείται αυτό; Ο Χριστός είναι ο **Μονογενής Γιος** του Θεού, εμείς είμαστε **υιοθετημένα** παιδιά Του, μέσω της **σταυρικής Του θυσίας**. «*Όλοι είστε γιοι του Θεού μέσω της πίστης στο Χριστό.*» (Γαλ.3:26)

«*Αν είμαστε παιδιά, είμαστε και κληρονόμοι του Θεού και συγκληρονόμοι του Χριστού.*» (Ρωμ.8:17) Ασύλληπτο!

«*Σεις είσθε φίλοι μου αν κάνετε όσα σας παραγγέλλω.*»

Αγαπητέ αναγνώστη, έχοντας έναν τέτοιον Αδελφό και Φίλο, Ήρωα παντοδύναμο, σε κάθε δοκιμασία πες με θάρρος: «**Μπορώ ν' αντιμετωπίσω τα πάντα ενωμένος μαζί με το Χριστό. Μπορώ να νικώ την Αμαρτία και το Σατανά.**» Αυτό σημαίνει **νίκη διά πίστεως**.

Κράτα αυτό το μυστικό σε κάθε δυσκολία. Μην πεις ποτέ: «**Δεν μπορώ**».

Πατέρα Ουράνιε,

Μένω εκστατική όταν σκέφτομαι **πόσο στενή** είναι η σχέση του Γιου Σου μαζί μου μέσω του Πνεύματός Σου! Βοήθα με πάντα να λέω με **πίστη**: «**Όλα τα μπορώ με το Χριστό που με δυναμώνει**». Ω, τι χάρη! Στο Όνομά Του. Αμήν

Ομολογία των ανθρώπων για το Χριστό:

«Κανείς δε μίλησε όπως **Αυτός** μίλησε.»

«Αληθινά είναι **Γιος Θεού**.» (Εκατόνταρχος)

«Είναι **φίλος** τελωνών και αμαρτωλών.»

«Ξέρουμε ότι λες την αλήθεια, και διδάσκεις αληθινά τον δρόμο του Θεού...». (απεσταλμένοι των Φαρισαίων)

Γνώμες σπουδαίων ανθρώπων

*«Ο Χριστός, ως άνθρωπος, δε συγκρίνεται με κανέναν άνθρωπο στον κόσμο. Ο Αλέξανδρος, ο Καίσαρας, εγώ ιδρύσαμε αυτοκρατορίες πάνω στη **βία**. Ο Ιησούς Χριστός ίδρυσε τη δική Του αυτοκρατορία πάνω στην **αγάπη**. Και αυτήν την ώρα εκατομμύρια άνθρωποι είναι πρόθυμοι να θυσιάσουν τη ζωή τους γι' Αυτόν.»* **Ναπολέον.**

*«Ο Ιησούς από τη Ναζαρέτ, **χωρίς χρήματα, στρατεύματα**, κέρδισε περισσότερα εκατομμύρια ανθρώπων από το Μ. Αλέξανδρο, τον Καίσαρα, το Μοχάμετ και το Ναπολέοντα.*

***Χωρίς καμιά μόρφωση, ο Χριστός**, σκόρπισε περισσότερο φως για θέματα περί ανθρώπου και θείου από όλους τους φιλοσόφους και πολυμαθείς.*

***Χωρίς παιδεία ρητορικής σχολής** μίλησε τέτοια λόγια ζωής, που ποτέ, πριν και μετά, δεν έχουν ειπωθεί, φέρνοντας αποτελέσματα που ξεπερνούν την ικανότητα των ρητόρων και ποιητών.*

***Χωρίς να γράψει καμιά λέξη**, ενεργοποίησε περισσότερο την πέννα προσφέροντας θέματα για κηρύγματα, για αγορεύσεις, συζητήσεις και τόμους σπουδών, έργα τέχνης, τραγούδια δοξολογίας από ολόκληρη στρατιά σπουδαίων ανδρών, αρχαίων και μοντέρνων.»*

Philip Schaf

«Ο **Σωκράτης** δίδαξε για 40 χρόνια, ο **Πλάτων** για 50, ο **Αριστοτέλης** για 40 και ο **Χριστός** μόνο για **3 χρόνια**.

Κι όμως η επιρροή που άφησε ξεπερνάει απείρως όλη την επίδραση της διδασκαλίας των σπουδαιών φιλοσόφων.»

Ανώνυμος.

«Έχω διαβάσει συγγράμματα του **Πλάτωνα** και του **Κικέρωνα**, τα οποία είναι σοφά και όμορφα, αλλά κανένας απ' αυτούς δεν αναφέρει: «**Ελάτε σε Μένα** όλοι εσείς που είστε κουρασμένοι και φορτωμένοι.» **Αυγουστίνος**

«Ο **Βούδας** ποτέ δεν είπε ότι είναι Θεός. Απλώς είπε: Είμαι ένας δάσκαλος που ψάχνει την αλήθεια. Αντίθετα ο **Χριστός** ομολόγησε: «**Εγώ είμαι η Αλήθεια**», και ότι ο ίδιος είναι Θεός. Ο **Μοχάμετ** είπε: «Αν δεν με καλύψει ο Θεός με το ένδυμα του ελέους Του, **δεν έχω ελπίδα**». Αντίθετα ο Χριστός ομολογεί: «Αν δεν πιστέψτε σε **Μένα**, θα πεθάνετε μέσα στις αμαρτίες σας.» **Ανώνυμος**

Πολλοί παραδέχονται το Χριστό ως έναν **ηθικό δάσκαλο**, αλλά απορρίπτουν τη **θεική Του υπόσταση**.

Ο γνωστός συγγραφέας **C.S. Lewis** τούς αποδεικνύει τη **θεική υπόσταση** του Χριστού με την εξής επιχειρηματολογία: «Ένας **ηθικός δάσκαλος** δεν μπορεί να αξιώνει ότι είναι Θεός. Αν το λέει, δεν είναι ηθικός δάσκαλος. Μάλλον θα πρέπει να είναι, ή φρενοβλαβής ή δαίμονας, άξιος να τον λιντσάρουν. Οπότε, αν παραδεχόμαστε ότι ο Χριστός είναι «ηθικός δάσκαλος», θα πρέπει να είναι πραγματικά Αυτός που λέει ότι είναι : **Ο Γιος του Θεού**, άξιος να πέσεις στα πόδια Του να Τον προσκυνήσεις ως Θεό και να Τον αποκαλέσεις Κύριο».

Κύριε Ιησού,

Όλη η ζωή σου με βεβαιώνει, χωρίς καμιά αμφιβολία, μαζί και με το Άγιο Πνεύμα, ότι είσαι πραγματικά ο **Θαυμαστός χρισμένος Γιος του ζωντανού Θεού**. Γι' αυτό Σε λατρεύω!

Περιφρόνηση του Ιησού

Ο **Lennon**, αφότου είπε περιφρονητικά ότι «εμείς οι **Beatles** είμαστε διασημότεροι από τον **Ιησού Χριστό**», πυροβολήθηκε 6 φορές. (1966)

Η ηθοποιός **Marilyn Monroe**, στην πρόσκληση του πάστορα Μπίλλη Γκράχαμ να δεχθεί το Χριστό ως Σωτήρα της, απάντησε περιφρονητικά: «*Δε χρειάζομαι τον **Ιησού σου***». Μετά από μια βδομάδα βρέθηκε νεκρή στο σπίτι της.

Με το βλέμμα στραμμένο στον ΙΗΣΟΥ

Τώρα καταλαβαίνουμε γιατί ο λόγος του Θεού προτρέπει όλους τους πιστούς, καθώς τρέχουν στον πνευματικό στίβο, να έχουν τα μάτια τους **προσηλωμένα μόνο** στον

Ιησού, γιατί Αυτός είναι ο **Αρχηγός και ο Τελειωτής της πίστης** τους.

Χωρίς Αυτόν δε θα ξέραμε τι είναι **πίστη** και πώς να τρέξουμε το δρόμο που οδηγεί στη **νίκη**, στη **δόξα**, στον **Ουρανό**.

Καλός Δρομέας

Για να γίνεις **καλός δρομέας**, λένε, χρειάζεσαι **ελαφρύ ντύσιμο, προπόνηση, σωστή διατροφή και ξεκούραση.** Και προπαντός **υπομονή.**

Στην πνευματική σφαίρα:
«*Αν αγωνίζεται κάποιος,*»
λέει ο λόγος του Θεού, «*δε στεφανώνεται αν δεν*

αγωνιστεί νόμιμα». (2Τιμ.2:5) Πόσο σοβαρό!

Ποιες λοιπόν είναι οι οδηγίες για να τρέχεις σύμφωνα με τους πνευματικούς **κανόνες άθλησης**; Είναι οι εξής: (Εβρ.12:1)

- 1) Να πετάξεις από πάνω σου κάθε **βάρος**.
- 2) Να απορρίψεις την κάθε είδους **αμαρτία**.
- 3) Να έχεις **πίστη** και **επιμονή** καθώς αγωνίζεσαι.
- 4) Και το πιο σπουδαίο: Να έχεις σαν **πρότυπο** τη ζωή του Χριστού. Γι' αυτό πρέπει να ξέρεις **πώς Αυτός αγωνίστηκε**.

Πριν δούμε **πώς αγωνίστηκε ο Χριστός**, θέλω να μοιρασθώ μαζί σας μια εμπειρία μου. Καθώς έγραφα ότι πρέπει να πετάξουμε κάθε **βάρος**, αναγκάστηκα να σταματήσω και να ζητήσω απ' τον Κύριο να με ελευθερώσει από ένα **βάρος** που ένιωθα έντονα. Ήρθαν τότε στη μνήμη μου τα λόγια ενός ποιητή: «**Φεύγουν να βάρη στο Γολγοθά**».

Αλήθεια, τι δύναμη έχει το **Έργο του Χριστού στο Γολγοθά**! Φθάνει να πάρεις θέση **εξομολόγησης και πίστης**.

Αν κι εσύ, **αγαπητέ αναγνώστη**, νιώθεις κάποιο **βάρος στο πνεύμα** σου, πέταξέ το από πάνω σου με πίστη στο Σταυρό του Χριστού. Μην αναβάλλεις. Κάνε το τώρα και μετά, ελευθερωμένος, συνέχισε τη δουλειά σου.

Αλήθεια, πώς αγωνίστηκε ο Χριστός;

Το σπουδαίο λοιπόν ερώτημα είναι: **Πώς αγωνίστηκε ο Χριστός και βγήκε ΝΙΚΗΤΗΣ;**

Κατά τη γνώμη μου, το πρώτο και το πιο σημαντικό βήμα Του ήταν η **απόφαση να δεχθεί την ενανθρώπισή Του και να γίνει δούλος**, προκειμένου να κάνει το θέλημα του Πατέρα: Να μας αντιπροσωπεύσει στο έργο της λύτρωσής μας.

*Αν και ήταν Θεός... **κένωσε τον εαυτό Του** (ή τα απαρνήθηκε*

όλα), πήρε μορφή δούλου κι έγινε άνθρωπος. (Φιλιπ.2:6-7)

«Ο Θεός φανερώθηκε με σάρκα». (1Τιμ.3:16)

«Ο Λόγος έγινε σάρκα, και κατοίκησε ανάμεσά μας».(Ιωάν.1:14)

«Έπρεπε να ομοιωθεί σε όλα με τους αδελφούς, για να γίνει ελεήμονας και πιστός αρχιερέας ... για να κάνει εξιλέωση χάρι των αμαρτιών τού λαού». (Εβρ.2:16-17)

Κύριε,

Με δέος θέλω να γράφω αυτά τα χωρία που μας αποκαλύπτουν το μεγάλο **«μυστήριο της ευσεβείας»:**

Την Ενανθρώπισή Σου! Βλέπω την ανεκδιήγητη αγάπη και ταπεινώσή Σου, που ξεπερνούν κάθε μας γνώση. Αυτές Σε ώθησαν να πάρεις την ασύλληπτη απόφαση.

Άφησες τη μορφή Θεού
κι ήρθες απ' τα ουράνια.
Κι ως άνθρωπος εδώ στη γη
έζησες στην αφάνεια.

Αντάλλαξες με το Σταυρό
Τον ένδοξό Σου θρόνο,
τη φάτνη με τον Ουρανό,
τη δόξα με τον πόνο.

Η πέννα μου είναι πολύ φτωχή να τις περιγράψει! Η καρδιά μου όμως φλογίζεται. Χωρίς αυτές, θα ήμουν για πάντα καταδικασμένη στην Κόλαση! Σε υπερευχαριστώ!

Οι Πειρασμοί στην Έρημο

Οι Πειρασμοί του Κυρίου στην Έρημο σημαδεύουν την πρώτη **μεγάλη νίκη** Του στον **αγώνα** ενάντια στο Διάβολο. Επί σαράντα μέρες πειραζόταν με κάθε είδους **πειρασμό**.

Ο λόγος του Θεού αναφέρει μόνο τους τρεις τελευταίους πειρασμούς. Τους φύλαγε στο τέλος ο Σατανάς, ως το αποκορύφωμα όλων, το απόγειο του θράσους του, με τις πιο δελεαστικές προτάσεις, αντίθετες προς το θέλημα του Θεού. Αποπειράθηκε μ' αυτόν τον τρόπο να ανατρέψει και να καθυποτάξει το Χριστό στο δικό του θέλημα. Ο Χριστός όμως τον κατατρόπωσε προβάλλοντας κάθε φορά το λόγο του Θεού: **«Είναι γραμμένο...»**.

Τώρα, κάθε οπαδός Του, όταν πειράζεται, μπορεί, ενωμένος με το Νικητή Χριστό και στο Όνομά Του, να αντισταθεί στο Σατανά και να τον νικήσει, προβάλλοντας κάθε φορά: **«Είναι γραμμένο...»** και το ανάλογο χωρίο απ' το λόγο του Θεού που έχει σχέση με τον πειρασμό του.

Η επόμενη μονομαχία του Κυρίου με το Σατανά έλαβε χώρα στον Κήπο της Γεθσημανή, στην ώρα της Προσευχής. Ήταν σκληρότερη και καθοριστική. Είχε έρθει η ώρα να πιει το Ποτήρι των Παθών και του Θανάτου.

Εδώ η αγωνία του Κυρίου είναι έκδηλη: («Περίλυπη είναι η ψυχή μου μέχρι θανάτου»), η οποία κορυφώθηκε καθώς αντιμετώπισε την ωμή πραγματικότητα: Να

εγκαταλειφθεί από τον Πατέρα ως αμαρτωλός. Ο ιδρώτας του προσώπου Του έρρεε ως «θρόμβοι αίματος» την ώρα που προσευχόταν με κραυγή δυνατή μετά δακρύων. (Εβρ.5:7) «Πατέρα αν θέλεις να απομακρύνεις τούτο το ποτήρι από μένα, όχι όμως το δικό μου θέλημα αλλά το δικό Σου να γίνει». (Λουκ.22:42)

Άγγελος στάλθηκε για να Τον ενισχύσει στην κρίσιμη αυτή ώρα! Δεν το χωράει ο νους!!

«Έγινε **υπάκουος** μέχρι θανάτου, θανάτου σταυρικού!»

Έτσι, με την **προσευχή** και την **πλήρη υπακοή** στο θέλημα του Πατέρα, **υπερνίκησε** ξανά το Σατανά. Μας άφησε ένα αξέχαστο παράδειγμα πώς **ν' αγωνιζόμαστε**.

Κάθε φορά που δοκιμαζόμαστε να λέμε στον Πατέρα: «*Να μη γίνει αυτό που θέλω εγώ, αλλά αυτό που θέλεις Εσύ.*»

Στην **τρίτη** και τελευταία **μονομαχία** του Κυρίου με το Σατανά, η τετ α τετ σύγκρουση είχε φτάσει στην **κορύφωσή** της. Ήταν η **ώρα του σκότους**. Η ώρα του Άρχοντα του Κόσμου να εκδικηθεί τον Αντίδικό του. Είχε επιστρατεύσει όλα τα στρατεύματα των δαιμόνων. Είχε καταφέρει να έχει

με το μέρος του όλο το **Ιερατείο**, τον **όχλο**, τον **Πιλάτο**, τον **Ηρώδη** και τον **Ρωμαίο Εκατόνταρχο** με τους στρατιώτες του. Όλοι είχαν περικυκλώσει το Γιο του Θεού για να Τον εξευτελίσουν καθώς ξεκινούσε το **δράμα του Σταυρού**.

Ποια ανθρωπινή πέννα τολμά να περιγράψει τα όσα υπέφερε σωματικά και πνευματικά ο Ιησούς Χριστός εκείνο το βωρο πάνω στο Σταυρό; Καμιά.

Γι' αυτό καταφεύγουμε στις συγκλονιστικές προφητείες, όπου ο ίδιος ο Κύριος περιγράφει αυτά που ένωθε: «*Νερά μπήκαν*

μέσα [μου] μέχρι την ψυχή [μου]. Βυθίστηκα σε βαθύ πηλό, όπου δεν υπάρχει στερεός τόπος για να σταθώ· έφτασα στα βάθη των νερών, και το ρεύμα με κατακλύζει. Ατόνησα κρίζοντας· ο λάρυγγάς μου ξεράθηκε· απέκαμαν τα μάτια μου από το να περιμένω τον Θεό μου.» (Ψαλμ.69:1-3)

«*Ταύροι πολλοί με περικύκλωσαν... Άνοιξαν το στόμα τους εναντίον μου, [σαν] λιοντάρι που αρπάζει και βρυχάξει. Ξεχύθηκα σαν νερό, και όλα τα κόκαλά μου εξαρθρώθηκαν· η καρδιά μου έγινε σαν κερι, λιώνει ολοκληρωτικά μέσα στα εντόσθιά μου. Η δύναμή μου ξεράθηκε σαν κεραμίδι, και η γλώσσα μου κόλλησε στον ουρανίσκο μου. Κι εσύ με κατέβασες στο κόμα τού θανάτου.» (Ψαλμ.22)*

Οι συγγραφείς των Ευαγγελίων διηγούνται μερικές συνταρακτικές σκηνές των παθών του Κυρίου, πώς, **σαν αρνί** οδηγήθηκε στη σφαγή χωρίς να φέρει καμιά αντίσταση! Είναι παραδειγματική η **σιωπή** Του σε όλες τις κατηγορίες. Τον χλεύασαν, Τον έφτυσαν, Τον χαστούκισαν, Του έβαλαν αγκάθινο στεφάνι, Τον γύμνωσαν, Τον

μασίγωσαν με αιχμηρό μαστίγιο, Του φόρτωσαν το **βαρύ σταυρό**, πάνω στον οποίο **Τον κάρφωσαν**.

Η ανθρώπινη αδυναμία του Κυρίου, την ώρα που λύγισε κάτω από το βάρος του σταυρού, μας κάνει να εννοήσουμε σε τι απερίγραπτο βαθμό είχε **«αδειάσει τον Εαυτό Του» απ' όλα τα θεία δικαιώματα** ως ο **Γιος του Θεού!**

Μπορούσε να διατάξει λεγεώνες αγγέλων να Τον ελευθερώσουν και να κεραυνοβολήσουν όλους τους βασανιστές Του, όμως δεν το έκανε, γιατί είχε έρθει για να **δώσει τη ζωή Του λύτρο για χάρη πολλών**.

Ο απ. Παύλος το ερμηνεύει ως εξής: **«Με αγάπησε και παρέδωσε τον Εαυτό Του για χάρη μου»**. (Γαλ.2:20)

*Μύριους αγγέλους θα μπορούσε
να φωνάζει, να λευτερωθεί,
τον κόσμο αυτό να καταστρέψει,
μα υπέμεινε για σε, για με!*

Καθώς βλέπω νοερά ν' ανοίγει την παλάμη Του για να μπήξουν το χοντρό αιχμηρό καρφί χωρίς να παραπονεθεί, συγκλονίζομαι! Η **αγάπη** Του με σκλαβώνει!!

Σε όλη την αιωνιότητα θα μνημονεύονται τα ασύλληπτα **Πάθη Σου, αγαπημένη Ιησού!** Θα είναι το κύριο θέμα των συζητήσεων και των ύμνων μας: *«Άξιος είσαι να πάρεις το βιβλίο, και να ανοίξεις τις σφραγίδες του· επειδή, **σφάκτηκες**, και μας **αγόρασες** στον Θεό με **το αίμα σου**... και μας έκανες βασιλιάδες και ιερείς στον Θεό μας.»* (Αποκ.5:9-10)

Έλεγε κάποιος: **«ΑΓΑΠΗ** σημαίνει **θάνατος**, σημαίνει να δίνεις τα πάντα, όπως έδωσε ο Ιησούς τον Εαυτό Του και **πέθανε** για μας.»

Να **πώς αγωνίστηκε με πίστη ο Χριστός** και πώς παρέδωσε το πνεύμα Του με την **κραυγή της νίκης: «ΤΕΤΕΛΕΣΤΑΙ!»**

Ρωτάμε:

Στο ερώτημα: Πώς μπόρεσε να υποφέρει ο Χριστός τον **σταυρικό θάνατο** και τέτοιους απερίγραπτους **ονειδισμούς**; Ο λόγος του Θεού απαντά: «Τα **περιφρόνησε** εξαιτίας της **χαράς** που Τον περίμενε.» Ποιας χαράς; Τη χαρά της **σωτηρίας των ψυχών**. Έτσι **θριάμβευσε** ο Κύριος και **κάθισε στα δεξιά του θρόνου του Πατέρα**. Αλληλουία!

Αγαπητέ Αναγνώστη,

Καταλαβαίνεις τώρα πώς ο Χριστός έγινε ο **ΗΡΩΑΣ των Ηρώων της Πίστewς**; Ο **Αρχηγός** και **Τελειωτής** της πίστewς μας; Θέλεις κι εσύ να βγεις **νικητής**; Θέλεις να γίνεις **Ήρωας πίστewς**; Αυτός είναι ο τρόπος που πρέπει να αγωνιστείς: Να **ταπεινωθείς, να αδειάσεις από το «Εγώ»** σου και να γίνεις **υπάκουος μέχρι θανάτου**. Να τρέχεις τον **αγώνα** μπροστά σου χωρίς να αποκάμεις, χωρίς ν' αποθαρρυνθείς. Αλλιώς, αλλιώς δε θα αντέξεις. Θα σταματήσεις στη μέση του δρόμου και θα γίνεις περίγελος όλων των δαιμόνων.

Κύριε,

*Τώρα εξηγείται πλήρως γιατί πέρασες όλους αυτούς τους Πειρασμούς και τα Πάθη. Δεν υπήρχε άλλος τρόπος να γίνεις ένας **Αρχιερέας** που να μπορεί να μας συμπαθήσει στις αδυναμίες μας και να μεσιτεύει για μας. Πόσο με παρηγορεί η σκέψη ότι δεν υπάρχει πειρασμός που να μην πέρασες κι Εσύ! Όχι μόνο για να κάνεις εξιλέωση των αμαρτιών μας μπροστά στον Άγιο Θεό, μέσω του Αίματός Σου, αλλά επίσης για να μπορούμε κι εμείς τώρα να πλησιάζουμε στο **Θρόνο της Χάρης**, για να πάρουμε **έλεος** και να βρούμε **χάρη προς βοήθεια** σε καιρό ανάγκης. Βοήθα με, να μην το ξεχνώ αυτό ποτέ. Σε υπερευχαριστώ!*

Απέραντα θλιμμένη

Απέραντα θλιμμένη μορφή του Ιησού,
χλωμή, βασανισμένη, στις ώρες του Σταυρού.
Βασίλεψε σαν ήλιος η λάμψη των ματιών,
μαράθηκε σαν κρίνος στα χέρια των εχθρών.

Πού είν' η ομορφιά Σου, γλυκύτατη μορφή;
Τη σπάραξε ο πόνος, τη μάραν' η οργή.
Αγγέλων ήσουν άσμα και καύχημα, Χριστέ,
στον Ουρανό η δόξα αιώνια Σ' έστεφε.

Σε πλήγωσαν μ' αγκάθια αγνώμονες καρδιές,
αμέτρητα τα πάθη, φρικτές οι απειλές.
Μορφή του Λυτρωτή μου, αιμόφυρτη, σεπτή,
την ώρα του θανάτου έγειρες σιωπηλή.

Απέραντ' η αγάπη του Ιησού Χριστού,
μυστήριο το μαρτύριο του θλιβερού Σταυρού.
Θαυμάζω, γονατίζω, σιωπώ και ανυμνώ,
απέθανε για μένα, μου χάρισε Ουρανό.

Πεσμένος στα Ουράνια στα πόδια του Χριστού
με δάκρυα θα ψάλλω το δράμα του Σταυρού.
Αιώνια η αγάπη κι αβυθομέτρητη,
με λύτρωσε με Αίμα, είναι ασύλληπτη!

Γ.Κ

Φτάσαμε στο ΤΕΛΟΣ του Βιβλίου

Πρώτα θέλω να ομολογήσω πόσο πολύ έχω ωφεληθεί ψάχνοντας, μελετώντας και γράφοντας τη ζωή όλων αυτών που έγιναν πραγματικά **Ήρωες και Ηρωίδες Πίστεως!**

Ήταν μεγάλη **πρόκληση** για μένα να **μάθω** πώς να ξεπερνώ, όχι μόνο πιο ανώδυνα, αλλά και πιο θαρραλέα τους δικούς μου πρωτόγνωρους πειρασμούς, λόγω των γηρατειών, με το σκεπτικό: Αφού μπόρεσαν όλοι αυτοί να γίνουν **Ήρωες και Ηρωίδες** ασκώντας **ενεργητική πίστη** σε αντίξοες συνθήκες, άρα μπορώ κι εγώ.

Έτσι φιλοτιμήθηκα να μάθω **βαθύτερα** τον **τρόπο** πώς να έχω μια πιο **σταθερή ζωντανή σύνδεση** με τον **Κύριο** και συγχρόνως να **βελτιώνομαι** πνευματικά συγκρίνοντας τη ζωή μου με τη δική τους.

Χαίρομαι που μου δίνεται η ευκαιρία να μοιραστώ με άλλους όλα αυτά που αποκόμισα.

Οφείλω να ομολογήσω ότι είναι αποκλειστικά η **Χάρη του Κυρίου** που με δυνάμωσε για να φέρω εις πέρας το βιβλίο. Ένα μεγάλο μέρος απ' αυτά που γράφω τα έχω διδαχθεί από έμπειρους δούλους του Θεού. «**Η έμπνευση**» όμως προέρχεται από το Πνεύμα του «**Παντοδύναμου**» Θεού. (Ιώβ 32:8) Οπότε δεν υπάρχει τόπος για ανθρώπινη καύχηση, αφού όλα όσα έχουμε μας έχουν προσφερθεί **ως δώρα**. Η καύχηση ανήκει μόνο στον **Δωρητή**.
«*Εκείνος που καυχάται ας καυχάται μόνο στον Κύριο*».

Επίσης οφείλω να εκφράσω τη βαθιά μου ευγνωμοσύνη στην αγαπητή μου φίλη και αδελφή εν Χριστώ, **Τιτίκα Φιλιππαίου** (εκπαιδευτικό), για τις αναγκαίες διορθώσεις.

Τι απομένει τώρα;

Αυτό που απομένει τώρα είναι ο καθένας μας να βάλει στόχο να γίνει ένας **ήρωας πίστεως**. Αυτή είναι εξάλλου η προτροπή του λόγου του Θεού:

*«Μη γίνετε **νωθροί** αλλά **μιμητές** αυτών που με **πίστη** και **μακροθυμία** κληρονομούν τις υποσχέσεις».* (Εβρ.6:12)

Κάθε φορά, λοιπόν, που νιώθουμε **βαρυθυμία**, ας θυμόμαστε τους **ήρωες της πίστεως**, όπως για παράδειγμα, την **Εβραιοπούλα αιχμάλωτη δούλη**, που ξέχασε τον δικό της πόνο και θαρραλέα έφερε το μήνυμα της σωτηρίας του **ζωντανού Θεού** σ' έναν ειδωλολατρικό λαό! Το νεαρό **Ιωσήφ**, που επί χρόνια **υπέμεινε** τις άθλιες συνθήκες της φυλακής πριν γίνει άρχοντας της Αιγύπτου. Και τόσους άλλους, που αν και έχουν πεθάνει, η ζωή τους ακόμα μας μιλάει, μεταλαμπαδεύοντας τη **φλόγα της πίστεως** και το μυστικό της νίκης ενάντια στον Εχθρό, που είναι: Το **αίμα του Αρνίου**, η **μαρτυρία** και η **αυτοθυσία** τους. (Αποκ.12:11) Και όλ' αυτά για να επιτελέσουμε κι εμείς το καθήκον που μας αναλογεί στα σχέδια του Θεού.

Πάνω από όλα όμως ας **θυμόμαστε** τον **Γίγαντα των Ηρώων**, τον **Ιησού Χριστό**, που **υπέμεινε** τον **επονείδιστο σταυρικό θάνατο** και κατατρόπωσε το Διάβολο και όλο το πλήθος των δαιμόνων.

*«**Συλλογιστείτε αυτόν** που **υπέμεινε** μια τέτοια αντιλογία στον εαυτό του από τους αμαρτωλούς.»* (Εβρ.12:3)

Και μας κράζει: **«Έχετε θάρρος, Εγώ νίκησα τον Κόσμο.»**

Συμπέρασμα

Σα συμπέρασμα λοιπόν, θεωρώ ότι η **απόλυτη ταύτιση** του **αληθινού Ήρωα Πίστεως** με το **ζωντανό Χριστό** είναι η **ραχοκοκαλιά της επιτυχίας**. Μια **συνταύτιση** που ξεκινάει

απ' το **Σταυρό** και καταλήγει στα **Επουράνια: Σταύρωση, ταφή και ανάσταση μαζί Του**, καθώς και **συνδοξασμός**, σύμφωνα με τα ακόλουθα χωρία: (Γαλ.2:20). (Ρωμ.6:4). (Εφεσ.2:6).

Είναι θαυμαστό!! Να συνδέεσαι με τον **Παντοδύναμο Κύριο** με ένα «**κλικ πίστεως**»- όπως συνδέεσαι με όλο τον κόσμο κάνοντας απλώς ένα «**κλικ**» στο κομπιούτερ!

Με ένα «**κλικ πίστεως**» να έχεις στη διάθεσή σου ασύλληπτες υποσχέσεις του Θεού, ώστε στην αδυναμία σου να είσαι δυνατός. Να λες: «**Όλα τα μπορώ με το Χριστό που με δυναμώνει**».

Μ' αυτό τον τρόπο, η **κληματόβεργα** - ο πιστός - κεντρώνεται πάνω στο **Κλήμα** και φέρνει **πνευματικό καρπό**. Γίνεται **μέλος του Σώματος του Χριστού** και **Τον υπηρετεί ταπεινά**. Γίνεται **νύφη του ουράνιου Νυμφίου** για να **συμβασιλεύσει μαζί Του αιώνια**. «*Τα αδύνατα για τους ανθρώπους είναι δυνατά για το Θεό*». (Λουκ.18:27)

Για την **έμπρακτη διατήρηση** αυτής της **συνταύτισης** ο συγγραφέας **Άντριου Μάρρεϋ** γράφει τα εξής: «**Το μυστικό είναι η αποκάλυψη του Αναστημένου Χριστού**.»

Οι δύο μαθητές στο δρόμο προς **Εμμαούς** είχαν αυτή την εμπειρία. Ξαφνικά είδαν τον **Αναστημένο Χριστό** και η **λύπη** τους μετατράπηκε σε **ανέκφραστη χαρά**. (Λουκ.24)

Αυτό συμβαίνει και με τον πιστό τώρα. Ενώ **θεωρητικά** περπατάει με το Χριστό, ο νους του είναι γεμάτος από απαισιόδοξες σκέψεις. Τι χρειάζεται; Χρειάζεται να **φλογίζεται με τη χαρά της Ανάστασης του Χριστού**. Να λέει με πίστη: «**Δεν είμαι μόνος, μαζί μου είναι ο Χριστός. Είναι ζωντανός**. Περπατάει μαζί μου. Μου μιλάει και Του μιλάω».

Σήμερα, αυτήν την **αποκάλυψη** την κάνει το **Άγιο Πνεύμα** σ' αυτούς που **αγαπάνε το Χριστό** με όλη τους την καρδιά, ακούνε **τα λόγια Του και τηρούν τις εντολές Του**.

Την ημέρα της **Πεντηκοστής** το **Άγιο Πνεύμα** συνέδεσε τους προσευχόμενους μαθητές με τον **Αναστημένο επουράνιο Ιησού**, με αποτέλεσμα, «*ο Χριστός διά πίστεως να κατοικήσει μέσα στις καρδιές* (τους).» (Εφεσ.3:16-17)

Μετά την Πεντηκοστή, αν και δεν έβλεπαν τον Κύριο, ήσαν **γεμάτοι με το Πνεύμα Του**. Γι' αυτό με θάρρος ευαγγελίζονταν τη σταύρωση και την ανάστασή Του.

Δε φθάνει λοιπόν η **γνώση** ότι ο Χριστός σταυρώθηκε και αναστήθηκε. Χρειάζεται και η **συνεχής φανέρωση του προσώπου Του** στην καθημερινή πορεία της ζωής.

Η **αποκάλυψη του Χριστού** δεν πραγματοποιείται με αυτοπροσπάθεια. Γίνεται, καθώς η ψυχή **τηρεί τις εντολές Του** και παρακαλεί θερμά: «**Κύριε, μείνε μαζί μου**».

Εμπόδιο το «Εγώ»

Από τα παραδείγματα των **Ηρώων** διαπιστώσαμε ότι το μεγάλο εμπόδιο για τη νίκη είναι το **Εγώ** και η **απιστία**. Αν δεν απενεργοποιηθεί ο **παλιός άνθρωπος** με **πίστη** στο **Σταυρό**, η ψυχή δεν μπορεί να **ταυτιστεί διά πίστεως** με τον αναστημένο Χριστό. Διαβάζουμε:

«Πώς μπορείτε εσείς να πιστέψετε, οι οποίοι παίρνετε δόξα ο ένας από τον άλλον;» (Ιωάν.5:44)

Γι' αυτό πέρασαν όλοι από μια αυστηρή **παιδεία**, ώστε να «**σπάσει**» ο **εγωισμός** και η **κακή τους αυτοπεποίθηση**.

Είδαμε από πόσα πέρασε ο **Ιακώβ** μέχρι να γίνει ένας **ταπεινός** και **υποταγμένος δούλος** του Κυρίου.

Για τον ίδιο σκοπό και εμείς θα υποστούμε την **πειθαρχική μαστίγωση** του Κυρίου. Ας μη λοιπόν **δυσανασχετούμε**. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος να Του **μοιάσουμε**.

Συγχρόνως όμως η καρδιά μας γεμίζει με **απερίγραπτη χαρά** και **ικανοποίηση**, καθώς βλέπουμε τα αποτελέσματα της παιδείας Του: Την **αλλαγή του χαρακτήρα** μας, την **απελευθέρωση** από τα **πάθη** και την **εγωκεντρική** ζωή, την πνευματική μας **ενδυνάμωση** καθώς αντιστεκόμαστε στις επιθέσεις του Σατανά. Τη **διάθεση** για ζωή **προσευχής, μελέτης** του λόγου του Θεού, **υπηρεσίας** και **συγχώρησης**. Την **ειρήνη** και την **πνευματική αίσθηση** της ευαρέσκειας του Θεού. Όλα άγνωστα στην παλιά μας ζωή.

Μέχρι τέλους.

*«Μέτοχοι γίναμε του Χριστού, **αυ μέχρι τέλους** κρατήσουμε βέβαιη την αρχή της πεποίθησης.»* (Εβρ.3:14)

Ποτέ μην ξεχνάμε την **προϋπόθεση**: Να μένουμε πιστοί **«μέχρι τέλους»**. Είναι τόσο σοβαρό, όσο δεν περιγράφεται. Αυτό βλέπουμε και στη ζωή του Χριστού στο σταυρό. Καθώς όλοι Τον προκαλούσαν: *«Αν είσαι Γιος του Θεού, κατέβα απ' το σταυρό και σώσε τον εαυτό Σου»*, Εκείνος όμως έμεινε κρεμασμένος. Ήταν ο **τελευταίος πειρασμός** του Σατανά. Έμεινε **υπάκουος** στον **Πατέρα μέχρι τέλους**, ναι, **έμεινε υπάκουος μέχρι θανάτου** για τη λύτρωσή μας. Γι' αυτό μας προτρέπει απ' τον ουρανό: *«Θα έχετε θλίψη δέκα ημερών. **Γίνε πιστός μέχρι θανάτου**»*. (Αποκ.2:10)

Καθώς έφτανε **πρώτος** στο τέρμα ένας **δρομέας**, την **τελευταία στιγμή** έσκυψε να πάρει το λουλούδι που του έριξε η αγαπημένη του. Έτσι έχασε το χρυσό μετάλλιο...

Εμφανή σημάδια

Τελειώνοντας, νιώθω την ανάγκη να επισημάνω την **κορωνίδα** των πνευματικών ιδιοτήτων του αληθινού **Ήρωα**, που είναι η **Ταπεινοφροσύνη**. Χωρίς αυτήν δε νοείται **αληθινός δούλος του Θεού**. Το υπόδειγμά μας είναι ξανά ο **Ιησούς Χριστός**, ο εκλεκτός **Δούλος του Θεού**. **Ταπείνωσε**

τον Εαυτό Του, πήρε **δούλου** μορφή. Έβαλε την ποδιά και έπλυνε τα πόδια όλων των μαθητών Του...

Όποιος λέει ότι είναι εργάτης του Θεού και ζητά πρωτοκαθεδρίες εξαπατάει τον εαυτό του.

Ο **Ήρωας Πίστεως** δε φιλοξενεί στην καρδιά του **υπερηφάνεια, επίδειξη, φθόνο, αντεκδίκηση.**

Ο **αληθινός Ήρωας** διακρίνεται από την **μετριοφροσύνη** και τη **σεμνότητά** του. Την ανιδιοτελή **Αγάπη** και **αμερόληπτη** συμπεριφορά του. Δεν υποχωρεί μπροστά στο καθήκον. Δε λέει: «**δεν μπορώ, δε θέλω**». Δε δίνει σημασία τι λένε εις βάρος του, φίλοι και εχθροί. Τα άνω ζητάει, όχι τα επί της γης. Ένα τον ενδιαφέρει: **Να αρέσει στο Θεό, να κερδίσει το Χριστό.** Όλα τα άλλα τα θεωρεί ανούσια.

Γι' αυτό **τρέχει** όλο μπροστά, **χαρούμενος** για το **βραβείο** της ουράνιας κλήσεως του Θεού **ενωμένος με το Χριστό.**

Στο **τέρμα** τον περιμένει η τετ α τετ συνάντηση με τον **Αρχηγό και Τελειωτή** της **πίστης** του, στη δόξα του Ουρανού και το **στεφάνι της δόξας!**

Η **ανάγνωση** του βιβλίου, **αγαπητέ φίλε και αγαπητή φίλη,** τέλειωσε, αλλά η ζωή συνεχίζεται. Πώς όμως θα συνεχίζεται; Εξαρτάται από την απόφαση που θα πάρουμε. Η δική μου απόφαση είναι **να γίνω μιμητής** όλων αυτών των **Ηρώων** και εύχομαι ολόψυχα αυτή να είναι και η δική σου απόφαση. Σταθερή, αμετάκλητη και καθημερινά ανανεούμενη με τη χάρη του Θεού και προς δόξαν Του.

**Τον Ιησού μου θ' ακολουθήσω.
Μπρος ο Σταυρός Του, ο Κόσμος πίσω.
Ναι, αποφάσισα γι' Αυτόν να ζήσω
και δε θα στρέψω ποτέ μου πίσω.**

ΕΝΩΜΕΝΟΣ ΜΑΖΙ ΣΟΥ

Μαζί Σου πάνω στο **Σταυρό** βρέθηκα **ενωμένος**,
κείνη τη μέρα που 'γινε μαύρος ο ουρανός.
Κι Εσύ τις ανομίες μου ήσουνα φορτωμένος
κι ας πίστευαν πως σ' έριχνε σε κρίση ο Θεός.

Μαζί Σου στην **Ανάσταση**, για πάντα **ενωμένος**,
με το θριαμβευτή **Σταυρό** πάνω εδώ στη γη.
Στις πιο βαριές μες στη ζωή τις σκοτεινές μου ώρες
το φως που μ' ελευθέρωσε, νιώθω να μ' οδηγεί.

Με Σένα, με το **Νικητή**, αιώνια **ενωμένος**,
στον πόλεμο με τον Εχθρό πάντοτε θα νικώ.
Στο στόμα μου τ' ατίμητο θα φέρω τ' Όνομά Σου
και στους ανθρώπους, Κύριε, για Σένα θα μιλώ.

Μαζί Σου, πότε στη χαρά και πότε μες τη λύπη,
στα χέρια της αγάπης Σου πάντοτε θ' ακουμπώ.
Απ' το σκοτάδι μ' άρπαξες και μ' έφερες στα ύψη
κι όνομα νέο μου 'δωσες, όνομα χαρωπό.

Μαζί Σου και στη σκοτεινή κοιλάδα του θανάτου,
κρατώντας 'γω το χέρι Σου μπροστά θα προχωρώ.

Μαζί Σου την ουράνια θε να διαβώ την πύλη,
με των αγγέλων των λευκών το φωτεινό χορό.

Μ. Φ.

Άγιε Πατέρα ο εν τοις Ουρανοίς,

Σε υπερευχαριστώ για την αληθινή ιστορία όλων των **Ηρώων και Ηρωίδων Πίστεως** στο διάστημα των έξι περίπου χιλιάδων χρόνων, οι οποίοι **μεγαλόρυσαν** και

θριάμβευσαν με πίστη κάτω από τόσο αντίξοες συνθήκες **διά του Ιησού Χριστού, του Αρχηγού και Τελειωτή της Πίστεως.**

Περικυκλωμένη από μια τόσο μεγάλη στρατιά **αληθινών μαρτύρων**, η καρδιά μου φλογίζεται και Σε δοξολογεί!

Μένω εκστατική μπροστά στα ασύλληπτα **σχέδια αγάπης** Σου για μας τους άθλιους αμαρτωλούς! Γεμίζω από ευγνωμοσύνη καθώς μας τα ξετυλίγεις μπροστά μας!

Μια σωτηρία αιώνια και ασύλληπτη στο **Γολγοθά!**

Μια σωτηρία που μας ανυψώνει από το βούρκο της Αμαρτίας και μας κάνει ομοίους με τον αναμάρτητο **Γιο** Σου! Συμμέτοχους στην ασύλληπτη δόξα Του! Κατάλληλους για τον Ουρανό! Είναι τόσο συγκλονιστικό!!

Στα χέρια Σου αφιερώνω αυτό το βιβλίο, γραμμένο με τη δική Σου συνέργεια και προς δόξα Σου.

Ω, **μαλάκωσε** Εσύ την καρδιά του κάθε **αναγνώστη**, να μην αμελήσει να δεχθεί μια τόσο μεγάλη και ασύλληπτη **Σωτηρία**. Να ανταποκριθεί στο κάλεσμά Σου. Να θεωρήσει τα πάντα σκύβαλα για να κερδίσει το Χριστό και να μένει σταθερός στην απόφασή του να είναι πιστός **μέχρι τέλους** σε **Εκείνον** που μας αγάπησε και μας έλουσε από τις αμαρτίες μας με το **πολύτιμο Αίμα Του!**(Αποκ.1:5)

Αιώνια δόξα στο Άγιο Όνομά Σου **διά του Αγίου Πνεύματος**. Στο όνομα και για χάρη του **Κυρίου Ιησού Χριστού**. **Αμήν**

*«Εύγε, δούλε αγαθέ, και πιστέ·
στα λίγα φάνηκες πιστός,
επάνω σε πολλά θα σε καταστήσω·
μπες μέσα στη χαρά τού κυρίου σου».*
(Ματθ.25:21)

*Το μόνο καύχημά μου
(ως Ἡρώας και Ἡρωίδα Πίστεως)
είναι ο ΣΤΑΥΡΟΣ
του Κυρίου μας Ιησού Χριστού,
πάνω στο οποίο ο κόσμος πέθανε για μένα
κι εγώ πέθανα για τον κόσμο.
(Γαλ.6:14)*